

Giới thiệu Nữ Hoàng Và Đức Vua Của Trường The World

Cô bé đáng yêu của chúng ta đang chơi vui vẻ thì bị một đám người chặn lại.

- cháu bé ngoan, đi theo chú đi, chú dẫn cháu đi chơi ha.

- không. Han Mi không quen mấy chú. - (tên cô bé là Han Mi đấy mọi người) Ở nhà cô bé đã được dạy không theo người lạ. Cô bé nói xong rồi bỏ chạy (trẻ con 5 tuổi mà khôn gớm). lũ người kia tức điên người đuổi theo.

Bọn chúng đuổi theo cô bé không lâu thì đến ngã tư. Han Mi cảm thấy lũ người đó đuổi đến gần, cô bé cố chạy thật nhanh qua con đường với hi vọng về kịp nhà

- AAAAAAAAAAAAAAAAAA

Giọng cô bé la thất thanh, ngay sau đó là tiếng phanh xe gấp của chiếc xe tải. Chính xác là cô bé đã bị tai nạn, máu đỏ chảy đầy chiếc áo trắng tinh, khuôn mặt tái nhợt chỉ kịp gọi tên ai đó rồi ngất đi.

- Gọi xe cấp cứu mau. - tên cầm đầu ra lệnh

2 tiếng sau, tại một ngôi nhà lớn khác vang lên tiếng quát tháo của 1 người đàn ông.

- có chuyện đó mà làm cũng không xong. Đúng là một lũ ăn hại.

- Ông chủ bớt giận. lần này là do chúng tôi sơ suất.

-Biến hết cho tao....Con nhỏ sao rồi.

- dạ .bác sĩ vẫn đang cấp cứu - một giọng nói hiền lành cất lên trả lời.

- Có tin gì báo cho ta

-vâng.

Lee Han Mi - con gái thứ hai của chủ tịch tập đoàn LHB nổi tiếng. Bị bắt cóc từ khi còn nhỏ, lớn lên cô mang họ của chính kẻ thù của mình là Kim Tae Yoen. Sau 11 năm trời sống ở nước ngoài, khi chở về Hàn Quốc liệu cô có thể tìm lại được gia đình của mình, sống một cuộc đời hạnh phúc. Hay cô lại phải chịu những đau khổ do kẻ thù của mình gây ra. Mời bạn đọc cùng chiêm nghiệm truyện teen – Nữ Hoàng Và Đức Vua Của Trường The World.

Hơn hết Cô Nhóc Đáng Iu Và chàng Trai Lạnh Giá cùng Định Mệnh Không Thể Đổi là những truyện cùng loại mà bạn đọc có thể điểm qua.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Và Đức Vua Của Trường The World* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Hận Thù Từ Quá Khứ

(Truyện này và truyện "Nữ hoàng và Đức vua của trường World " là một nhé. Truyện kia mình đăng toàn gặp lỗi nên quyết định đổi luôn, mong mọi người thông cảm)

P { margin-bottom: 0.08in; } A:link { }

Một cuộc sống mới đã bắt đầu với gia đình nhà họ Lee sau biết bao nhiêu khó khăn thử thách. Liệu họ có thể giữ vững cuộc sống đó hay lại phải chịu đựng những đau khổ nữa đây. Liệu cuối cùng họ có nhận được hạnh phúc hay không ? Chúng ta hãy cùng họ đi đến tận cùng của câu chuyện này nhé.

Begin

Tại biệt thự nhà họ Lee.

Trong tòa biệt thự to lớn này tràn ngập tiếng cười của 2 đứa trẻ. Vâng, đó chính là 2 đứa con của chủ tịch tập đoàn tài chính LHB - chủ tịch Lee Han Bak và phu nhân Jong Ha Na.

- Mẹ , cho con ra ngoài chơi nhé.
- Con gái ngoan, sắp muộn rồi con còn muốn đi đâu?- một người phụ nữ trẻ đẹp lên tiếng
- Con đi chơi một tí thôi mà mẹ . mẹ cho con đi nha. - cô bé nũng nịu.
- Thôi được nhưng phải về sớm nha.
- Vâng. thank mom.hiii - cô bé sung sướng reo lên.
- Cho anh đi cùng được không? - anh trai cô bé cất tiếng hỏi.
- không . anh hai ở nhà đi. con gái đi chơi mà anh bám đuôi theo là sao?
- huk. đã thế anh cóc thèm đi nữa.
- hihi. thôi con đi nha mom - cô bé vui vẻ chạy đi mà không biết sắp có chuyện không hay xảy ra với mình.
- “ reng .. reng... reng”.

- Alo. dạ thưa ông chủ . con gái út của nhà họ Lee vừa ra ngoài 1 mình ạ.

- Được .bắt nó về cho ta.- một giọng nói vang lên ở đầu bên kia.

-vâng.

Cô bé đáng yêu của chúng ta đang chơi zui zè thì bị một đám người chặn lại.

- cháu bé ngoan, đi theo chú đi, chú dẫn cháu đi chơi ha.

- không. Han Mi không quen mấy chú.- (tên cô bé là Han Mi đấy mọi người) Ở nhà cô bé đã được dạy không theo người lạ.Cô bé nói xong rồi bỏ chạy (trẻ con 5 tuổi mà khôn gồm). lũ người kia tức điên người đuổi theo.

Bọn chúng đuổi theo cô bé không lâu thì đến ngã tư. Han Mi cảm thấy lũ người đó đuổi đến gần, cô bé cố chạy thật nhanh qua con đường với hi vọng về kịp nhà

- AAAAAAAAAAAAAAAAAA

Giọng cô bé la thất thanh, ngay sau đó là tiếng phanh xe gấp của chiếc xe tải. Chính xác là cô bé đã bị tai nạn, máu đỏ chảy đầy chiếc áo trắng tinh, khuôn mặt tái nhợt chỉ kịp gọi tên ai đó rồi ngất đi.

- Gọi xe cấp cứu mau. - tên cầm đầu ra lệnh

2 tiếng sau, tại một ngôi nhà lớn khác vang lên tiếng quát tháo của 1 người đàn ông.

- có chuyện đó mà làm cũng không xong.Đúng là một lũ ăn hại.

- Ông chủ bớt giận. lần này là do chúng tôi sơ suất.

-Biến hết cho tao....Con nhỏ sao rồi.

- dạ .bác si vẫn đang cấp cứu - một giọng nói hiền lành cất lên trả lời.

- Có tin gì báo cho ta

-vâng.

Tại biệt thự nhà họ Lee

- Sao Han Mi vẫn chưa về hả anh. Đã muộn lắm rồi.- lee phu nhân lo lắng hỏi chồng.

- không sao đâu em. chắc con nó mãi chơi thôi - chủ tịch lee cố an ủi vợ trong khi chính mình cũng đang lo lắng.

- mẹ đừng lo . tí nữa Han Mi về Han Dae sẽ mắng nó nha - cậu con trai cả của ông bà hồn nhiên nói với mẹ

- ừ - bà Ha Na cố che đi sự lo lắng cười với cậu con trai.

Tại bệnh viện thành phố.

- Bác sĩ, con bé sao rồi?

- Cô bé đã qua cơn nguy kịch nhưng tôi e cô bé sẽ bị mất trí nhớ trong thời gian dài do chấn thương vùng đầu. Gia đình cố gắng đừng bắt cô bé nhớ lại quá khứ.

- vâng tôi biết, cảm ơn bác sĩ.

“tút.....tút.....tút” ‘Alo thưa ông chủ.....’

-Được ta đến ngay.....

Han Mi mở mắt ra sau khi thuốc mê hết tác dụng. Cô cảm thấy đau ở đầu. Cô đang ở đâu? Đây là đâu? Và câu hỏi lớn nhất trong đầu cô lúc này là: Cô là ai?..... Cửa phòng mở ra, 2 người đàn ông bước vào.

- con cảm thấy sao rồi con gái?

-Ông là ai?

-Ta là cha con mà con cũng không nhớ sao?

- Ông là ba tôi sao? - cô bé hỏi

- Dĩ nhiên rồi. con không nhớ sao. con là Kim Tae Yeon, con gái của Kim Yun Sung ta, nhớ kĩ nha. Đừng suy nghĩ nhiều quá. Thôi con nghỉ đi.

cô bé cố ghi nhớ những điều người đàn ông vừa rồi nói, nằm xuống giường ngủ thiếp đi.

-Ông chủ,sao ngài nói vậy với cô bé đó.

-Ta muốn biến nó thành công cụ trả thù Lee han Bak để lấy lại những gì ta đã mất.Ông mau làm lại giấy tờ cho con bé đi. Ta sẽ đưa con bé qua Mỹ.

- vâng- quản gia Wang rời đi. thật sự ông không muốn làm tổn thương cô bé nhưng ông phải làm vì ông và vì chính cô bé nếu không muốn cô bé chết dưới tay kẻ độc ác như Kim yun Sung.

(7 năm về trước

- Ha Na tại sao em lại chọn tên Lee Han Bak đó mà không phải anh?

- Yun Sung à, em xin lỗi nhưng em chỉ yêu Han Bak mà thôi. Giữa chúng ta chỉ tồn tại tình anh em mà thôi.

- Anh không tin.

- Nhưng đó là sự thật.Em phải đi rồi, anh nhớ giữ gìn sức khỏe nha.

-Ha Na, rồi em sẽ phải hối hận. Kim Yun Sung này sẽ làm cho cái gia đình hạnh phúc của em phải tan vỡ)

Biệt thự họ Lee lúc này dường như láo loạn cả lên vì sự mất tích của cô chủ. Bà Ha Na lo lắng ngất đi, còn chủ tịch Lee lúc này cũng trả khá hơn. Ông đã cho vệ sĩ tìm khắp nơi, hỏi mấy nhà bạn của Han Mi, bảo cảnh sát.... nhưng mọi thứ khiến ông thất vọng khi buộc ông phải tin rằng con gái ông đã mất tích (do Kim Yun Sung dùng áp lực đến bệnh viện nên mọi thông tin đều không thể lọt ra ngoài)

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Và Đức Vua Của Trường The World* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Sự Trở Về

11 năm C sau.....

Tại sân bay, một cô gái xinh đẹp bước xuống máy bay trước sự ngưỡng mộ, thèm muốn của cánh đàn ông trong sân bay và sự ghen ghét của mấy chị em phụ nữ. Cô diện một chiếc váy trắng ôm sát cơ thể tôn nên 3 vòng chuẩn khôi chính, đôi giày cao gót 5 phân(chị này cao 1m7 zui nên không cần đi cao wa làm gì), mái tóc xoăn màu hạt dẻ,khuôn mặt chuẩn từng milimet. Đó chính là Kim Tae Yeon của 11 năm sau. Cô trở về Hàn Quốc sau 11 năm ở

Mỹ học tập với 3 bằng tốt nghiệp đại học của những trường nổi tiếng(học wa siu lên chị nhảy một lúc mấy lớp liền , 16 tuổi đã tốt nghiệp đại học)

- Trôi người đầu đẹp dữ vậy-hkhách 1
- xinh wa, như diễn viên ý – hk 2
- Xấu hơn tui mà bày đặt chảnh - nữ hk1

.....bla bla

Bỏ ngoài tai nhưng lời nhận xét đó, Tae Yeon đáp lại bằng nụ cười lạnh cùng với cái nhìn vô cảm. Rút điện thoại ra, cô ần ần rồi gọi cho người nào đó.

- Quán gia Wang, cháu xuống máy bay rồi.
- Vâng, tôi đang đợi tiểu thư ở cửa đây ạ.
- Cháu sẽ ra ngay.....

Sau quãng đường khá dài, chiếc xe dừng lại tại một căn biệt thự lớn.

- Chào cô chủ - tất cả người hầu trong nhà đồng thanh.
- Ba tôi đâu - cô gặt đầu, quay lại gọi quản gia
- Ông chủ trong phòng làm việc ạ

Tae Yeon bước lên tầng đi vào căn phòng lớn với màu chủ đạo là đen và đỏ.

- thưa ba con đã về

Người đàn ông lạnh lùng không đáp ra hiệu cho cô ngồi xuống.

- Ba bảo con về có việc gì? - cô hỏi tiếp
- lần này ta muốn con về giúp ta quản lí công ty, và ngôi trường ta đã mở khi con ở Mỹ P { margin-bottom: 0.08in; } A:link { }
- Vâng thưa ba.
- uk. Về phòng đi, mai con sẽ bắt đầu học luôn, chuẩn bị đi

-Vâng...Cô chán chừ không muốn bước đi,cô đang mong chờ một điều. Phải , đó là lời hỏi thăm từ ba cô. 11 năm không gặp nhau mà ông không hề quan tâm đến cô. Suốt những năm qua ông chỉ gọi điện cho cô mà không thêm sang thăm cô một lần, mà gọi điện chỉ nói về công việc chứ còn cô- 1 lời hỏi thăm cũng không có.

Bước ra dòng hồi tưởng đó , cô cười nhạt bước đi với vỏ bọc lạnh lùng tự tạo cho mình.

(Mình mới viết truyện nên không biết có hay hay không mong mọi người bỏ qua cho) P { margin-bottom: 0.08in; } A:link { }

Chúng ta xem một vài nhân vật chính xuất hiện bây giờ nha.

1, Kim Tae Yeon (Jenny) : con gái mách tích của tập đoàn LHB.Tên thật là Lee Han Mi. Học lực khỏi phải bàn luận, xinh đẹp và tài năng cao 1m7. IQ vào trong truyện mọi người tự đánh giá nha. Còn nhiều điều thú vị về người con gái này mọi người từ từ khám phá nha

2, Lee Han Dong (Ken) : con Trai tập đoàn tài chính LHB đứng thứ 2 thế giới (hơi khó tin một chút nhưng mọi người cố gắng tưởng tượng nha). Thông minh vốn sẵn tính trời, đại học tốt nghiệp khi mới 16 tuổi ,đi học chỉ cho vui thôi(chả bù cho mình) cao 1m85 sử dụng thông thạo các loại võ, kiếm súng.... vì sao thì mọi người biết rồi nhì P { margin-bottom: 0.08in; } A:link { }

3, Can Dong Gun (Jee) : con trai duy nhất của tập đoàn đứng đầu thế giới CDG chuyên về bất động sản, chứng khoán.(nói chung là đủ mọi ngành nghề) . Jee là thanh mai trúc mã3, của Han Mi, từ nhỏ đã chơi thân với nhau. Trước kia là cậu bé hoạt bát nhưng từ khi Han Mi mách tích cậu rơi vào trầm cảm nặng trở nên ít nói . May mắn có bạn bè giúp đỡ nên trở lại bình thường. Hiện tại là Hội phó Hội học sinh của trường, thông minh, khuôn mặt cực chuẩn là tâm điểm của các girl nhưng ko ai giám đến gần, cao 1m87,IQ khỏi phải nói sử dụng thông thạo các loại súng , đai đen karate, taekondo...

.

4, Han Min Kyung (kin) : đại tiểu thư tập đoàn thời trang nổi tiếng HJK(đứng thứ 3 thế giới), bạn gái của Ken,gia đình ken ,Jee, Kin thân nhau nên họ chơi với nhau từ nhỏ. Hiện tại là TGD của công ty kiêm người mẫu đại diện do có khuôn mặt ko khác thiên thần, body cực chuẩn 1m79. thông minh, tài giỏi khiến ai cũng ngưỡng mộ.Kin được gia đình đào tạo võ thuật đẳng hoàng(có truyền thống gia đình mà)

5, Han Ji Jung (han) ;em sinh đôi với kìn, gia thế giống nhau nha. đẹp trai không kém hai chàng kia nhưng tính lẳng nhăng , sát gái vô độ. Hiện giờ đang giữ chức PTGD của tập đoàn, và người mẫu nam đại diện vì body miến bàn , chiều cao ngất ngưỡng 1m86 vô về cũng không thường đâu. Cũng thông minh nhưng nhiều khi IQ đi đâu mất , kha nóng tính và thiếu kiên nhẫn

(Đa số nhân vật chính đều đã tốt nghiệp đại học , đi học chỉ là cho đỡ chán nên các bạn đừng thắc mắc sao trong truyện họ lười học nha, về chuyện vô về cũng vậy ai cũng có hết)

Trên đây là 1 số nhân vật chính , còn lại tác giả sẽ giới thiệu sau

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Và Đức Vua Của Trường The World* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Buổi Học Đầu Tiên

Hôm nay là ngày đầu cô đến trường , có chút tò mò, xen lẫn chán nản. Tối qua cô nghĩ về những điều mình định làm, với cái đầu thông minh cũng không khó để nghĩ ra.

" Cốc .. cốc.."

- Tiểu thư cô dậy chưa?- quản gia Wang hỏi

-Rồi ạ, cháu sẽ xuống sau.

Cô đã dậy từ rất sớm là khác, bước đầu của kế hoạch khá tốn thời gian . Kết quả của 30 phút make up, khuôn mặt cô chắc chắn ai nhận ra, một làn da xanh xao, khuôn mặt hốc hác như người ốm lạng. Đúng như cô dự đoán , ông quản gia suýt nhập viện vì khuôn mặt cô bây giờ

- T...iểu ..tiểu thư, mặt cô..

- Chỉ là một chút hóa trang thôi mà, mọi người làm gì nhìn giữ vậy

Chính xác lúc này , toàn bộ người hầu trong nhà nhìn cô chăm chăm, 1 thiên thần hôm qua giờ biến thành phù thủy chứ chẳng chơi.

- Ba tôi đâu?- câu hỏi của cô mang mọi người ra khỏi dòng hồi tưởng

- Ông chủ ra ngoài từ sớm rồi ạ

-uk - cô gạt nhẹ đầu chứ trong lòng không hề vui chút nào.- tôi đi học đây

-Nhưng tiểu thư chưa ăn gì mà

-tôi không muốn ăn, đưa tôi địa chỉ của trường , tôi muốn tự đi

-Vâng- ông quản gia, nhìn theo bóng cô gái đi ra khỏi nhà mà đau xót-tiểu thư , xin lỗi vì tôi không giúp được gì cho cô

Ra khỏi nhà cô bắt chiếc ta-xi đi đến trường, ngồi trong xe không nói lấy một câu

30' sau cổng trường World đã ở ngay trước mắt cô, ngôi trường thực sự to lớn,và rất đẹp(trường chuẩn quốc tế mà lị)

Trường World là ngôi trường đạt chuẩn quốc tế với cơ sở vật chất tiên tiến hàng đầu thế giới. Muốn làm giáo viên của trường phải có bằng tốt nghiệp đại học loại xuất sắc và bằng giáo sư, thạc sĩ., ngoại hình không tồi, và làm đủ mọi thủ tục rắc rối lắm. Thế mà có biết bao nhiêu người đăng kí xin làm giáo viên chỉ vì lí do đơn giản : tiền lương cao. Dĩ nhiên không phải ai cũng vào được, mà đa số nhờ quen biết

Về học sinh, muốn vào học ở trường phải có cả tiền lẫn tài. Trường chia làm các khối khác nhau, mỗi lớp lại có cách phân chia khác nhau

1, Những lớp Ađa số học sinh có đầy đủ tất cả điều kiện trên nhưng cũng có ngoại lệ là học sinh học cực giỏi và học sinh tài ít tiền nhiều(gia thế lớn đó mấy bạn)

2, Những lớp B ; Là những học sinh học lực trung bình , gia thế cũng bậc trung

3, Những lớp C : là học sinh cá biệt , nghịch ngợm , gia thế tùy từng người

Trường cũng có chế độ cho học sinh học bổng, tiền học hoàn toàn được miễn

Jenny bước vào ngôi trường nơi cô sẽ học ở đây trong thời gian dài. Đúng như cô đã đoán, mấy cậu ấm cô chiêu trong trường nhìn cô với ánh mắt vô cùng “thân thiện”(mọi người vui lòng hiểu theo nghĩa khác nha). Vài lời bàn tán bawts đầu nổi lên

- Con nhỏ ở đâu chui ra mà xấu dữ vậy nè _ 1HS nam nói

- Chắc là bọn nhà nghèo được nhận học bổng vào trường chứ gì, xấu kinh, mắt mặt trường World quá. _ 1HS nữ nhận xét

Vàbla ..ble...blu....%^&(#@#

Cô chả thèm nhìn bọn họ một cái, cười nửa miệng coi thường rồi bước đi thẳng đến phòng ông hiệu trưởng khiến không ít người phát điên. Cùng lúc đó ở một góc khuất, 1 con người đang đứng nhìn về phía cô, tay cầm điện thoại đặt lên tai nghe

- Alo, Vàng . Cô ấy đã đến trường, hóa trang một chút cho xấu đi, đang đến gặp hiệu trưởng

-

- Vàng tôi biết.

Con người đó vẫn đứng nhìn bóng dáng của Jenny đang bước đi khẽ mỉm cười:

- Sao em lại giấu đi khuôn mặt thiên thần của mình thế? Tôi sẽ lật lớp mặt nạ xấu xí đó của em ra. Tháng ngày em ở đây tôi sẽ để em hạnh phúc vàđau khổ, xin lỗi thiên thần nhưng đó là nhiệm vụ của tôi.

Nói rồi cậu ta bước đi, trong lòng vô cùng thích thú.

Tại sân trường, Sau khi Jenny đi không được bao lâu thì tiếng reo hò của đám học sinh vang lên hơn hớp market. 1 chiếc Bugatti Veyron xanh , 1 chiếc Ferrari Enzo, 1 chiếc Lamborghini Aventador lần lượt đỗ trước cổng trường. 4 con người bước ra khỏi xe. Vàng mấy anh chị nhà mình đây ạ, lần lượt là Jee, Ken và Kin(2 người này đi 1 xe), Han (theo thứ tự xe mà các bạn đoán họ đi xe gì nha)

- Anh Jee kia aaaaaaaa _ Girl1

- Anh Han kia mọi người, anh Han đi chơi với em nha _ Girl2

- Anh Ken đẹp trai quá à.. _ vài Girl khác chạy lại bám víu lấy mấy anh

Và sự đáp lại đám Fan rất chỉ “lòng nhiệt” của mình là:

Jee : không cảm xúc , mặt lạnh tanh

Han : khỏi nói , lại mang biệt tài sát gái ra góp phần tăng doanh thu cho bệnh viện vì gửi đến vài cô nương xiêu lên xiêu xuống bởi nụ cười của mình

(T/g : việc làm tốt, đáng được ghi nhận nha anh Han

Han: anh mà lại, tốt từ bé rồi, bây giờ mới biết là hơi muộn nha

T/g : bó tay, chưa chi đã tự xướng)

Ken: anh này chưa kịp phản ứng thì thôi khỏi phải lo vì chị Kin nhà mình đã tặng riêng cho mấy bạn ánh mắt cực “chịu mến” khiến đám fan lùi lại 15 mét(có hơi quá không). Fan của chị Kin cũng khá hơn khi chỉ mới nhìn chăm chăm chị mà được nhận cái nhìn cũng rất chăm chăm của Ken (anh này ghen đó)

- Đi thôi, ồn ào quá _ Jee từ nãy mới lên tiếng

- Ừ , đi thôi - Ken nói rồi cùng Kin đi lên lớp

Kin thì quên kéo theo Han đang đưa mắt gửi tình với mấy cô

Trong lúc đó, Jenny cũng đã đến được phòng hiệu trưởng(Trường rộng nên tìm hơi khó)

- Cốc ..cốc..

-Mời vào _ thầy hiệu trưởng lên tiếng

Jenny mở cửa bước vào và... hiệu trưởng xuyết phun hết đồng cafe đang uống ra khi nhìn thấy mặt cô(thành công ngoài dự tính). Mấy năm làm hiệu trưởng của ông chưa thấy ai xấu như vậy.

- Cô là ..?

- Cha tôi chưa nói sao ? - cô hỏi ngược lại

- Tiểu thư đây sao, nhưng ..trong hình ?

-tôi đang hóa trang, vào luôn vấn đề đi. _vẫn giọng lạnh lùng, cô nói

- À vâng, tiểu thư sẽ học lớp 11A1, hội trưởng hội học sinh sẽ do cô đảm nhiệm. Trước đây mọi vấn đề nghiêm trọng liên quan đến học sinh đều được giải quyết trên danh nghĩa Hội trưởng Hội học sinh nên chúng khá nghe lời Hội trưởng, thế nhưng không ai biết Hội trưởng là ai. Mọi yêu cầu đều được học sinh gửi vào hòm thư của hội trưởng. Bây giờ tiểu thư muốn làm gì trước?

- Tạm thời cứ thế đã , đừng nói với ai về tôi, chặn mọi thông tin về tôi lại, bảo mật hoàn toàn hiểu chưa.

- Vâng, tôi sẽ gọi giáo viên chủ nhiệm đưa cô lên lớp

- Được

Sau khi nói chuyện với Jenny, ông hiệu trưởng nhắc điện thoại gọi cho giáo viên chủ nhiệm lớp 11a1. Cô này cũng bất ngờ không kém khi nhìn thấy Jenny. Sau một hồi lấy lại tinh thần, bà cô của chúng ta mới chịu làm công việc chính của mình.

Sau một hồi vòng vèo qua tận mấy dãy nhà, lớp 11a1 cũng hiện ra trước mắt cô.

Jenny chưa kịp nhìn đã nghe thấy tiếng của cái lớp điểm này. Sax, lớp điểm gì chứ vào lớp rồi mà cứ như không, học chả ra học, nhìn xem

em a đang nghe nhạc, em b chơi game. mấy em c d e thì 8, vài em nữ đang bơi bơi, chát chát, còn lại thì đang làm việc khác không thì ngủ. Bà giáo Won(tên cô giáo đó) nhìn cái cảnh kia mà tức điên người (gọi bà giáo có wa hông khi bà có mỗi 27 tuổi à, thế thôi gọi cô Won nhá)

Cô Won dùng cây thước có sẵn trong tay gõ mạnh xuống bàn. Hiệu quả đạt 80% vì sau tiếng kêu "oanh vàng" đó toàn bộ học sinh im lặng nhìn lên cô nhưng có 4 người ở cuối lớp vẫn còn đang say giấc và cuốn mình theo điệu nhạc phát ra từ đài iu(họ nghe tai nghe nha, mà đồ các bạn biết đó là ai? Dễ mà đúng không)

Cô Won tạm thời dừng hành động vừa rồi lại, nhìn mấy người cuối lớp lắc đầu ngán ngẩm rồi nói:

- Các em trật tự, hôm nay lớp chúng ta có học sinh mới, các em nhớ giúp đỡ bạn nha. Em vào đây

Nói rồi cô ra hiệu cho Jenny vào. Cùng lúc đó trong lớp đang thắc mắc về học sinh mới vào học. Vì nhập học không ở đầu năm lên xin khá khó, ít ra gia thế phải lớn một chút mới có hi vọng. Jenny vừa bước vào thì.....

- A, con nhỏ đáng ghét hồi sáng đây mà - hs1

- Trời ơi xấu quá -hs2

-Sao con nhỏ xấu xí đó vào được đây vậy -hs3

Và sẽ còn nhiều điều bàn tán nữa nếu cái thước cô Won vẫn còn cầm trên tay khoong phát huy tác dụng của nó là tạo ra tiếng động mạnh khi tiếp xúc với cái mặt bàn. Hiệu quả, tất cả im lặng

- Các em trật tự mau, em giới thiệu về mình đi -cô nói với cả lớp với giọng nhẹ nhàng pha chút tức giận. Jenny nhếch miệng cười, cười không phải vì vui mà vì coi thường bọn chúng . Cười chúng là một lũ vô hại chỉ biết ăn chơi tiêu tiền hoang phí. Còn cô, 14 tuổi đã phải học quản lý công ty, lịch học dày đặc, đến bố mình mà cũng chẳng gặp được vì đâu có thời gian về Hàn Quốc.

- Kim Tae Yeon, gọi Jenny cũng được - ngắn gọn, nhưng đầy đủ thông tin, đó là điều cô cần. -Em ngồi đâu cô- cô quay sang hỏi cô giáo

- à ờ, em ngồi chỗ kia đi, ở đó còn dư 2 cái bàn đó - cô Won hơi dơ trước câu hỏi đột ngột của Jenny

-...-không nói gì, Jenny nhìn theo tay cô chỉ rồi bước thẳng về chỗ của mình. Nhưng mới đi đến đầu dãy cô đã bị đám học sinh cản đường. Một con nhỏ tóc xoắn nhẹ nhuộm màu tím than, mặt thì xinh nhưng chát quá nhiều phần(chát nhiều quá nên đâm ra mặt dầy đó mấy bạn) bước đến gần cô.

- Muốn gì - cô lạnh lùng hỏi nhưng thực chất chả muốn quan tâm

-Mình muốn chào hỏi bạn chút thôi-cô ta cố giọng dịu dàng

-Có gì nói lun, không rành

- à, mình muốn hỏi với bộ dạng của "bạn" như vậy sao zô được đây. Hay bạn dứt lút gì vậy, chứ mình nghĩ bạn lịch sự không có, văn hóa cũng không sao vào được?

Cô Won cảm nhận được mùi thuốc súng nồng nặc, chính cô cũng thắc mắc sao Jenny vào được trường mà lại được vào a1. Cô im lặng chuẩn thẳng.

- Thứ nhất, tôi vào đây nhờ học lực, thứ 2 tôi đâu thừa tiền để đứt lót chỉ để được vào đây mà không cần có trình độ học vấn. thứ 3 loại người vô học như cô có lịch sự cô cũng chẳng biết vì cô đâu có lịch sự gì đâu.

Cả lớp được dịp xem phim miễn phí thích thú khi con nhỏ đánh đá đó bị cô chơi lại chỉ có mấy anh chị ở dưới là không thèm quan tâm.

- Thứ nhà nghèo như mày tao không cần phải giữ lịch sự. Văn hóa đạo đức tao đều có chỉ tại mày đuôi mù nên không thấy mà thôi.- con nhỏ tức điên lên sau khi nghe coo nói

- Chính cô mới mù nên mới không thấy tôi có mắt - cô nói lại không chút sợ sệt

Cả lớp lại cười ầm lên khi thấy con nhỏ quê quá chừng lun.

- Mày. mày..được lắm. Cái con nhỏ nhà quê nghèo bẩn, xấu xí như mày không được dạy dỗ đàng hoàng tao coi như không chấp. À mà không biết mày có ba mẹ để dạy dỗ ko nữa. Chắc mày mò côi sống ở cô nhi viện, hay mẹ mày chửi với ai cũng không biết nên mới không biết tìm ba mẹ về dạy dỗ mày

Jenny thực sự quá nhẫn nại rồi, cô không cho ai nói về mẹ mình như vậy. Tuy chưa bao h cô đươgjc gặp mẹ mình, chưa từng nghe cha kể về bà nhưng cô rất yêu bà vì đơn giản bà là mẹ cô

"Bốp" đó mấy bạn bít đây là cái gì? Là Jenny tát con nhỏ kia đó. Con nhỏ đứng như trời trồng nhìn cô, mặt nhỏ in 5 ngón tay cô lên đó tức giận. Cả lớp im lặng ngạc nhiên nhìn cô khi thấy cô giáng tát nhỏ đó.

- Mà...y giám

- Sao không?

Con nhỏ đang định tát lại cô thì bị bàn tay khác nắm lại.

-Đừng đánh nhau giữa lớp học chứ - một giọng nói ầm ập vang lên kèm theo nụ cười tỏa nắng.

(Đó mấy bạn biết đó là ai, chờ xem nha)

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Và Đức Vua Của Trường The World* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Cuộc Gặp Mặt Thú Vị

Cả lớp dường như im lặng trước câu nói đó

-Là bạn bè sao lỡ đánh nhau thế?- cậu ta tiếp tục nói trong khi mọi người đang ngơ ngác nhất là mấy bạn nữ. Con nhỏ bị cậu nắm tay mặt đỏ ửng lên(đúng là đồ đại trai)

-Cậu..cậu là ai?Buông tay tôi ra, đừng lo chuyện của tôi - con nhỏ nói

- Thôi mà, coi như cậu nể mặt tôi tha cho cô ấy đi , OK - cậu ta vừa nói đĩnh kèm theo cái nháy mắt, khuôn mặt đẹp trai làm ả xao động, hìk

- ừm. thôi được, nể mặt cậu đó

-cảm ơn người đẹp - (lại đi tặng bốc người khác)

-Thế cậu là ai, sao lại vào đây - đưa bạn của co nhỏ đó xen vào

-ak, mình xin tự giới thiệu, mình là Kim Jun Nam gọi Win cũng được, PTGD tập đoàn KJN

Mọi người được dịp trầm trồ nhất là mấy bạn nữ không chỉ vì khuôn mặt đẹp trai như sao, vóc dáng chuẩn như người mẫu (cao 1m84, hehe vẫn thấp hơn mấy anh nhà mình) mà còn bởi cái tên tập đoàn kia- tập đoàn nổi tiếng top 10 thế giới

- Win à, chốc nữa đi chơi với mình nha- con nhỏ vừa nẩy giọng ngọt sớt

- Ừm, cũng được

Nàng Jenny của chúng ta bị bỏ rơi từ nãy vì màn chào hỏi nói chuyện xén xúa kia, giờ cô nàng mới lên tiếng

- Xong chưa, o có gì thì tôi đi

- Ai cho mày đi hả?- con nhỏ gắt lên

-Cô- Jenny chỉ thẳng vào mặt con nhỏ đó- đúng là đồ vô dụng, nói gì xong quên ngay được

Con nhỏ phát hiện ra xấu hổ vô cùng, may mà có con nhỏ bạn nói chữa

-Bọn tao nói tha cho mày lần này nhưng không nói là có lần sau, nhớ đấy. 1 đứa nghèo hèn như mày không đáng để bọn tao quan tâm

- Được thôi, tùy mấy người- cô nói xong định đi thì có bàn tay kéo lại..là Win

-Muốn gì- nhìn người trước mặt, cô nói ngắn gọn vì không muốn quan tâm đến hạng người này

-Minh cứu bạn, bạn cũng nên cảm ơn chứ-

-Thứ nhất tôi không quen biết a,nên 2 ta không phải là bạn; thứ 2 tôi đâu nhờ anh giúp đỡ,là do a tự làm có sao bắt tôi cảm ơn?

-Cô..- Win cứng họng

-Thôi đi Win, con nhỏ đó vốn bất lịch sự rồi để í làm gì, loại người như nó không đáng được Win quan tâm đâu- con nhỏ được dịp vênh mặt thể hiện trước trai đẹp

-Có việc gì mà ồn ào vậy- ken đẩy mọi người. Mấy anh chị nhà ta dậy đó mà nhưng Kin và Ken dậy trước thôi(ai bảo hôm qua đến Bar 3h sáng mới về cơ)

Mọi người dồn ánh mắt về phía Ken Và Kin. 1 tên con trai lấp bắp trả lời, dĩ nhiên là không ai muốn chọc tức Ken nếu không thì hậu quả khó lường(MÔ Phật)

- Anh Ken, không có gì đâu ạ chỉ là một học sinh mới đến định làm loạn thôi ạ

-Ai ? -anh hỏi

Tất cả mọi người đều nhìn về cô, đúng như anh dự đoán khi nhìn vào 2 gương mặt mới cùng nhau, nhưng cũ khác nhau(ý là đều là học sinh mới, nhưng khuôn mặt một xấu, một đẹp ý mà). Anh nhìn chăm chăm vào cô, cô cũng chẳng sợ hãi nhìn vào mắt anh, 2 ánh mắt chạm nhau. Chợt anh khựng lại, rồi bỏ đi không nói một lời nào. Kin từ nãy đứng quan sát 2 người, Kin cũng nhìn cô, Chơi với anh từ nhỏ Kin biết Ken nghĩ gì và ngay cả cô cũng nhận ra điều gì trong đôi mắt ấy. Phải, nó rất giống Han Mi- đứa em cô coi như ruột thịt, đôi mắt ấy thật sự rất quen đôi mắt luôn hiện diện trong tâm trí Ken, Kin, Han và một người con trai nữa. Kin gọi Han dậy nói gì đó rồi cũng chạy theo Ken, Han thì gục mặt xuống ngủ tiếp. Cả lớp học được dịp " con nai vàng ngơ ngác " không hiểu gì. cả lũ nhìn theo bóng 2 người nhìn nhau tò mò.

Còn Jenny, cô ko biết họ là ai và cũng không muốn quan tâm ,trở về chỗ của mình ngồi. Win thấy vậy chạy theo ngồi xuống ngay cạnh Jenny.

-Biến- cô nói ngắn gọn lấy tai nghe ra nghe nhạc

-Minh muốn ngồi với bạn - hần ta giọng ngọt sớt với cô khiến nhiều người ghen tị, nhiều người thì tưởng cậu ta bị điên khi muốn ngồi với đứa xấu xí đó. Con nhỏ lúc nãy tức giận kéo theo 3 con bạn bỏ đi.

-tôi nói biến

-Tôi không đi thì sao? - vẫn cứng đầu

Jenny không nói gì và..."Bốp".. "AA.."

Ha, Win do đất sau cú đá của Jenny, cậu ta ngã từ trên ghế xuống va vào bàn bên cạnh làm chúng đồ cả. Win giật mình trước người con gái đó, ngoan ngoãn lên bàn trên ngồi trong lòng bức tức.

"Reeng..." Tiếng chuông vang lên, tất cả học sinh trong lớp xuống căn-tin, cô chủ nhiệm thì chuẩn từ lâu rồi nên chúng cứ thoải mái lộng hành dù gì cô giáo cũng chả giám làm gì bọn nó. Jenny cũng vậy, cô cũng xuống căn-tin, từ sáng cô cũng chưa có gì bỏ bụng.

Trong lớp lúc này chỉ còn Jee và Han, 2 anh tỉnh dậy chẳng thấy ai nhanh chóng sửa lại hình ảnh rồi cất bước xuống căn-tin. Chờ xem có gì xảy ra ở đó nha.

Giới thiệu

Kim JUn Nam(Win) : PTGD tập đoàn KJN, 1 con người về ngoài làng tử, đẹp trai, ga lăng, nhưng ẩn sau đó là con người mưu mô xảo quyệt(đổ mọi người biết cậu ta đóng vai trò gì nha)

Trần Hoài Trang(Shee); con gái Trần gia- tập đoàn kha lớn, xinh đẹp nhờ phẫu thuật, kiêu căng, chảnh chọe(con nhỏ bị Jenny tát đấy)

Kistina Jonerva(kis); người Anh, con gái duy nhất của tập đoàn KJ- tính cách cũng chẳng khác Shee

Hana Masimorva (hana): người nga, con gái của tập đoàn truyền thông HMJ-tính cách cũng như 2 đứa trên

Park Hyo Min(Min) : con gái tập đoàn PHM -tập đoàn đá quý khá lớn ở Hàn, tích cách cũng như mấy đứa bạn của cô ta

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Và Đức Vua Của Trường The World* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Ở Canteen- Cuộc Gặp Mặt Đầu Tiên (1)

Mọi người còn nhớ việc Ken bỏ đi sau khi gặp Jenny không, tạm thời chúng ta qua xem 2 anh chị Ken và Kin thế nào nha

Tại một bờ hồ trong khuôn viên nhà trường, 1 anh chàng đang nằm dưới thảm cỏ xanh, đôi mắt nhắm lại tận hưởng không khí trong lành của cây cối, hồ nước..Anh đang suy nghĩ nhưng lại suy nghĩ về điều mà anh không muốn nghĩ. Thật bức mình - anh nghĩ vậy. Cái cảm giác anh đang cảm nhận lúc này là sự đau xót vô cùng, nhớ nhung da diết, ân hận và đau thương. Anh nghĩ mình đã quên nhưng không phải. Nó vẫn còn in sâu trong tâm trí anh cái kỉ niệm đau khổ nhất của tuổi thơ.

- Ken, anh ổn chứ?- 1 người con gái xinh đẹp tiến đến gần chỗ anh.

-Kin à? Anh không sao em đừng lo - không cần mở mắt anh cũng biết là ai, bởi giọng nói quen thuộc của người con gái anh yêu.

-Anh lại nghĩ về chuyện đó phải không?- cô nhẹ nhàng hỏi.

- Ủ - anh nói rồi nhẹ nhàng kéo cô nằm cạnh mình - không hiểu sao anh lại thấy vậy nữa. Ánh mắt ấy, cái nhìn ấy rất giống, quả thực rất giống.

-Em biết nhưng không thể nào là em ấy được, Han Mi của chúng ta không bao giờ trở lên như vậy phải không? - Kin nói vậy nhưng trong lòng cực kì hoang mang, cô muốn an ủi Ken nên phải cố kìm nén cảm xúc của mình - Ken à, nghe em đi, quên nó đi, đừng nghĩ nữa, được không? Hãy sống cuộc sống hạnh phúc vì anh, vì em, vì ba mẹ anh và còn vì Han Mi nữa . Hứa với em đi!

-anh hứa - Ken chỉ nói vắn vắn 1 câu đó để an ủi Kin , anh biết Kin lo cho anh, anh cũng không muốn làm cô và cả bố mẹ đau lòng. họ đã quá mệt mỏi rồi, anh cũng vậy nhưng anh không bao giờ quên Han Mi, quên kẻ hại gia đình anh phải chia rẽ. Anh sẽ tìm hân, anh sẽ trả thù dù cho ba mẹ anh đã nói với anh như thế nào. Bắt anh từ bỏ ư? Ko bao giờ.

Kin không nói gì, nằm cạnh Ken, cô biết anh nghĩ gì. Dù anh có làm gì, cô cũng ở cạnh anh, ủng hộ anh.

Hai người sẽ còn nằm đó nếu như Kin không nhớ ra điều gì. Kin quay ra gọi Ken

.

-Ken, em quên mất.Em hẹn tụi Han ở canteen. Đi thôi, chắc anh cũng đói rồi.

-Ừ, đi thôi.

2 người cầm tay nhau đi trong ánh mắt ngưỡng mộ của mọi học sinh trong trường. Không biết sau này có điều gì không hay xảy ra với họ và bạn bè của họ hay không đấy(haha dĩ nhiên là chỉ mình ta biết. Thôi không tào lao ngoài lề nữa, đến canteen nha mọi người)

Trong khi Kin đi tìm Ken thì anh Han nhà ta đang nhanh chóng lôi anh Jee tội nghiệp không biết gì xuống canteen với vận tốc ngang ngựa vận tốc ánh sáng bởi vì lúc này cái bụng của Han đang biểu tình dữ dội. Hik, anh quan trọng mỗi cái bụng của mình thôi sao Han?

- Han.....nnn- Một tiếng hét làm đình tai nhức óc tác giả, vỡ kính nhà trường, mọi người đứng hình vang lên hết sức “ nhẹ nhàng, từ tốn”.

Nghé tiếng có người gọi mình lại quen quen, anh Han Nhà ta mới đờ người dừng lại. Quay đầu phía sau Han giật mình khithấy khí nóng như của Hỏa Diệm Sơn đang chuẩn bị nuốt chửng mình. Dạ thưa mọi người, hơi nóng ấy bắt nguồn từ anh Jee đó.

- Je..e, Jee.. Sao vậy? (anh Han ngốc quá hà, ko tại anh thì tại ai. Hihi, để anh Jee cho anh bài học vì cái tội lam ma không để ý đến

Han: em gái anh mún gì nhể?

T/g : à em có nói gì đâu. Anh Han, anh Jee kia

Han: Đầu đâu?

T/g (chạy trước) hihi, coi vậy mà ngốc quá. Quay lại nha mọi người

Mọi người tưởng tượng nha, chắc ai cũng biết Bao Công rùi nhĩ. Hi, nếu mà Jee không phải anh chàng trắng sắn rồi thì mặt anh lúc này chẳng khác Bao Công là mấy

-Làm gì mà kéo người ta như kéo con nọ thể, mắt mặt quá. - Jee tức giận hét lên, gì chứ Jee mà tức lên thì có trời cũng chẳng ngăn nổi.

- Sorry Jee nha, tại mình đói quá hik, o cố ý mà.- Han vừa nói vừa bỏ giọng điệu cún con ra lẩn nỉ

(Anh Han oi, fan anh mà thấy cảnh này chắc ném đá em mất.

Han : Bít thế sao còn viết.(đang bực mình)

Thấy Jee vẫn chưa có biểu hiện gì là tha cho mình, Han lại phải giờ đủ mọi trò để ngăn chặn cái nóng của Hỏa Diệm Sơn ngày càng lớn trước khi Tôn Ngộ Không xuất hiện.

- À bạn Jee đẹp giai, tài giỏi, nhân từ phúc hậu tha cho mình nha(tăng bốc đó mọi người), mình đói rồi cho mình đi ăn nha.

Lúc này Jee cũng đã đói rồi, thôi thì tạm tha cho Han vậy lúc khác trả thù sau. Chấn chỉnh lại hình tượng, Jee nói làm Han lạnh sống lưng.

- Xuống canteen, hôm nay coi như may cho cậu.

Han thờ phào nhẹ nhõm, gì chưa tính Jee thì Han thừa biết, cậu ta chưa bấm vào anh là may lắm rồi. Hí ha hí hửng, Han cười dạng dờ như vừa được cứu sống cùng Jee xuống canteen làm mấy girl gần đó cúp học để... vô phòng y tế. Hik

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Và Đức Vua Của Trường The World* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Ở Canteen- Cuộc Gặp Mặt Đầu Tiên (2)

Han và Jee vừa bước vào canteen thì không khí có vẻ khác bình thường. Sự xuất hiện của 2 anh cũng không phải tâm điểm chú ý của cả canteen. Han cảm thấy ngạc nhiên vì khi anh cùng Jee và Ken xuất hiện ở canteen thì coi như canteen này sắp trở thành sân vận động. Sự thật là các học sinh khác không chỉ còn ngồi ăn nữa mà là đang xem phim miễn phí. (Sao toàn được xem phim miễn phí thế, điều này chắc mấy rạp chiếu phim đóng cửa mất. Hihi. sorry mấy bác quản lý rạp chiếu phim nha). Sau một hồi “dò la tin tức” 2 người mới biết danh tính 2 “diễn viên”. Mọi người đoán 2 diễn viên đó là ai? Dạ là Jenny cùng với “tứ công chúa xinh đẹp hữu danh vô thực” của lớp 11A.(mọi người không nhớ ai thì xem lại mấy chap trước xem nhá, hình như chap 3 thì phải). 2 anh chàng thường ngày không hay xen vào chuyện của con gái nhưng hôm nay lại là học sinh lớp mình, hơn thế Jenny còn là hội phó hội học sinh không xem cũng không được. Thế là 2 anh chàng lên tìm 1 chiếc bàn chống ngồi xem kịch còn xem tình hình ra sao để giải quyết.

(-Dành quá hà, ngồi đó xem phim miễn phí khổ mỗi mình ngồi viết truyen cho mấy người mà sút mấy kí lô.- t/g

- ừ đây thì sao? - Han & Jee - ganh hà cung?

- Không thèm ganh, để xem 2 người bị trừng trị như thế nào - t/g(bỏ đi trước)

-Là sao? (ngơ ngác) - Han & Jee

Quay lại phim:

Lúc này 2 nhân vật chính (tạm thời thôi ạ) đang trong tình trạng ướt như chuột lột

.

- Cô ...cô.. dám đổ cái thứ nước đó lên người tôi? - Shee

- Sao tôi không giám trong khi cô là người gây sự trước đổ nước lên người tôi ? - Jenny

- Mày.. cái đồ vừa nghèo vừa xấu như mày giám động đến tao. Mày có biết tao là ai không? - con

nhỏ tức điên lên

- Là con bố mẹ cô, cháu của ông bà, cô dì chú bác cô, em của anh chị cô, chị của các em cô.v.v..là người chứ còn là gì? Hay là loài động vật mới xuất hiện ? Ngốc đến mức không biết mình là ai ư? - Jenny

Mọi người được tràng cười vỡ bụng khi đường đường là hotgirl lớp 11A(cái này nên xem lại đám tranh cãi chức của chị Kin) mà bị con nhỏ xấu xí nói không cãi được.

- Mày... mày (hehe không nói được câu gì kia mọi người)

- Chà, đã ngốc còn bị nói lấp. Chắc lúc mang thai cô mẹ cô đang đi đánh ghen hả? Lúc đó chắc miệng mẹ cô hoạt động nhiều để chửi mấy cô bồ của bố cô nên giờ cô mới lãnh hậu quả thế này phải không? Chà khổ thân.

Con nhỏ kia âm ức lắm nhưng không nói lại được đành im lặng. Mấy nhỏ bạn của nó đứng nhìn từ nãy giờ mới lên tiếng (đang đơ vì lời nói của Jenny đấy mà).

- Mày chán sống rồi hả con kia, sao mày dám nói bạn tao thế hả? -nhỏ Kis vênh mặt nói.

- Cô ta là bạn cô, thân không? - Jenny giả ngo

- Dĩ nhiên rồi, mày đúng là con ngốc khi không nhận ra. - Kis thừa thắng xông lên (cái này là do ả tự nghĩ nha)

- Vậy hả chúc mừng cô nha (quay sang nhỏ Shee) vì cô có đám bạn tốt thật. Bạn cô tốt đến mức để bạn mình bị người khác nói đến mức không cãi lại được mới ra đỡ hộ(người khác ở đây là chị đó Jenny. hik vẫn nói được). Thế này thì cô khỏi lo vì nếu đi đâu có không may chết bất ngờ ví dụ như bị bắt cóc rồi giết nè, hay là có thù oán với ai bị giết để trả thù..... mà bố mẹ ko lo kịp thì cũng có bạn cô lo tang sự cho vì cô có họ họ cũng không chịu chết cùng cô đâu.

Cả canteen lúc này rơi vào tình trạng đơ toàn tập trước lời nói không vấp một từ ý tứ sâu xa của Jenny. Sau 1 hồi lâu cả canteen cười ầm lên như chưa bao giờ được cười. 3 nhỏ bạn của con ả Shee biết đang ám chỉ mình chuẩn bị biến thành con tắc kè bông khi khuôn mặt biến từ hồng(nhờ phấn ấy mà) sang trắng bệch rồi xám ngoét.

- mày dám phá vỡ tình bạn của bọn tao, Shee đừng tin con nhỏ đó. - nhỏ Hana lên tiếng

- Tôi đâu có làm gì đâu, nó mà vỡ thì lỗi tại cô đấy chứ - vẫn thản nhiên đáp.

“Bốp” đổ mọi người ai tát ai. Haizz, lần này là chị Jenny nhà mình là nạn nhân đấy ă. Con nhỏ Shee tức giận vì Jenny nói về gia đình mình thêm vụ vì Jenny mà Win - anh chàng đẹp trai mới vào lớp làm lơ nhỏ. Mọi sự tức giận của nhỏ dồn vào cái tát vừa rồi. Trước đây chưa ai dám tát cô 1 cái trừ 1 người đó là ông bố (hiện tại đó) cho cô bao trận đòn roi lúc nhỏ cũng may là những vết thương không để lại sẹo vậy mà người dám tát cô. Cái tát đó gọi lại cho cô kỉ ức đáng sợ về người bố của mình, mỗi lần như vậy cảm xúc trong cô ko thể kiềm chế được. Lúc đó do Jenny đang mãi chộc nhỏ Kis nên không để ý đến Shee, may cho nhỏ nhưng mà nhỏ chưa biết hậu quả của việc mình đã làm đâu. Jenny nhìn con nhỏ với ánh mắt giết người khiến con nhỏ sợ hãi nhưng vẫn cố giữ vẻ bình tĩnh.

- Cô muốn chết phải không? - giọng lạnh băng khiến ai cũng sợ và ngạc nhiên vì thái độ của cô thay đổi đột ngột như thời tiết.

- Thì sao? - con nhỏ mang giọng thách thức

Cô không nói gì cười nửa miệng và... “bốp, bốp” 2 tiếng chói tai vang lên. Jenny trả sòng phẳng với nhỏ Shee mà còn khuyến mại 1 cái nữa (chị này tốt ghê còn tặng hàng khuyến mại nữa nhưng hàng khuyến mại này T/g không dùng đâu hìh)

- Cô dám đánh bạn tôi, cô không biết là Shee là thiên kim của tập đoàn Trần gia sao? - Nhỏ Min được coi điểm tinh nhất nhóm nên giờ mới mở miệng.

- Trần Gia? Hừm tôi còn tưởng thế nào chứ? - Chị Jenny nhà mình bình tĩnh nhì - đấy là cái giá cô ta phải nhận khi giám định đến tôi

3 con nhỏ thấy vậy tức giận định đến tát cô thì bị cô cầm lấy tay tát lại. Thế là từ phim hài chuyển sang hành động. Bọn nhỏ đó sẽ rất có sao nếu không có bàn tay của ai chặn lại.

- Cô đánh đủ chưa? - giọng nói lạnh tanh khiến ai cũng sợ nhưng đối với cô chả thấm thoát gì

- Anh là ai? chuyện của tôi không khiến anh lo.

- Đây không phải chuyện của tôi nhưng tôi là hội phó hội học sinh nên cũng có trách nhiệm. Cô xin lỗi họ đi - Jee nói

Không nói gì cô nhìn chăm vào mắt anh, anh cũng nhìn lại cô. Bỗng chốc anh lại thấy cái gì quen thuộc, anh ngờ người một lúc. Đúng lúc đó thì “Bốp” lại 1 tiếng động vang lên nhưng lần này nạn nhân là anh Jee. Cả canteen như ngừng thở nhìn cảnh ngộ trước mặt khi mà anh chàng hội phó hội học sinh bị con nhỏ đánh. không để anh nói gì cô nói tiếp :

- Thì ra anh là hội phó hội học sinh, anh đảm nhận chức vụ đó xong là thôi sao. Để vài học sinh đánh người khác trước rồi bắt người bị đánh phải xin lỗi. Hay anh chỉ bênh vực những người có quyền thế thôi sao còn những người nghèo thì anh làm ngơ hả. Tôi cũng đánh họ, phải tôi sai vậy còn họ? Họ đánh tôi chẳng lẽ không sai? Anh không đáng làm phó hội trưởng của trường này để người khác lên làm thay là được rồi.

Thế là Jenny bỏ đi trong sự ngạc nhiên của mọi người, còn Jee thì đứng bất động, cái tát vừa rồi khiến anh nhớ lại những kỉ ức tưởng chừng đã quên. Trước đây cũng có 1 cô bé tát anh, và cướp đi trái tim của anh. Jee cuộn mình trong dòng hồi tưởng.

(1 cậu bé vừa chónh nhà đi ra công viên chơi, cậu bé sững người khi thấy cô bé trạc tuổi mình đang mãi chơi với con gấu bông gần bờ hồ. Cậu nhóc tiến lại trêu chọc:

- hê cô nhóc xấu xí

Cô bé ngược lên nhìn người trước mặt, làm lơ chỉ nói 1 câu:

- đồ con trai vô duyên

Cậu nhóc tức giận cố tình lấy con gấu bông của cô bé đó để chọc tức cô

- Trả tôi con gấu bông

- ko trả đó

- trả đây

-ko

Thế là 2 người tranh nhau giành giật và...con gấu không cánh mà bay xuống hồ nước và chìm dần. Cô bé khóc òa lên tát 1 cái vào mặt cậu con trai nói:

- Tại cậu đó, con gấu bông đó là do mẹ tự làm tặng tôi đó. Đồ con trai vô duyên

Nói rồi cô bé chạy đi để lại cậu nhóc ngơ ngác hốt hối. Một ngày sau cậu bé gặp lại cô bé đó trong bữa tiệc của gia đình cậu. Ba cậu và ba cô là bạn thân. Suốt buổi tiệc cậu bé chỉ đi theo cô bé xinh xắn đó để xin lỗi, cậu tặng cô con gấu bông rất đẹp. Cũng may là cô đồng ý nhận. Cậu bé hạnh phúc nhìn cô bé đang cười. Cậu biết mình đã thích cô bé đó rồi. Cậu bé đó chính là Jee còn cô bé đó chính là Han Mi .

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Và Đức Vua Của Trường The World* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Đụng Độ

P { margin-bottom: 0.08in; } A:link { }

Quay trở về hiện tại, lúc này Jee vẫn đứng hình ở đó, trong đầu anh chẳng có gì ngoài hình ảnh 1 cô bé dễ thương với nụ cười tỏa sáng đã lấy đi trái tim cậu. Đau ..nhưng không phải đau vì cái tát đó mà anh đau trong tim, đau cho tình yêu trong sáng bị phá vỡ, đau vì kỉ niệm đáng sợ đang tràn về. Đã cố quên mà sao nó vẫn ở đây để làm anh đau cơ chứ?. Ánh mắt đó cậu đã chờ đợi hơn chục năm nhưng không thấy, bây giờ thấy rồi nhưng đó không phải là cô ấy đúng không? Không thể nào ? Nhưng tại sao cái cách nhìn, cái ánh mắt ấy lại giống đến vậy? Nếu là cô ấy thì tại sao cô ấy lại trở lên như vậy? Tại sao...tại sao....? Mọi câu hỏi như cáo xé trong não anh đòi câu trả lời.

Han lúc này cũng bất ngờ không kém trước phản ứng của Jee .Là bạn anh bao lâu nay Han biết rõ tính cách của cậu : lạnh lùng, tàn khốc, vô cảm với bất cứ ai khiến họ có cảm giác khó gần. Trước đây thử hỏi ai dám đụng vào cậu? Nếu có thì đảm bảo Jee sẽ cho người đó ra đường lót báo ngủ ngay lập tức thế mà bây giờ cậu lại tha cho 1 đám tát cậu mà lại là con gái . Chẳng nhẽ Jee thích nó? Nghĩ đến đây Han thấy nổi da gà, bao hotgirl xinh đẹp tỏ tình trước mặt cậu cậu còn không thèm nhìn một cái huống chi cô gái lúc này. Người đầu xấu thấy ớn. Han mà để Jee biết cái suy nghĩ vừa rồi thì đảm

bảo chết với Jee nhưng không ra đường như đầu vì họ là bạn thân mà.

Kin và Ken lúc đó cũng đã tới nhưng im lặng quan sát. Qua thái độ của Jee, 2 người hiểu cậu nghĩ gì. (chỉ có mỗi anh Han ngu nhất chẳng hiểu gì cả. -t/g

Ý gì cưng, dám bảo anh như hử- Han* mặt đỏ vì tức, chuẩn bị sẵn ống tay*

Thì em nó nói đúng còn gì, phải không Ken – Kin*cười*

Ừ, Han công nhận nhiều lúc cũng ngu thật - ken

Chị.. chị ko nói đỡ cho em thì thôi chứ..còn ở đó mà thêm mắm muối- Han

Chị chỉ nói thật thôi cưng ạ – Kin

Hahahaha.....- T/g cười)

Ken đến cạnh vỗ vai Jee, anh ngạc nhiên khi nhìn thấy mặt Jee, nó xám lại lộ rõ vẻ căng thẳng, mắt cậu tối đi vô cảm nhìn vào thứ vô hình. Chưa bao giờ anh nhìn thấy vẻ mặt ấy trong suốt 11 năm qua, điều này làm anh thấy lo. Jee không chỉ là bạn của cậu mà còn là đứa con trai mà em gái cậu yêu thương tuy nhiên đứa em đó làm khổ cậu quá nhiều rồi. trong khi đó Kin và Han giải quyết đám đông đang đứng tò mò từ lâu và tất nhiên không quên ngăn cấm bàn tán chuyện hời hảy. (chắc chắn mọi người sẽ không dám bàn tán đâu vì có ai dám động vào các tiểu thư , công tử của những tập đoàn lớn trên thế giới). Sau khi Jee quay trở về phong thái ban đầu mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, đang định đi thì có cánh tay giữ Jee lại làm mọi người giật mình quay lại nhìn. Haizz, lại là con nhỏ Shee đây.

- Jee, chuyện vừa nãy cảm ơn anh nha. Nếu lúc đó anh không giúp thì không biết có chuyện gì xảy ra nữa. Nhưng em thấy anh không hay xen vào chuyện người khác mà sao lại giúp em. Chẳng lẽ.. anh thích em sao?

Jee quay lại nhìn con nhỏ, chuyện vừa rồi cậu còn chưa tính sổ xong mà lại muốn kiếm thêm chuyện đây. Cái gì chứ, nói cậu thích con nhỏ đó ư, đừng mơ, trong lòng cậu không ai có khả năng thay thế được Han Mi đâu (sắp có rồi anh ạ). Không muốn nói chuyện với hạng người này Jee bỏ đi làm con nhỏ quê quá chừng lun. Kin thấy vậy quay lại phán 1 câu xanh rờn rồi bỏ đi:

- Đó chỉ là hành động của 1 phó hội trưởng thôi. Cô mà đòi làm bạn gái Jee? No door. OK. trờ trên.

Con nhỏ tức điên lên được, bao nhiêu đồ trên bàn bị cô ta quăng xuống cả.(Khổ thân mấy bác lao công). Tuy vậy ở một nơi có người cũng đang tức giận không kém.

- Con nhỏ vô dụng có thể mà làm cũng không xong. Chuyện này chưa xong đâu.

Nói rồi người đó bỏ đi mang theo nỗi tức giận trong lòng. Mọi người đoán xem ai ha.

(Dạo này ôn thi cuối kì nên mình viết không được bao, mong mọi người thông cảm. Giảng sinh vui về nha mọi người)

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Và Đức Vua Của Trường The World* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Bắt Đầu

* Vài phút trước khi Jee và Han tới*

Vừa ra khỏi lớp, Jenny liền đi nhanh đến canteen vì cái bụng đang biểu tình dữ dội (ai bảo sáng không ăn gì). Và..không có gì lạ khi toàn bộ học sinh

khối 11 nhìn cô chăm chăm (trường này mỗi khối 1 canteen riêng mà). Jenny bước vào đưa ánh mắt lạnh lẽo, vô hồn nhìn mọi người. Mọi người nhận hàn khí từ ánh mắt ấy thì quay đi, tuy nhiên vẫn có một số người thấy thế thì sợ hãi nhưng trong lòng thì cười thầm vì những chuyện sắp xảy ra.

Jenny nhanh chóng lấy đồ ăn của mình rồi chọn chiếc bàn cạnh cửa sổ để ngồi. Vừa ăn, cô vừa nhìn ra cửa sổ, nhìn khu vườn sau trường như cố muốn quên đi những chuyện không vui trước kia và cũng không muốn để ý đến đám học sinh vẫn đang nói xấu mình bỏ mặc sự có mặt của cô trong cái canteen này. Đúng vậy, họ coi cô ra cái gì trong khi hiện tại cô chỉ là cô gái nghèo, xấu xí. nhận được học bổng để vào trường này mà thôi. Những cậu ấm, cô chiêu kia chỉ biết sống trong nhung lụa sung sướng, cha mẹ cưng chiều, thích gì có cái đó nhưng cô thì sao? Cô sống trong bất hạnh của tuổi thơ, cực khổ học tập làm việc lãnh đạo công ty giàu có mà không có niềm vui, cũng may có quản gia Won luôn thương yêu cô như con, cô cũng coi ông ấy như cha mặc dù bên ngoài nhìn vẫn tưởng là quan hệ Chủ -- tớ. Thật buồn cười, cô thấy vậy nhưng mà lại không cười, dường như nụ cười của cô đã mất từ khi cô còn nhỏ, từ khi cô sang Mỹ, từ khi cô chịu những đau khổ mà cuộc đời cũng như người cha dành cho mình. Nghĩ đến lại thấy buồn, thôi thì cố gắng đừng nhắc lại quá khứ làm gì cho thêm đau. Bây giờ cô có thể bảo vệ, lo cho chính mình mà không cần ai, cô nghĩ chính cô mới làm lên hạnh phúc của mình chứ không phải bất kì ai.

Đang mãi mê với dòng suy nghĩ thì cảm thấy nóng rát ở tay. Cô giật mình quay lại thì nhìn thấy nhưng khuôn mặt cô không muốn thấy lúc này. (Mấy cô tiểu thư đồng đẳng của lớp 11A đấy mà). Jee nhìn bàn tay đang đỏ ửng của mình rồi nhìn về phía mấy á kia mà không một chút cảm xúc gì. Nhận thấy ánh mắt đó 4 cô á thấy hơi lạnh sống lưng nhưng thể diện vẫn hơn nên cọt nhả nói.

- Tưởng ai, hóa ra là cô bé lọ lem mới vào lớp mình đây mà. Định xin lỗi nhưng thôi khỏi nhì. Loại người thích trèo cao này không xứng để mình nói phải không Kis? Mới vào trường mà đã bày đặt cưa trai để đòi đòi. - nhỏ Shee lên tiếng trước (con nhỏ này luôn muốn gây sự trước ấy mà).

- Cô đang nhận xét về chính mình? Tôi không nhầm khi đánh giá cô là kẻ vô giáo dục khi làm sai mà không biết lỗi của mình. Loại người như cô không đáng để tôi nói chuyện.

- Mày mới là kẻ không đáng, đồ nhà nghèo như mày muốn an toàn học tiếp ở đây thì lên biết an phận 1 chút. Nếu mày quỳ xuống xin lỗi tao vì câu nói vừa rồi của mày thì tao có thể xem xét mà bỏ qua cho. Hahaha...

- Cô đừng ở đó mà mơ mộng nữa, bây giờ là ban ngày. Những loại người lười biếng hơn động vật như cô quá đáng để mơ mộng thì phải. Sao cô không tham gia vào khóa học dạy phép lịch sự đi chứ đừng đi lung tung mà cản bừa như vậy.

- Sao mày dám...cốc cafe nóng vừa rồi chưa làm mày tỉnh ngộ hả.

- Là cô cố ý mà còn bày đặt.

Hik, lại thêm một cốc nước hoa quả của con nhỏ Kis yên vị trên người Jenny (mình ko bit miêu tả tiếng nước bị hắt vào người như thế nào nên nói thẳng lun, thông cảm nha). Toi rồi, lần này Jenny nhà mình không nói nữa, hành động luôn. Thế là cả cốc nước ngọt cô vừa lấy nhưng chưa uống và đồng nước sốt bị cô hắt không lường tay về phía bốn con nhỏ. (Chị này thâm ghê 1 nhất 4 con đều dính luôn nhưng nhiều nhất là nhỏ Shee và Kis). Lúc này bọn nó cũng không khá khảm hơn khi đây nước sốt trên người, áo trắng nhuộm màu.(Quên không nói đến đồng phục. Đồng phục của trường, nữ váy tím viền trắng, áo sơ mi trắng thắt lờ ở cổ hoặc đeo canavat, còn nam quần đen, áo sơ mi trắng viền tím thắt canavat tím mùa đông còn có áo vét tím cùng màu. Tuy có vẻ đơn giản nhưng rất đẹp và thoải mái, dĩ nhiên rất đắt. Ngoài ra còn 1 số đồng phục khác tùy theo hoạt động với màu chủ đạo tím và trắng)

(Đó là toàn bộ những gì xảy ra trước khi các anh nhà ta đến. Quay trở về hiện tại với jenny thôi).

Sau khi rời khỏi canteen, Jenny đi một mạch ra khu vườn sau trường mặc kệ cho bàn tay đỏ rát vì cốc cafe nóng. Jenny ngồi bệt xuống đám cỏ xanh. Tức thật, con nhỏ đó dám đánh cô, nếu cô không cố kiềm chế cảm xúc của mình lại thì chắc chắn con nhỏ đó không sống mà bước ra khỏi canteen. Với lũ người đó cô đã nói quá nhiều rồi. Cô chưa từng nói quá nhiều như vậy. Có lẽ cảm xúc đã lấn át bản chất lạnh lùng của cô rồi. Từ giờ có lẽ không nên nói nhiều với chúng như vậy. Nhìn bàn tay đỏ vì tát 4 cô á kia cô chợt nhớ ra cái người phó hội trường bị cô tát kia. Thật kì lạ. Cái con người đó gọi cho cô cảm giác rất quen, hình như cô đã từng gặp. Nhắm mắt lại, cô cố chấp vả lại mắng kí ức của mình.... Đau quá...đầu cô giờ đau như búa bổ vậy..cô không nhớ được... “Có lẽ mình nhầm” cô tự nói với mình. Đứng dậy bước vào phòng y tế không quên lấy cái điện thoại siêu xịn chỉ sản xuất 10 cái và tất nhiên ít ai có thể mua được (cái này bịa nhá, đừng ném đá mình) ra gọi cho ai đó. Sau những tiếng “tút tut” thì giọng nói cất lên

- Alo, tôi nghe thừa tiểu thư (ông hiệu trưởng đó mọi người)

- Ông gửi ngay cho tôi thông tin về Shee, Kis, Min, Hana học sinh lớp 11A cho tôi, trong vòng 5 phút nữa mà chưa có thì ông nghỉ việc đi.

- Dạ , vâng tôi hiểu - ông hiệu trưởng nói mà toát mồ hôi

- Cò nữa, mang 1 bộ đồng phục xuống phòng y tế cho tôi.

- Được ạ.. -hiệu trưởng thở phào

Jenny tắt máy trước khi ông hiệu trưởng nói thêm câu nào rồi đi thẳng đến phòng y tế. Từ xa vẫn 1 con người đứng nhìn cô cười trong lòng.

- Trò chơi vừa bắt đầu thôi cô gái xinh đẹp của tôi.

Bước vào phòng y tế cô cũng không thoát khỏi những cái nhìn soi mói. May mắn cô gặp được 1 cô y tá tốt bụng giúp cô xoa thuốc. Đang thay bộ đồng phục mới được mang đến, xem xét lại lớp hóa trang(cũng may chị này dùng toàn đồ xịn nên gặp nước cũng khó phai, mất màu) thì điện thoại cô reo lên, vẫn là bài hát mà cô rất thích nghe “ The day you went away” của M2M (hay lắm mọi người) . Cô nhắc máy lên nhìn vào màn hình tên người gọi rồi chốt thờ dài.

- Alo tôi nghe đây, có chuyện gì à?

- - người bên kia đáp lại

- Có quan trọng không ?

-.....

- Thôi được, tôi sẽ sắp xếp sang đó.

Nói xong cô tắt máy, bước trở về lớp trong khi tiết học đã gần hết và cô thì cũng không muốn về đó.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Và Đức Vua Của Trường The World* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Em Không Chón Tôi Mãi Được Đây.

Bước vào lớp, bỏ mặc sự có mặt của giáo viên bộ môn, Jenny bước vào chỗ của mình và không thoát khỏi ánh mắt của các học sinh trong lớp đặc biệt của 4 con nhỏ gây sự ở canteen. Đừng hỏi vì sao bởi vì lúc này cô đang mặc đồng phục thường ngày của trường - bộ đồng phục mới tinh không vết bẩn chứ không phải là đồ thể dục như 4 con ả kia. Tất cả ngạc nhiên không biết nó kiếm đâu ra bộ đồng phục đó.

“Hay cô ta có bảo bối của Đôraemon nhỉ?”- Han tự hỏi rồi đánh vào đầu mình bảo mình ngu.(anh này nhiều khi tre con lắm).

Không nói gì cô bước vào chỗ nằm gục xuống bàn nhưng không ngủ và cả lớp thì sẽ vẫn đơ nếu như không có tiếng chuông báo hết tiết. Mọi người từ rời chỗ của mình ra ngoài lớp. Trong lớp lúc này chỉ còn Jenny, tụi Han, và 4 con ả. Jee từ nãy giờ vẫn nhìn cô mà trong lòng cứ mông lung và cái não thì đang hoạt động hết công suất để trả lời câu hỏi: “SAo mình nhìn cô ta?”. Kin và Ken cũng không khác gì Jee, còn anh HAN nhà ta vô tư nhất khi vẫn ngồi chơi game. Không khí im lặng như bao trùm cả phòng. Bọn con nhỏ Shee tiến dần về phía cô mà không sợ hãi gì khi có Jee ở đây vì chúng nó nghĩ Jee cũng như những người khác không muốn quan tâm chuyện của họ nếu họ không để xảy ra bất cứ vụ ầu ả nào.(Các bạn thắc mắc Win đâu đúng không, anh này chôn tiết lên không hề có trong lớp đâu).

- Này, tỉnh dậy đi. - con nhỏ Kis

-.....- im lặng

- Tao đang gọi mày đấy.- Vẫn tiếp tục

-.....- vẫn im lặng

-Jenny.....- con nhỏ lần này phải gọi hẳn tên của nó ra.

Lúc này chị Jenny nhà ta mới ngó đầu dậy nhưng chỉ có ánh mắt vô hồn nhìn bọn chúng chứ miệng không có ý định mở ra.(Hòn chỉ nghĩ chuyện khác rồi). Thấy cô không nói gì bọn nó mở lời trước:

- Chuyện ở canteen tao không quên đâu, tụi này nhất định sẽ trả thù. - nói rồi tụi nó bước đi, trong lòng thì tức lắm nhất là con nhỏ Shee. “Nếu không phải tại hần ta thì mình cũng không phải chịu nhục như vậy”- cô ả nghĩ (không biết “Hần” là ai ta. Mấy nói ngắn gọn thôi không bị chị nhà ta bắt bẻ cãi lại một lần

(chị làm người ta sợ rồi kia Jenny -t/g

-Kệ ta, huk - jenny. tác giả cũng bó tay)

Jenny nhìn mấy con ả đi mà cười khinh bỉ để lại dấu hỏi cho tụi Han khi không biết cô cười cái gì khi bị dọa nạt như vậy. “Kì lạ”- 4 người cùng chung 1 suy nghĩ.

- Để xem mấy cô làm được việc gì- jenny nói thầm trong miệng không để ai nghe tiếng.

Trong khi đó một thân ảnh vẫn đang nhìn cô cười thầm nói rồi bỏ đi.

- Tội thực sự muốn xem em sẽ làm những gì, chuyện hay còn dài mà.

Cuối cùng cũng hết buổi học, lớp học hôm nay cực kì ngột ngạt khiến ai cũng khó chịu. Jenny đi bộ ra khỏi trường về mặt thần nhiên trong khi từng chiếc xe ô tô đất tiền phóng ra cổng trường rồi gửi cho cô muôn ngàn sự khinh thường. Cô đã lệnh cho tài xế không đến đón nếu không thì chắc bọn họ phải tím mặt khi thấy con xe yêu quý của cô (chưa nghĩ ra xe gì thôi thì sau này nó xuất hiện mình nói sau).

Bước tản mạn trên con đường cô nhìn dòng xe qua lại nhanh chóng. Tại sao họ phải nhanh chóng đi như vậy, tất cả chỉ vì kiếm tiền thôi sao? Tiền làm lên tất cả ư? Tiền cho ta cuộc sống hạnh phúc ư? Nếu tiền đổi được 1 gia đình hạnh phúc thì cô cũng muốn đổi lắm. Người cha của cô suốt ngày lo làm ăn, uống rượu, say thì lại đánh cô, tổng cô sang Mĩ một mình với những người không quen biết, mẹ thì chưa bao giờ cô được Ba nhắc tới, ngay cả mẹ như thế nào cô cũng không biết. Cô thấy mình thật sự bất hạnh, thà có gia đình đầy đủ dù nghèo còn hơn là cái gia đình mà cô đang sống.

Từng bước chân buồn bã của cô in trên mặt đường đầy ánh nắng nhưng cô vẫn không hề quên khi biết mình đang bị theo dõi. Hiện tại lúc này cô không thể để lộ sơ hở gì. Cô thần nhiên bước đi, vòng vèo qua những con phố đông người cuối cùng biến mất giữa những dòng người đó làm ai đó bức tức.

- Em không chôn tôi mãi được đâu.(anh này buồn cười nhĩ chả ai nhận hần là anh mà cứ xưng anh)

Một môi trở về nhà, cô bước vào trước sự kính cẩn của những người hầu trong nhà. Nhìn tay cô, ông quản gia ngừng đầu lên nhưng chưa kịp nói gì đã bị

cô chặn họng.

- Tôi không sao, bác đừng lo.

Ông quản gia Wan hay Wang gì đó (quên mất tên ông này rồi. Sorry) không nói gì nhìn theo bóng dáng cô gái nhỏ bước lên lầu mà lòng chua xót. Vào phòng cô nhẹ nhàng nằm lên chiếc giường thân yêu của mình nghỉ ngơi cùng với đó là nghĩ cách sang Mi mà không để ba cô biết. Thôi, tính sau, xuống ăn cơm đã(từ sáng đến giờ có ăn gì đâu thì chả đói). Cô bước vào phòng tắm, thay bộ đồ mới, tẩy lớp hóa trang đi nhẹ nhàng bước xuống nhà. Tất cả người trong nhà thờ phào khi thấy thiên thần xinh đẹp nhưng lạnh lùng của mình quay trở lại. Ngồi vào bàn ăn mà quản gia Wang đã chuẩn bị cô ăn 1 cách tử tốn, dù có đói nhưng không bao giờ để mất hình tượng.

- Cha tôi ngày mai vẫn đi làm ở công ty à- tiện có ông quản gia ở đây cô tranh thủ khai thác thông tin. Dù gì ông ta cũng giống như thư kí của bố cô, chỉ là cô về lên ở nhà đấy thôi.

-Dạ, mai ông chủ có cuộc họp trong 1 tuần với chi nhánh bên Đức rất quan trọng lên ngày mai người sẽ bay sang bên đó.

-Ông sẽ đi chứ?

- Dạ không, tôi ở nhà lo cho cô, dù gì cô cũng vừa mới về nên....

- Tôi không cần, ông đi giúp cha tôi đi. ở nhà này còn bao nhiêu người hầu cơ mà.

- Nhưng..

- tôi nói ông không nghe sao?

- Vâng, tôi biết.

Jenny mừng thầm trong bụng, không ngờ trời giúp cô. Tiếp tục bữa ăn của mình rồi bước lên phòng còn trong lòng thì thấy vô cùng thoải mái.

Vậy tại sao Jenny phải giấu mọi người chuyến đi sang Mi? Còn nhân vật mà luôn theo rồi cô thì sao, hẳn là ai, Win là kẻ nào? tất cả đợi mọi người khám phá nhé. Ai đoán được thì giữ bí mật nhé.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Và Đức Vua Của Trường The World* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Kế Hoạch

Một hôm trở về nhà, cô bước vào trước sự kính cẩn của những người hầu trong nhà. Nhìn tay cô, ông quản gia ngừng đầu lên nhưng chưa kịp nói gì đã bị cô chặn họng.

- Tôi không sao, bác đừng lo.

Ông quản gia Wan hay Wang gì đó (quên mất tên ông này rồi. Sorry) không nói gì nhìn theo bóng dáng cô gái nhỏ bước lên lầu mà lòng chua xót. Vào phòng cô nhẹ nhàng nằm lên chiếc giường thân yêu của mình nghỉ ngơi cùng với đó là nghĩ cách sang Mỹ mà không để ba cô biết. Thôi, tính sau, xuống ăn cơm đã(từ sáng đến giờ có ăn gì đâu thì chà thôi). Cô bước vào phòng tắm, thay bộ đồ mới, tẩy lớp hóa trang đi nhẹ nhàng bước xuống nhà. Tất cả người trong nhà thở phào khi thấy thiên thần xinh đẹp nhưng lạnh lùng của mình quay trở lại. Ngồi vào bàn ăn mà quản gia Wang đã chuẩn bị cô ăn 1 cách từ tốn, dù có đói nhưng không bao giờ để mất hình tượng.

- Cha tôi ngày mai vẫn đi làm ở công ty à- tiện có ông quản gia ở đây cô tranh thủ khai thác thông tin. Dù gì ông ta cũng giống như thư kí của bố cô, chỉ là cô về lên ở nhà thôi.

-- Dạ mai ông chủ có cuộc họp trong 1 tuần với chi nhánh bên Đức bàn về việc mở rộng thị trường rất quan trọng lên ngày mai ông chủ sẽ bay sang đó, tối nay ông cũng không về nhà.

-- Ông cũng sang đó chứ?

-- Dạ không, tôi ở nhà để lo cho cô

-- Không cần, ông đi giúp cha tôi đi. Ở nhà này đâu có thiếu người hầu.

-- Nhưng...

-- tôi nói ông không nghe sao?

-- Vâng tôi biết.

Jenny mừng thầm trong bụng, không ngờ trời giúp cô. Tiếp tục bữa ăn của mình rồi lên phòng với tâm trạng vô cùng tốt.

Vậy tại sao Jenny phải giấu chuyện sang Mỹ? Còn con người luôn theo dõi cô, hẳn là ai? Win là kẻ nào? Tất cả nhờ mọi người khám phá nha. Ai đoán được thì giữ bí mật nha.

Sáng hôm sau tỉnh dậy bước xuống nhà thì đã không thấy ông quản gia đâu. Sau khi hỏi kĩ đám người hầu để đảm bảo ông ta đi rồi cô nhanh chóng cầm theo hộ chiếu, vé máy bay và những đồ dùng cần thiết rồi bắt taxi đến sân bay. Nói là những đồ vật cần thiết nhưng cũng chỉ có điện thoại, laptop, máy tính bảng đựng trong 1 cái túi xách. Cô không muốn mang nhiều sợ mọi người nghi ngờ. Những người hầu trong nhà cô đều bịt miệng lại rồi, cô hi vọng tất cả nằm trong dự tính của mình. Bất chợt cô nhớ ra một người chưa bịt miệng đó là ông hiệu trưởng. Riêng ông này thì dễ rồi, có cho tiền ông ta cũng không dám nói. Rút chiếc điện thoại siêu xịn ra(sao cứ thích khoe của thế nhỉ) gọi cho ông hiệu trưởng:

– dạ tôi nghe thưa tiểu thư – ông hiệu trưởng sau một lúc đỏ mặt hỏi hột khi nhìn tên người gọi bắt máy trả lời.

– Máy ngày sắp tới tôi có việc bận phải ra nước ngoài không đi học. Nếu cha tôi có gọi hỏi cứ bảo tôi đi làm việc của trường, còn việc gì thì ông tự nghĩ hiểu chứ?

(giọng điệu đầy mùi thuốc súng)

– Dạ thưa tiểu thư – Huyết áp ông hiệu trưởng sắp tăng vọt rồi.

– Nhớ đừng làm hỏng việc của tôi – Không giám mùi thuốc súng được sao chị Jenny?

– Vâng – phải nghe xong tiếng tắt máy thì ông hiệu trưởng mới bớt sợ. – Không biết tiểu thư định làm gì?.hik không muốn mất chức thì phải thế thôi – ông hiệu trưởng nghĩ thầm cùng lúc than cho số phận của mình.

Vậy là theo Jenny thì chuyến đi này của cô sẽ không bị ai nghi ngờ. Cô thả mình trên ghế ngắm nhìn sự sa hoa của những con đường.

Lúc ấy ở khoang hạng nhất của chiếc máy bay khởi hành từ Hàn Quốc sang Đức, một người đàn ông với gương mặt sắc lạnh ngồi nhâm nhi tách coffe nóng cầm thêm tờ báo mới trên tay. Tất cả mọi thứ từ gương mặt phong thái và hàn khí từ người đàn ông đủ khiến mọi người khiếp sợ. Hơn nữa, túc trực ngay bên cạnh là một đám cây đen (vệ sĩ đó mà) chỉ trừ mỗi khuôn mặt là được che đi một nửa bởi cái kính tối. Duy nhất chỉ có một người đàn ông trông có vẻ trẻ hơn tuổi giống như người đàn ông kia là có khuôn mặt hiện từ nhất.

Không rời mắt khỏi tờ báo, người đàn ông đáng sợ hỏi:

– Nó bảo ông đi theo ta?

- Vâng ạ – người đàn ông hiền từ đáp lại.

– Con bé chỉ nói vậy?

– Vâng.

– Đảm bảo mọi việc nó làm chúng ta đều biết.

Chắc mọi người cũng biết ai rồi chứ. Đó là ông bố hờ của Jenny đó. Ông ta không nói gì nhưng trong đầu đã mưu tính những điều tàn độc nhất-- độc như chính con người ông ta vậy

Sau khi làm hết thủ tục cần thiết và lên máy bay Jenny thở phào nhẹ nhõm. Không

có việc gì làm, cô lấy tai nghe ra nghe nhạc rồi ngủ giữ sức để làm công việc sắp tới mà không thêm quan tâm đến những chuyện ở trường.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Và Đức Vua Của Trường The World* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Bị Lộ? Nghi Ngờ?

Quay về trường The World

Thời gian : 8 AM.

Địa điểm : trong lớp học

Vẫn như thường lệ ở cái lớp 11A, học sinh trong giờ học nhốn nháo như cái chợ, làm những gì mình thích mà không sợ giáo viên nhắc nhở. Thầy cô làm việc giảng dạy của thầy cô (các thầy cô đều chỉ mong nhanh chóng hết tiết để thoát khỏi cái lớp này thôi, khổ thân các thầy cô quá), học trò vẫn làm việc

của học trò. Hik, cái này gọi là đôi bên cùng có lợi đấy ạ. Ai ngờ cái trường mang danh có chất lượng giáo dục lớn mà lại thế này.

Lúc này 4 anh chị nhà mình vẫn đang say giấc vì chuyên môn chơi khuya nhưng thực chất chỉ có mỗi anh Han ngủ thôi. Kin, Ken, và Jee không hên cùng nhìn về 1 chỗ. Đó chính là cái bàn của Jenny và chủ nhân của nó đang vì vụ trên máy bay thường thức giấc ngủ và giải điệu hay (phát ra từ đâu thì mọi người bít rui nha) để lại dấu hỏi to đùng cho 3 anh chị.

- Mới hôm wa đi học mà hôm nay lại nghỉ rồi. Cô ta không sợ bị đuổi sao? - Jee nghĩ thầm— Mà sao mình lại lo cho cô ta? Mình điên thật rồi. — thế rồi Jee lại gục bần mặt mệt mỏi, buồn tẻ xuống mặt bàn khiến 2 người bạn thân thấy mà lo lắng.

— Thưa cô em vào lớp

Câu nói này làm cả đám học sinh im lặng nhìn ra cửa nhưng khi thấy chủ nhân của câu nói đó thì ai làm việc ấy. Cô giáo nhìn ra thì thấy bần mặt đẹp trai, nụ cười táo nắng thì con tức giận lập tức dịu xuống nhỏ nhẹ:

- Em vào đi, lần sau cố gắng đi sớm hơn nhé!

- Cảm ơn cô (lại khuyến mại thêm nụ cười nữa. Hik)

Không ai khác người đó chính là Win— anh chàng hotboy mới vào lớp. Chả cần tên này sài chiều mĩ nam kể thì bà cô cũng sẽ cho vào thôi, đâu ai dám đụng vào con ông cháu cha đâu. Mấy cô hám trai thì thôi khỏi nói, mặt nhìn không chớp, cố gắng ghi điểm với hotboy. Win trở về chỗ ngồi và vẫn giữ được nụ cười của mình. Ngồi xuống, khi không còn ánh mắt nào chĩa vào cậu ta lập tức trung ra cái bần mặt bực tức khi phải cười giả tạo như vậy, quá mệt với lũ con gái này. Nhìn qua chỗ Jenny thấy trống anh chàng lập tức với lấy cô bạn bần trên hỏi:

— À, xin lỗi cho mình hỏi

Cô này đang trong tình trạng mơ màng khi hotboy bắt chuyện, anh này không lạnh như Jee, chưa có người yêu như là Ken cũng chưa chắc hay lãng nhãng như Han lên trong mắt nữ sinh của lớp này anh là ứng cử viên số 1 để thay thế 3 anh kia.

(T/g :Haha, xem ra mi cũng chỉ là hàng thay thế thôi.

Win: Người muốn gì hả con mụ kia.

T/g: mi gọi ai là con mụ hả, ta có tên đảng hoàng đó.(nóng rui đó, mình trẻ măng thế này giám bảo mình là mụ)

Win: Minerva chứ gì? ta không nói chuyện đó, ta hỏi mi sao lại dám nói ta là đồ thay thế?

T/g: ta đâu có nói, đám con gái nói vậy chứ, không tin đi mà hỏi, có tật giật mình hả?

Win: Ta sẽ cho chúng biết tay. Còn mi, đợi đấy ta tính với mi sau. hừk

T/g(le lưỡi): đợi xem ai tính với ai)

– Bạn ơi.. bạn gì ơi... – Win gọi cô bạn bàn trên ngọt sớt nhưng trong lòng tức lắm rồi đó.

– Ô à, chào bạn có chuyện gì không, muốn làm quen với mình hả? – lúc này cô nàng mới tỉnh mộng, cười thật tươi tranh thủ ghi điểm(Tên đó có phải thầy giáo, giám khảo gì đâu mà muốn ghi điểm vậy nè).

– À.. ừ, đúng(anh này muốn hỏi vấn đề chính nhưng sợ người ta không thích không trả lời. Nhịn..Nhịn..)...làm quen...làm quen. Hôm wa mình chưa kịp làm quen với ai.

- Vậy là bạn wen mình đầu tiên sao, thích quá ak. Cứ gọi mình là Haki nha. mà có chuyện gì cần hỏi mình sao?

-Ừ, chào Haki – thấy người đẹp mắc bẫy, tên này lợi dụng lun – ak Jenny chưa đến lớp sao?

Con nhỏ nghe thấy tên Jenny tỏ ý không vui nhưng vẫn trả lời sợ bị trai đẹp có thành kiến với mình, tuy vậy vẫn không giấu được vẻ khinh bỉ:

– Con nhỏ đó hả? mình không biết.

– ưk vậy thôi, cảm ơn bạn.

con nhỏ bức mình lắm nhưng cũng thấy vui vì được Hotboy nói chuyện cùng và dĩ nhiên không làm bất cứ việc gì ngoài việc đi khoe với lũ bạn. Thế là cả lũ con gái càng thấy thần tượng tên kia, nhưng cũng thêm ác cảm với Jenny khi biết Win hỏi thăm cô.

Giờ ăn .

Địa điểm : trong một nơi khuất, kín đáo không ai thấy được ở sau trường.

Sự việc : 1 con người tức giận cầm chiếc điện thoại trong tay gọi cho ai đó.

– Alo, thưa ông hôm nay cô ấy không đến trường sao? – tên đó hạ giọng nói

- – người bên kia trả lời.

– Tôi đã tìm mọi nơi nhưng không thấy cô ấy trong trường.

–

– Vâng (tắt máy) Em dám chôn tôi sao? (có bạn nào chơi chôn tìm với anh ta ak?)

Nói rồi người đó bước đi trả lại không gian sự im lặng chỉ còn mùi hoa trường cho người trông đang nở bông và mùi thuốc lá phảng phất quện lại với nhau tạo ra 1 đám mùi hỗn độn.

Trên máy bay từ Hàn Quốc sang Đức.

– Nó hôm nay không đi học sao? – người đàn ông quay lại hỏi ông quản gia.

– Dạ thưa tôi không thấy tiểu thư nói gì cả. - người quản gia cung kính đáp.

– khi đến nơi gọi điện về điều tra cho ta. – người đàn ông tức giận ra lệnh khiến những cô tiếp viên gần đó sợ hãi không ngừng.

– Vâng – ông quản gia đáp lại trong lòng không thoát khỏi sự lo lắng. Ông hi vọng cho cô bé đáng thương đó không làm cho người đàn ông kia nổi điên lên.

Quay về canteen

Tại một chiếc bàn lớn ở trong 1 góc của canteen, 3 con người đang nói chuyện với nhau. Đó là Jee, Kin và Ken, còn Han đang đi lấy đồ ăn cho mọi người.

Đang nói chuyện thì tiếng chuông điện thoại của Jee vang lên.

- Alo, tôi nghe - Jee lên tiếng (anh này có điện thoại cùng loại với chị Jenny kìa nhưng của Jenny màu trắng, anh này màu đen. 2 màu này đi với nhau hợp lắm nè).

-.....- Bên kia đáp lại

-Có

– – bên kia nói tiếp

-Được không vậy – sau một lúc trầm ngâm, Jee mới nói

–

-Được, cứ như vậy đi, mai gặp lại.

- Có chuyện gì vậy Jee - Kin hỏi

- à.@#\$%^& – Jee kể lại cho 2 anh chị kia

(oái, tác giả không nghe được, Jee hồng cho nghe, thôi thì mọi người đợi mình uy hiếp, cạy miệng anh này ra nha nhưng tỉ lệ thành công là 0% đó, mình báo trước . Chả biết Jee nói gì mà chỉ thấy 2 anh chị kia cười như điên lun... khó hiểu).

Đúng lúc Han quay về với cả đống đồ ăn trên tay, thấy mọi người cười hỏi ngơ ngác(đúng đó hỏi đi Han, em cũng mún bit).

-Có chuyện gì vui sao?

- Không có gì, ăn thôi – Kin đáp, hai anh kia kiếm lời lắm, phải để chị Kin đáp thôi.

Han thấy vậy cũng chẳng thắc mắc thêm chỉ chăm chú ăn như bò đói mấy ngày mà không để ý mấy anh chị kia cứ nhìn chăm chăm cậu mà cười gian.(t/g bảo rồi, nhiều khi anh này ngốc lắm mà)

Bỗng dưng Canteen rộn cả lên khiến mấy anh chị tò mò nhìn theo người mới vào canteen.

– Hấn ta là ai? – Han hỏi rồi nhìn Jee.

Thấy ánh mắt tò mò của tên bạn, Jee bắt đầu đi lên tiếng, dù gì cậu cũng là hội phó Hội học sinh:

– Kim Jun Nam, hay còn gọi là Win, vừa vào lớp ta hôm wa, cậu ta nói với mọi người là làm tổng giám đốc của tập đoàn KJN.

– KJN? chẳng phải tập đoàn đứng top 10 thế giới sao? Tổng giám đốc sao còn đi học?

– 2 chị em mình cũng là phó tổng và tổng giám đốc thôi nhưng vẫn còn bị bắt đi học nè. ai bảo em nghịch wa cơ. – Kin chọc cậu em của mình

– 2 chị em ta không tính, em thấy nghi lắm ak (anh này thông minh lên rồi kìa)

- Mình cũng thấy nghi - Ken từ nãy mới lên tiếng.

Thế rồi 4 người không nói gì chỉ hướng mắt về phía Win – anh chàng đang bị bao vây bởi đám con gái mà cùng chung suy nghĩ về con người kì lạ này.

Cảm thấy ánh mắt nhìn mình, Win quay đầu nhìn xung quanh. Khi thấy 4 anh chị nhìn về phía cậu, anh chàng quay mặt đi che đi nụ cười nửa miệng. Khó ai đoán được cậu ta cười vì gì và đang nghĩ vì cái gì.

Chương 12: 1 Ngày Mệt Mỏi.

Cùng thời điểm đó, ở Mỹ, tại một tòa cao ốc lớn, nơi một căn phòng lớn được đặt ở tầng cao nhất, một con người đang vui đầu vào một đống tài liệu, bên trái là chiếc máy laptop, bên phải là chồng hộp đồng, ở cạnh là cốc coffee đã nguội ngắt, và ở giữa là con người nhỏ bé, xinh đẹp nhưng mang vẻ lạnh lùng có chút buồn bã. Đôi mắt cô không ngừng đảo trên tập tài liệu. Không khí trong phòng lúc này dường như là tĩnh lặng chỉ còn tồn tại tiếng thờ nhẹ của người con gái đó.

“Cốc..cốc..cốc” – tiếng gõ cửa của ai đó phá tan sự tĩnh lặng của căn phòng nhưng ánh mắt của người con gái kia vẫn không rời tập tài liệu. Khẽ thở dài vì sự thờ ơ của cô, người con trai vừa bước vào phòng lên tiếng:

(– Chủ tịch, đây là bản kế hoạch cho dự án mới của tập đoàn, mời người xem cho.)

Rời mắt khỏi tập tài liệu trên tay, cô gái ngược nhìn chàng trai nói:

(– Lại nữa sao, những này còn chưa hết?)

(– Dạ chưa, vẫn còn nhiều bản kế hoạch, tài liệu, hộp đồng...cần người..)

Người con trai chưa nói hết câu đã bị cô chặn họng:

(– Đủ rồi, tôi đâu thể ở lại lâu được đâu, vừa về đã đùn cho tôi cả đống này ai chịu được, Giám đốc John, anh không định chôn tôi giữa đống tài liệu này đây chứ?)

(– Ô không, tôi đâu giám. Nhưng những chuyện này quả thực quan trọng mà. Tôi không giám tự quyết định.)

(– Tôi không biết anh là người thiếu tự tin như vậy. Mà Vin đâu? anh ấy có thể giúp mà.)

(– Cậu ta nói sang Ai Cập gặp cô gái nào thì phải. Cả tháng nay có đến công ty đâu.)

(Anh chắc chứ?)

(Chắc mà, anh ta nói với tôi thế.) -- anh chàng khẳng định cho lời nói của mình.

Jenny không nói gì chỉ cười. Nhưng cô đâu biết khi cô cười người đứng trước mặt cô dường như nhận thấy mình đã làm phải gì ngu ngốc lắm.

(Tôi biết cô gái đó.) – cô nói với giọng nửa đùa nửa thật.

(Tôi cũng biết mà, Vin đã nói với tôi. Cô ấy tên Cleopat thì phải, tình yêu đầu đời của anh ta đó.) – John nói mà vui sướng cứ như mình không bằng

(Môn Lịch sử của anh trước đây bao nhiêu?) – cô hỏi.

(Ác mộng, đó là môn điểm thấp nhất của tôi mà sao cô lại hỏi chuyện này.)

(Tôi đoán không sai mà. Cô gái đó nổi tiếng toàn thế giới đó.)

(Liên quan gì sao? Chà, tôi muốn gặp cô ấy nha, cô ấy là diễn viên sao?)

(À, muốn gặp anh phải đi xin phép anh Diêm Vương đã.)

(.....???? là sao???)

(Cô ta là nữ hoàng của Ai Cập cổ đại trước đây, đã thành người thiên cổ được mấy ngàn năm rồi cũng lên rồi. Vin chỉ lừa anh thôi.)

(Vin...Lần này về thì cậu ta chết với tôi. tôi tưởng cậu ta có bạn gái ở đó mới cho cậu ta đi ai dè...)

(– Thôi.Gọi điện cho anh ấy, nói anh ấy trong ngày mai không về thì đừng nhìn mặt tôi. Có thể chiều mai tôi bay sớm đó.)

(– yes, madam)

(đoạn nói chuyện trên mình để lời thoại trong ngoặc vì đó được nói bằng tiếng Anh, mình không muốn viết tiếng anh ra nên mới để trong ngoặc. Như thế

nhìn đỡ rồi mất nha mọi người)

Nói rồi, chàng trai ra ngoài trả lại sự tĩnh lặng cho căn phòng. Còn cô gái, chiếc ghế của cô được xoay nhẹ 1 vòng đối diện với tấm kính lớn đằng sau, cô im lặng ngắm ánh mặt trời đang lặn xuống, nhìn màu hoàng hôn trông thật buồn, nó bao trùm lên mọi sự vật nhưng hình như chỉ có cô cảm thấy buồn thì phải. Dòng người hối hả trở về còn cô thì về đâu? Chẳng lẽ về căn nhà không một chút tình cảm gia đình đó sao? Hoàng hôn hợp với cô, nó không chỉ báo hiệu buổi tối đầm ấm của gia đình như mọi người vẫn nghĩ thế nhưng đối với cô thì đó báo hiệu một điều gì đó sắp kết thúc. Cô sợ điều đó nhưng không biết vì sao.

Người con gái đó chính là Jenny – chủ tịch tập đoàn MNV. Còn người nói chuyện với cô lúc nãy là Giám đốc của MNV – là người được cô tin tưởng theo cô từ khi mới thành lập công ty và là một trong những người hiếm hoi biết cô là chủ tịch của tập đoàn này (anh này người Mỹ nhá, cũng rất đẹp trai đó nhưng không biết tiếng Hàn). Chắc mọi người đang thắc mắc Người tên Vin? Nhân vật này sẽ xuất hiện nhiều sau này nên Tg sẽ giới thiệu sau.

Còn tại một châu lục khác, một đất nước Đức xinh đẹp, tại một ngôi nhà ấm không biệt thự mới đúng, một người đàn ông ngồi trên chiếc ghế sang trọng, tay cầm tách coffee nóng trầm ngâm suy nghĩ, chờ đợi một điều gì đó.

Lại tiếng gõ cửa khô khốc vang lên, một người đàn ông bước vào.

– Thưa ông chủ, tôi đã gọi về hỏi rồi ạ. Cô chủ phải đi làm việc gì đó liên quan đến các trường trong nước hình như là việc giao lưu giữa các học sinh của mỗi trường thì phải.

– Giao lưu giữa học sinh trong các trường?

– Vâng, đây là hoạt động hàng năm luôn tổ chức ạ.

– Chính xác?

– Vâng

Người đàn ông nghe được câu trả lời nhưng trong lòng vẫn hoài nghi. Cũng đúng thôi, vì trừ chính bản thân mình ra ông ta đâu có tin ai.-- 1 Con người độc đoán, đáng sợ.

“Ta mong người đừng làm điều ta không muốn, còn nhiều thứ đợi người ở phía trước. Ta không đảm bảo sẽ không giết người trước khi kế hoạch của ta khởi sắc đâu. Sự giả ta gửi đến sẽ cùng người đi một quãng đường. Vui vẻ đi – con vật bé nhỏ.” – Đó chính xác là những suy nghĩ xuất hiện trong đầu con người kia. Chắc chúng ta không khó đoán ông ta là ai đúng không? Không biết còn có những gì sẽ xảy ra nhỉ? Liệu ông ta sẽ làm gì? Tất cả hãy để thời gian giải đáp nhé.

Trở về Hàn nào mọi người, mình đưa mọi người đi du lịch xuyên lục địa rồi đấy nhá. Trở về trường học nào.

1 Buổi học lại trôi qua nhàm chán với tất cả học sinh. Mặc dù còn buổi học chiều nhưng ai cũng thấy mỏi.

– Mọi người cúp học đi – Han nằm dài ra bàn nhìn mọi người hỏi ý kiến.

Kin thì đưa mắt nhìn 2 anh chàng còn lại.

-- Hai người nghĩ sao?

Dù gì thì 2 hôm nay mọi người cũng thấy mệt mỏi rồi thôi thì chôn học đi chơi vậy. Nhìn ai cũng ỉu xìu trông thảm quá .

Ken suy nghĩ rồi cũng gật đầu đồng ý, chỉ còn Jee. Haizz, tội bạn của anh đã đồng ý thì anh cũng không nỡ từ chối. Mà từ chối chẳng khác nào mình ngu khi để bạn đi chơi thoải mái trong khi mình ngồi đây nhồi nhét cái mớ kiến thức đã học từ đời thừa nào rồi. Thế rồi người ta lại thấy 3 chiếc xe siêu sin

phóng ra khỏi trường The World. Hik, thế đấy người ta chốn học đường hoàng chưa, được bảo vệ mở cửa sẵn nữa chứ.

Và điểm đến chính là Bar Dark – nơi quen thuộc của mấy anh chị.

Vừa vào mọi người trong Bar đều lễ phép chào 3 người. Dù là ban ngày nhưng ở đây cũng không thiếu khách ra vào vì trong Bar có cả nhà hàng, và lại Bar được trang trí kì công rất đẹp, chất lượng tốt. Có khi họp đối tác ở đây còn không thành vấn đề.

– Mấy anh chị hôm nay cúp học hả ? Bây giờ đã đến. – 1 cậu nhóc nhỏ hơn 4 người 1 tuổi chạy ra đón.

– Ủ. Chán lên chốn thôi, học rồi mà cứ bắt học lại. Chẳng biết ba mẹ anh nghĩ gì. – Han đáp mà mặt xỉ xuống như cái bánh bao bị nhúng nước vậy.

– Thì ai bảo thành tích của em cao quá, lại thêm tính của mấy đứa chúng mình ba mẹ mới lôi cả lũ vào đây học thôi. – Kin nói nhưng hàm ý vẫn muốn chêu chọc Han.

– Hi, thôi mấy anh chị uống gì.

– Cho chị ly vang thôi.

– Cho anh Vodka nha – Han nói.

– Anh uống Gin – Jee và Ken đồng thanh nhìn nhau cười thầm. Cả hai giống nhau mà. Từ khi biết đến mùi rượu. Ken từng uống những loại gì thì Jee cũng uống những đó, đến rượu thích cũng giống nhau, uống vì lí do gì cũng giống nhau cả.

Sau khi nhận được ly rượu từ tay thằng nhóc, 4 người đưa mắt nhìn xung quanh chợt dừng lại trước một thân ảnh.

– Đó chẳng phải là Win sao? – Han hỏi

– ưk, nhưng sao cậu ta lại ở đây? – Kin cũng thắc mắc

Jee và ken nhìn rồi đưa ra 1 kết luận.

– Con người đó trong lòng khó đoán, không lên coi thường.

Chấp này hơi chán mọi người nhỉ. Chấp sau sẽ xuất hiện nhân vật mới đó. Từ đầu câu chuyện tới giờ không khí hơi nhàm chán. Đến những chấp sau hi vọng những nhân vật chính sẽ thay đổi không khí câu chuyện bằng tính cách của họ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Và Đức Vua Của Trường The World* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Gặp Lại Người Quen -- Rắc Rối Bất Ngờ

Hôm nay là ngày thứ hai mà Jenny ở lại Mĩ.

5 AM, tại căn phòng cao nhất của tập đoàn MNV, một thân ảnh đang rón rén đi vào. Ánh sáng của chiếc đèn ngủ không thể soi rõ khuôn mặt của người đó chỉ thấy bóng dáng của một cơ thể cao, cân đối. Chắc đó là người đàn ông. Phải nói sao nhỉ? Dây thần kinh của hắn ta đang căng hết cỡ, cố gắng không gây ra tiếng động để cái người đang ngủ trên giường kia không tỉnh giấc. “giật mình” là 2 từ có thể nói rõ được tình trạng của chàng trai kia lúc này khi thấy cái người kia đột ngột đổi tư thế nằm.

“-- Muốn dọa chết người sao vậy trời”-- Đó là suy nghĩ của anh ta.

Còn cái người trên giường kia thì sao nhỉ?. Hik, người ta biết tông rồi nhưng chỉ giả vờ thôi, mắt tưởng chừng nhắm nhưng không hề ngủ, đã thế miệng vẫn còn giữ nụ cười hiểm hoi nữa chứ. Thảo nào cũng có chuyện xảy ra cho coi.

T/g chắc chắn, học sinh nào ở trường học không kể nam nữ mà thấy nụ cười của người đó không chết đứng mới lạ.

Chàng trai vẫn làm công việc mình mà không biết nguy hiểm đang cận kề mặc dù không gây chết người nhưng tổn hại đến tinh thần lắm ak nha.

– Hello. Are you the police. Can you give some people to come to MNV group?. There are a thief wants to steal document of my group. (Alo, cảnh sát phải không? Phiên anh cho người đến ngay tầng cao nhất của tập đoàn MNV, có tên trộm đang cố ăn cắp tài liệu của công ty). – một giọng nói trong trẻo bình thản cất lên trong khi đó có người đang đổ mồ hôi hột. Ê, hóa ra là con gái.

– – đầu dây bên kia trả lời

– ok, thanks.

Lúc này chàng trai đỏ mặt to con mắt tưởng chừng như không thể to hơn(sắp rớt cả mắt ra ngoài rồi kìa anh ơi) nhìn con người đang ngồi trên giường. Cái gì??? Gọi cảnh sát ư??? anh mà bị bắt trong bộ dạng này thì toi luôn đó, còn gì là danh dự????

– Take which you want quickly. I called the police.(lấy gì thì nhanh lên, tôi gọi cảnh sát rồi đó). – cô gái đó bình thản nói rồi nằm xuống ngủ tiếp để mặc anh chàng mặt ngơ như trái bơ. Ở đâu có cái kiểu báo cảnh sát có chộm rồi lại báo tên chộm chốn đi không.

– Jenny. – lúc này anh ta mới hết ngơ đó.

–(im lặng) .

– Jenny à...

–.....(Lại im lặng)

– Jenny ...-- anh ta thực sự đổ mồ hôi nếu cô không ngăn cảnh sát lại thì coi như anh mất mặt luôn. Mà bây giờ rồi đi cũng không được vì anh biết rõ tính cách của người đó, nếu cô đã nói “nếu anh không về thì đừng nhìn mặt cô nữa” thì sáng hôm sau khi cô tỉnh dậy phải ở ngay trước mặt cô nếu không thì..... Đúng là tiền thoái lương nan. Đành liều gọi cô dậy thôi.

Bị gọi dậy Jenny tỏ vẻ bức tức đứng như người buồn ngủ mà tự dưng bị đánh thức dậy vậy.(cái này chắc ai cũng hiểu thấu, t/g cũng vậy nè).

– gì vậy, còn chưa đi?. Không đi tôi la lên nè – nói rồi thực hiện luôn chị Jenny nhà ta la luôn. – Bớ người ta ..um. um– anh chàng đó bịt miệng chị nhà ta lại tiện thể bật luôn đèn lên. Ánh sáng đèn khiến 2 con người chưa kịp thích ứng với ánh sáng phải vội che mắt lại.

(t/g : Chị ơi người ta chưa kịp đi mà, chưa chi chị đã la lên rồi

Jenny : ủa vậy hả, chị tưởng đi rồi chứ.

T/g : chị nghĩ người ta là siêu nhân sao? bó tay chị luôn

Jenny : Không phải siêu nhân nhưng là siêu chộm, chị muốn xem anh ta chốn như thế nào để còn học hỏi. “háo hức”

T/g : Kiểu này là sáng chưa uống thuốc nè, khổ thân anh chộm

Jenny : mi nói gì hả cô em

T/g : thôi đi viết tiếp, ở cùng người điên không khéo mình cũng bị điên theo. “t/g tỉnh bơ”

Jenny : “tức rồi mọi người ơi”)

– Jenny, anh đây đừng la nữa mà. – chàng trai lên tiếng

– Anh nào, ta con một đâu có anh – chị này thân nhiên đáp. Đúng hơn là biết người ta là ai rồi nhưng vẫn muốn đùa.

– Anh là Vin nè – anh này bó cánh với cô luôn nhưng cũng bất ngờ không kém khi cô cũng biết đùa

– Vin nào? Oa, chẳng nhẽ ca sĩ Vin nổi tiếng của Mĩ là chộm (cái anh ca sĩ này không có đâu, đừng có tra gu gò nha mọi người) đột nhập vào đây, tin hót ak nha.

– Trời ạ, cai sĩ nào. Là anh, con của ba nè.

– Anh không con ba anh chẳng nhẽ con tôi?. – cái này có coi là lý sự giỏi không.

– Thôi mà Jenny, anh biết lỗi rồi mà, mau....gọi điện báo cảnh sát đừng tới đi – anh ta giờ giọng cún con. Anh ơi nếu chị gọi cảnh sát thì đến từ lâu rồi.

– có gọi đâu mà tới. –Jenny trả lời 1 cách không có gì thân nhiên bằng.

– À, ừm....Hà, em nói cái gì cơ? – Anh chàng này sau vài giây suy nghĩ mới load được câu nói của Jenny(khổ thân con trai nhà lành bị người ta lừa không hay biết gì)

– tại có vấn đề ? – bắt đầu đổi tính cách rồi đó

– Em dám lừa anh, biết là anh rồi mà còn cố đùa? Để anh cho em biết hậu quả của việc này nhé. – Vin nói tiến gần đến cô nhìn cô với ánh mắt gian như cáo.

– Anh giám? – haizz, chị ấy không biết sợ đâu anh ơi – nếu em nói với ông ấy anh chốn việc đi chơi thì thế nào nhỉ? – (cười đắc thắng)

– coi như em thắng – dù tức lắm nhưng Vin vẫn phải nhịn vì nếu để “ông ấy” mà biết thì đời anh coi như toi. Cũng may, bây giờ ông ấy ở Việt nam chứ nếu không toi ak nha. Ông ấy yêu cô nương đang ngồi trên giường cười anh kia hơn cả anh cơ, hik.. tốt nhất không lên động vào.

– Em gọi anh về làm gì vậy? Chẳng phải em ở đây rồi sao?– quay lại tính cách nghiêm túc vốn có của anh.

– Giải quyết công việc, em không ở đây lâu được, trưa nay em sẽ về luôn.

– Em ở đó ổn chứ? Có cần anh giúp gì không?

– Em ổn, có gì em sẽ gọi yên tâm.

“cốc..cốc.. cốc” – tiếng gõ cửa vang lên.

– Ai?

– Tôi là thư kí Trần(thư kí mà Vin mang từ Việt Nam sang đó, được ba Vin tuyển chọn đảng hoàng). Tôi lên gọi cô dậy.

– Được, tôi sẽ xuống ngay. – Thế rồi cô bước vào phòng tắm(đừng thắc mắc tại sao trong phòng chủ tịch lại có mấy thứ này, giường finger còn có nghĩa là có phòng tắm riêng. Nhưng những thứ này được ngăn cách với phòng làm việc 1 bức tường và một cánh cửa.)

Coo từ trong bước ra với phong cách ăn mặc cũ – trắng toàn tập.

– Đi ăn không? – cô luôn giữ thói quen nói không chủ ngữ với những người khác.(chắc chắn là trừ một số người)

– ưk – Vin đáp

Thế rồi 2 người bước ra khỏi phòng, nhưng không ai thấy được một đôi trai tài gái sắc này vì điều đơn giản cô không muốn ai biết thân phận của mình thì để gì cho họ biết mặt.*** Tua nhanh thời gian nha ***, sau khi ăn sáng và giải quyết 1 số công việc nữa, cô lên máy bay trở về Hàn Quốc giao lại công việc cho Vin.

(Mọi người còn nhớ Vin là ai không, nếu không thì xem lại chap trước nhá. Sẽ có lúc nhân vật này xuất hiện nhiều hơn tác giả sẽ nói thêm, và cả người đàn ông mà Jenny nhắc tới nữa nên đừng thắc mắc nha.)

*****Tua nhanh thời gian trở về Hàn Quốc nha, ở trường vào giờ tan học*****

4 anh chị nhà mình đang đi đến khu nhà để xe để mang con xe siêu xịn của mình về nhà và cũng sắp sửa mang theo cả hồn của tất cả học viên trong trường về mất.(giết người không cần dao súng). Điện thoại của Jee vang lên bản nhạc chuông Because I miss you của Jung Yong Hwa – bản nhạc anh yêu thích ngay từ tựa đề của nó.

– alo.

–

– Được.

Một cuộc nói chuyện điện thoại diễn ra nhanh chóng.

– Ai vậy Jee – Han hỏi.(sao anh nay lúc nào cũng tò mò thế nhỉ)

– không có gì – Jee đáp rồi nhân lúc Han quay đi nháy mắt với 2 người đang nhìn mình chăm chăm vì không chấp nhận được câu trả lời của cậu. Tuy nhiên cái nháy mắt đó đủ để họ hiểu và ngay cả Ken cũng phải nhún miệng cười.

– Đến Bar chứ? – Jee hỏi

– ok – anh Han thì cứ nhắc đến Bar là mắt lại sáng lên ngay

– Han, chị lái xe cho, lâu rồi chị chưa lái, toàn đi xe anh Ken không à. – Kín giờ giọng lảnh nhảnh

– Không phải hai người cãi nhau đó chứ?

– còn lâu nghe chưa, cuối cùng có cho chị lái không?

– có..có, nóng quá ak – Han cũng bó tay với cô chị của mình, nhiều lúc trẻ con như vậy.

1 Lúc sau, 3 con xe siêu xịn phóng ra khỏi trường The World.

Cảnh báo tất cả mọi người, ai chưa muốn đi chơi với anh Diêm Vương thì vui lòng tránh đường nha.

4 người họ đến Bar 1 cách nhanh chóng. Han phải đứng ngoài chờ 3 người kia cất xe. 4 phút rồi 5 phút vẫn chưa thấy họ ra, Han cảm thấy sốt ruột. Đứng đợi thêm 1 lúc nữa, Han cảm thấy có người đang đứng ở ngay sau mình. Han quay lại nhưng lúc này anh chỉ cảm thấy 1 cái mùi khó chịu sộc vào mũi và màn đêm đang phủ kín lấy anh. Trông anh lúc này cchir có cảm giác như bị người khác lôi đi và không còn bất cứ một cảm giác nào nữa. Chết tiệt, không biết 3 người kia có sao không? Han từ từ chìm vào giấc ngủ phó mặc thân mình cho số phận. Có trách thì trách anh quá bất cẩn không để ý đến xung quanh. Hi vọng Kin và mọi người không sao thì anh mới có cơ hội được cứu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Và Đức Vua Của Trường The World* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Cái Chết Cận Kề

Sau mấy tiếng đồng hồ ngủ thiếp đi, Han dần mở mắt. Đập vào mắt anh lúc này là hình ảnh của một căn phòng với đầy đủ hình vẽ ghế sofa. Tuy không phải là thằng con trai yếu đuối nhưng vừa mở mắt thấy mấy thứ này cũng không khỏi giật mình. Căn phòng ngoài được trang trí rất là “đặc biệt” thì cũng không có gì đáng quan tâm, chỉ có duy nhất 2 chiếc ghế và máy massage là Han của chúng ta đang ngồi trên 1 trong 2 chiếc ghế đó. Đối với một công tử như anh việc phải ở trong căn phòng hơi hám, ẩm mốc không khỏi làm anh khó chịu, nhưng cũng may là chúng không vút anh luôn xuống cái sàn nhà lạnh lẽo này nữa chứ. Han tỉnh dậy cũng đã được 15 phút nhưng anh không hề thấy được bất kì tên bất cóc nào, ngay cả tên canh cửa cũng không có. Han tự hỏi :

– Bọn chúng có đang thực sự bắt cóc người khác không vậy trời?.

Trong khi bọn chúng không có ở đây, Han tìm cách cời trói. Tự tin với trình độ của mình, Han mất không quá nhiều thời gian để cời sợi dây thừng nhưng....bọn chúng muốn chèn người anh hay sao khi mà ngoài trói bằng dây bọn chúng còn cố định anh với chiếc ghế bằng.... dây thép mỏng nhưng cực kì khó cời. Hết cách thật sự sao?, dựa người vào ghế suy ngẫm anh nghĩ tới Kin, Ken và Jee. Không biết rằng họ có phát hiện ra sự mất tích của anh không nữa nhỉ?. Bất chợt anh cảm thấy có cái gì vướng vướng ở túi quần khi cựa quậy mình. Chẳng lẽ...là điện thoại di động của anh. Dĩ nhiên, Han rất chi là hạnh phúc và vui sướng với sự có mặt của nó – bây giờ anh mới thấy điện thoại quý giá như thế nào.(mọi lần không thích cái này, anh Han toàn bỏ thôi, chạy đi mua cái mới liền ak, nhà sẵn tiền mà lại, chẳng bù cho mình hìhìhì). Tuy có mừng thật nhưng anh cũng không hiểu nổi, bọn bất cóc này là tay mơ hay sao mà không thu điện thoại của anh. Đúng là bọn này ngốc thật nhưng anh cũng phải cảm ơn sự ngốc nghếch của bọn chúng. Cố cử động cánh tay để có thể lấy được chiếc điện thoại, cổ tay anh bị dây thép chèn ép đau đến tê dại nhưng vẫn phải cố gắng. Bàn tay anh sắp sửa cắm vào chiếc điện thoại thì.....Kestttttttt – tiếng động này làm Han giật mình quay lại, có tất cả 4 tên bất cóc đi vào. Trên người chúng mặc toàn bộ là màu đen, mặt mày trông cũng không có vẻ gì là đầu gấu lắm nhưng cái thái độ hách dịch, vênh váo của chúng khiến anh từ đến sắp học máu rồi. Nếu anh không bị trói nhất định sẽ cho chúng một trận.

– Tỉnh dậy rồi sao chú em? – tên đi đầu lên tiếng – thấy thế nào, tụi anh tiếp đón chú thế này tốt chứ? – và sau câu nói của tên cầm đầu là hàng loạt tiếng cười của cả bọn ở đằng sau.

– Mau thả ta ra, bọn bây muốn chết sao? Các người là ai, ta đâu có quen biết gì với mấy người? – Han lớn tiếng nói, giờ t/g mới biết là anh Han không hề bị dán băng keo ở miệng, lạ nhỉ?

– Thả chú em ư? Nếu muốn thả thì ta bắt chú em đến đây mất công àk, bọn ta chỉ làm theo lệnh thôi, có gì khi đại ca ta đến thì đi mà hỏi. Hahaha...

Như t/g đã nói từ đầu, Han thuộc tuýp người khá nóng tính vậy lên, lúc này máu trong người anh đã sôi lên sùng sục rồi nhưng cũng không làm gì được.

Khi bọn chúng ra ngoài Han lại tiếp tục công việc quan trọng là lấy chiếc điện thoại trong túi quần của mình. Sau một hồi lâu, chiếc điện thoại cảm ứng cũng được anh lôi ra. Han cố bấm thật nhanh vào số máy của Jee hi vọng anh sẽ trả lời. Mặc dù không biết đây là đâu nhưng họ cũng sẽ dò ra nơi anh ở qua thiết bị định vị miễn là điện thoại anh trong trạng thái hoạt động. Từng tiếng tút tút vang lên khiến Han thấp thỏm chờ đợi. Và 1 giọng nói quen thuộc lạnh lạnh cất lên sau những tiếng tút tút đó:

“Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau hoặc gọi cho số.....(đoạn này tác giả hông có nhớ, hìh thông cảm)”.

Han thờ dài ngao ngán, tắt máy lúc nào không tắt lại tắt ngay lúc này. Anh lại tiếp tục gọi điện cho Ken nhưng cũng lại là giọng nói vừa rồi vang lên khiến anh tức muốn chết, lần này mà ra ngoài được nhất định tìm cô ta tính sổ.(Anh ơi, ác quá , công việc của người ta là vậy mà anh).

Cuối cùng là Kin, đáp lại anh vẫn là giọng con gái nhưng không phải cô gái lúc lầy mà là chị anh. Anh mừng rỡ không thôi, chị em ruột bao giờ cũng hơn mà. Hìh

–Kin chị đang ở đâu vậy? -- Han hỏi rồn rập

– Bar, còn em đi đâu từ chiều vậy, đến Bar rồi mà còn bỏ về. Mọi người ở đây chơi đủ hết nè chỉ thiếu mỗi em thôi, vui lắm

– Lúc này là lúc nào rồi còn mà chơi. Chị mau gọi 2 người kia đi cứu em mau. Em bị bắt cóc rồi.

Sau một hồi im lặng.

– Hahaha.. em đùa chị sao Han, em mà bị bắt cóc sao? Bọn chúng có nhầm không vậy. Đừng đùa nữa, chị đi chơi đây mọi người đang gọi. Thế nhé....tút tút...

– Kin..kin... Trời ơi, tôi rút lại câu vừa rồi, không biết mình có còn là em của chị ấy không nữa?.

Han ngời than cho số phận hẩm hiu của mình, vừa mệt vừa đói lại thêm bà chị không quan tâm đến em mình nữa chứ, không biết kiếp trước anh gây lên tội gì cơ chứ.

Kestttt...cánh cửa lại một lần nữa mở ra, vẫn là lũ người lúc lầy nhưng đông hơn gấp đôi và thêm một tên đi đầu đeo chiếc mặt nạ che đi khuôn mặt. Tuy mặt hắn anh không thể thấy nhưng anh có thể cảm nhận được người này không bình thường. Hắn cũng mặc cây đen, dáng người rất chuẩn theo như đánh giá của 1 người mẫu như anh(anh Han làm người mẫu cho tập đoàn nhà anh mà, không nhớ thì xem lại nha) trên cổ vẫn còn chiếc calavat trắng thất lỏng tay đeo chiếc đồng hồ đắt tiền nạm kim cương tỏa sáng giữa những ánh sáng mập mờ của căn phòng và dưới chân là đôi giày của hãng Nike – một trong những hãng giày nổi tiếng với những thiết kế độc và đắt.(Anh Han nhà mình cũng có đây 1 tủ toàn giày của hãng này đây thôi). Cách ăn mặc này khá giống một người...

– Gọi điện xong rồi chứ? – Hắn nói với giọng điệu ngao nghể nhưng hình như giọng nói này qua máy biến đổi giọng. Han không khó để nhận ra nhưng cũng nghi ngờ về việc làm của hắn.

– Ngươi là ai? Ngươi cố tình để điện lại thoại cho ta?. Không sợ ta báo cảnh sát sao?

– Nếu sợ ta đã không làm như vậy.

– Ngươi bắt ta có mục đích gì? Chắc không phải tống tiền, vì ta thấy mi cũng đâu có thiếu tiền?

– Chính xác, ta bắt mi chỉ muốn... giết mi mà thôi. – Hắn nói xong không quên tặng Han một nụ cười thách thức.

–Giết ta? Ngươi nghĩ ngươi làm được?

– Nếu ngươi có thể thoát khỏi tay ta, thì giờ này ngươi cũng không ở đây rồi. HAHA..

Hắn vừa nói vừa rút trong người ra 1 khẩu súng ngắn lên đạn rồi chìa thẳng vào Han, trên miệng vẫn là nụ cười đó nhưng lần này có lẽ là nụ cười tạm biệt.

-- Ta không thích nói nhiều với mi nữa, chịu chết đi.

Số phận anh đến đây là hết sao? Anh còn chưa chơi HP, chưa gặp người con gái định mệnh của anh, chưa lập gia đình, chưa....(kể mãi chắc đến tối quá).

Đoàng.. đoàng.. đoàng – 3 phát súng, 1 dòng máu tươi. Hết rồi sao?

Mọi người cố chờ đọc tiếp chap sau để xem số phận của Han không nha, liệu Han có thoát được không nha?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Và Đức Vua Của Trường The World* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Chàng Hoàng Tử Thứ 4

Xin lỗi mọi người vì thứ 6 Min không pót được, Min phải thi cả ngày thứ 6 thế nên mọi người thông cảm nha. Min thấy vong vèo mãi chưa ra đâu vào đâu, nên sau chap này Min sẽ cố gắng đi vào trọng tâm truyện. Sorry mọi người rất nhiều, Có gì thì Comment phía dưới chứ đừng ném đá Min nha.

Quay lại một 1 phút trước nha. Han dường như sững người trước câu nói của hắn. Hắn bắn thật sao? Han lúc này chưa kịp phản ứng thì đã nghe thấy tiếng lên đạn và.....Đoàng.. đoàng.. đoàng. Vậy là cuộc đời anh chấm dứt ở đây ư? Tạm biệt cha mẹ, xem ra con chưa làm tròn đạo con với hai người rồi(ý ảnh là chưa có lấy vợ để cho 2 bác có cháu bé ấy mà). Tạm biệt chị Kin, Ken, em không đến dự đám cưới của hai người rồi. Tạm biệt Jee nha. Tạm biệt vợ yêu dù anh không biết em là ai, tạm biệt và xin lỗi con vì ba không còn để tạo ra con nữa....(hjk, tạm biệt kiểu gì vậy trời). Han nhắm mắt lại chờ đợi cái chết, thứ chất lỏng màu đỏ đang chảy trên người anh nhưng.....anh không thấy đau. Chẳng lẽ mình chết nhanh đến mức không còn cảm giác?. Những âm thanh lạ vang lên, khiến Han tò mò mở mắt ra (chết mà vẫn chưa hết tính tò mò, hóng hót)và cái cảnh anh nhìn thấy là.....

– Hahahahahahah..... – lũ bất cóc ôm bụng cười nghiêng cười ngả

– Hjhjhjhjhjhjhjhjh...

Và còn vân vân kèm theo mây mây tiếng cười nữa làm Han ngỡ ngác. Cửa bắt đầu mở ra, 3 con người xinh trai, đẹp gái bước vào..

– Kin, Ken, Jee... – Han hét lên – Sao mọi người lại ở đây?

– Hjhjhjhj..Han oi chết chưa Han có đau không , sao mặt tái xanh vậy, có cần đưa đến bệnh viện không? – Kin cố ngừng cười ra vẻ lo lắng hỏi thăm.

Lúc này Han mới nhớ ra mình bị bắn nhưng mà anh đang nói chuyện với mọi người chứng tỏ anh còn sống, nhưng anh không cảm thấy đau. Cuối cùng chuyện này là sao????

– Thôi đi, đạn giả thôi mà, mấy cái thứ màu đỏ đó toàn là màu chế không ak, nhưng cũng giống phét – tên đeo mặt nạ lên tiếng – cời trói cho cậu ấy đi. Sau câu nói ấy, 2 tên thuộc hạ chạy đến cời trói cho cậu.

– Chị, Ken, Jee, giải thích mau, còn tên kia là ai? – tức rùi mọi người ơi, Han tức rùi.

– Nè, có 1 năm không gặp mà quên tôi rồi sao? – vừa nói, tên lạ mặt đó vừa bỏ chiếc mặt nạ ra để lộ một khuôn mặt đẹp tựa thần Apollo, ‘t/g không giỏi văn miêu tả lên nói vậy nha, ai đọc thần thoại Hy Lạp thì biết nha.(theo đánh giá có phần không khách quan cho lắm của t/g, thì anh này đẹp ngang Han nhưng thua 2 anh kia).

– GIN.... – Han hét to đến nỗi, mấy anh chị cũng phải bịt tai lại.

* Tại quán Bar mà mọi người vẫn hay tới, cụ thể là trong phòng VIP*

– Mọi người giải thích cho tôi chuyện này mau, đặc biệt là cậu đấy Gin? – Han tức tối nói. Anh chịu hết nổi rồi, bị bắt cóc không rõ nguyên nhân, gọi điện báo về thì coi là đùa đã thế còn bị dọa một phen hú vía nữa chứ, cuối cùng thì lại đi làm chò hề cho mọi người. Tức quá...

– Bình tĩnh Han oi, công nhận nhìn Han lúc đó buồn cười thật, Fan cậu nhìn thấy chắc ..hahaaha..hahaha...từ từ tớ kể cho. Chẳng là tớ ở Pháp cũng học hết rùi suốt ngày chỉ chơi lêu lổng nên bị ba mẹ tớ mắng cho một trận. Tớ thấy các cậu ở Hàn lên thấy thích thích, xin ba mẹ về đây học chung với các cậu cho vui. Ba mẹ tớ cũng biết các cậu, cũng vừa lúc tổng được tớ đi để 2 người có không gian riêng nên đồng ý liền. Mà các cậu cũng biết tính tớ mà, về mà không được quây thì chán lắm lên đùa các cậu cho vui ấy mà. Xét từng người thì, Jee và Ken như hai cục băng di động ấy động vào 2 người có khi thành cục thịt đông mất, Kin là con gái ai lỡ đùa đúng không “quay sang nhìn Kin cười cười” thế nên tớ đã gọi điện nhờ Jee và đối tượng được chọn là.....

– VÀ ĐỐI TƯỢNG ĐƯỢC CHỌN LÀ TÔI CHỨ GÌ, THẤY TÔI HIỀN LÊN BẮT NẠT HẢ..... – Han cắt ngang lời của Gin

– Thôi tôi xin, cậu mà hiền cái lỗi gì..mà mấy người kia sao ngồi im không vậy, giúp mình đi chứ, dù gì cũng là đồng phạm mà.

– Tự mình làm thì tự gánh đi, tội này có làm gì đâu chỉ là không nghe điện thoại của Han thôi mà. – Ken nói xong thì nhấc ly rượu uống giờ lên uống tiếp

– Nè..nè.. cậu ..Jeeeeeeeeee – Gin quay sang Jee cầu cứu, mặt Han đen lên rồi kia.

– Hả, ak cậu đang nói cái gì ? – Một lúc sau khi Gin nói Jee mới trả lời, hình như anh suy nghĩ về cái gì đấy nên không để ý. Anh đang nghĩ đến một cô gái, cô gái anh mới gặp 1 hay 2 lần, cô gái mấy hôm nay không đến lớp, cô gái anh không quen biết nhưng anh cứ toàn nghĩ đến cô. Ở cô anh có cảm giác muốn được che chở cho ai đó, cô cho anh cảm giác gần gũi quen quen, và cô gái đó chính là..Jenny.(Jenny siêu nha, xấu vẫn làm người ta nhớ đến.

– Jee, ngay cả cậu cũng.-- Gin quay sang Han, mặt anh lúc này rất chi là gian. Gin nhìn Han cười cầu hòa nhưng Han thì bẻ khúc ngón tay, quay đầu

như khởi động để chuẩn bị chiến đấu. Vừa lúc Han giờ tay lên...

– Thôi nào Han, chỉ là đùa thôi mà. Mà Gin này cậu định về đây học ư? – Kin nói câu đó thôi nhưng Gin cảm động hết nước mắt.

– Coi như cậu may, đền giả tôi cái áo đi, mấy trăm nghìn đô chứ đâu ít. – Han nuốt cục tức vào trong nói.

(Gin: Kin ak cậu là cứu tinh của tớ, ôm cái nè. “chạy lại chỗ Kin”

Ken: “túm lấy áo Gin” Ai cho cậu ôm bạn gái tui, muốn chết ak?

Gin: Ý quên, sorry,..phù tí chết)

– Ừm, biết rồi, nhà cậu thiếu tiền đâu mà cứ như là .. mà mấy cậu học trường nào vậy, tui học chung với.

– The World, cần tôi đăng kí luôn cho, mai đi học luôn. – Jee gợi ý cho cậu bạn.

– Ừ, mà mấy cậu ở chung đúng ko, tớ cũng muốn đến, ở một mình chán lém.

– Cũng được, nhà cũng rộng mà – Ken gật đầu đồng ý.

– Cần thận không tôi đá cậu ra khỏi nhà đó. – Han tức giận nói, mọi người khỏi lo, bạn bè thân Han ít khi giận dai lắm.

– Hìhì, thôi về đi, muộn rồi, tớ còn chuyển đồ sang nữa.

Sau cuộc nói chuyện đó mọi người trong quán Bar nhìn thấy cảnh tượng đẹp tuyệt mỹ, đó chính là màn biểu diễn xe đẹp và đắt nhất thế giới và dĩ nhiên những nghệ sĩ ở đây không ai khác chính là những anh chị nhà mình. Họ phóng đi nhanh để mức mọi người chỉ kịp nhìn đuôi xe nhưng chắc cũng đủ mãn nguyện khi được tận mắt nhìn thấy siêu xe này.

-----Tua nhanh đến sáng nè-----

Tại 1 căn phòng đẹp đẽ, một cô gái đang chìm mình trong giấc ngủ, nhìn gương mặt cô trong hiên đến lạ, xinh đẹp như thiên thần thực thụ. Người ta có thể cảm nhận được sự bình yên từ gương mặt đang ngủ của cô. Cô ngủ 1 cách bình thản như để bù đắp cho sự mệt mỏi mấy ngày qua.

– “Cốc...cốc...cốc” – tiếng gõ cửa phòng cô gái đó vang lên. – Tiểu thư, mời người dậy. – Giọng nói của một phụ nữ còn khá trẻ vang lên.

Cô gái chợt mình sau tiếng gõ, đứng dậy mở cửa phòng, nhấc người vừa nãy không cần gọi cô dậy rồi bước vào phòng thay bộ đồng phục, hóa trang rồi đi thẳng xuống nhà bắt Taxi đến trường. Và cô gái đó chính là Jenny. Jenny bay chuyến gần nhất để về nhà trước khi ba cô về vì quá mệt lên cô ngủ quên mất.

Đến trường, như thường lệ, cô vẫn nhận được muôn ngàn ánh mắt yêu thương của học sinh trong trường, nhưng ánh mắt nhanh chóng dừng lại vì có cái mà họ thích nhìn hơn nhiều và đó chính là những hotgirl, hotboy của họ. Ngoài chiếc cổng to lớn của ngôi trường, 4 chiếc xe siêu xịn phóng vào. Tiếng reo hò của học sinh ngày càng lớn vì sự xuất hiện của họ nhưng không ít người thắc mắc vì mọi ngày chỉ có 3 chiếc xe nhưng bây giờ lại là 4:

– AAAAAAAA Kin kia, Kin ơi I love you. – Hàng loạt câu nói của nam sinh vang lên và hàng loạt ánh mắt giết người của Ken được phóng ra

– Han..Han..Han.. Ken..Ken.. – Hết nam lại đến nữ, mấy người này bị cuồng hết hay sao zậy.

Và người được chú ý nhiều nhất là Jee nhưng anh chỉ đáp lại bằng cái nhìn lạnh lẽo. Và người cuối cùng bước ra từ chiếc xe Porsche Carrera GT làm không khí im lặng. Sau vài phút dờ toàn tập....

– Oa, anh ấy là ai vậy kìa, đẹp trai wa – 1 vài nữ sinh thốt lên.

– Anh ấy đi cùng với anh Jee, Han, Ken kìa

– Trời, trường mình lại có thêm 1 hoàng tử nữa kìa. – Những nữ sinh khác đồng loạt mắt biến thành trái tim còn mắt các anh chàng khác thì lần lượt thành viên đạn. Trước đây, có 3 anh chàng nhà mình hút hết hồn con gái trong trường giờ lại thêm một người nữa thì thời gian FA của mấy anh kéo dài thêm rồi.

Hjk, vốn bản tính của một Hotboy, coolboy, and playboy của mình anh chàng còn lại – Gin trao cho những cô gái ở đây hàng loạt nụ cười táo nắng, những cái nháy mắt làm cho bệnh viện lại bước vào thời điểm quá tải. Mấy người còn lại thì cười thầm vì trò đùa của cậu bạn này. Han nhanh chóng lôi anh bạn của mình vào trong bỏ lại sau lưng những Fan cuồng của mình. Còn Jenny, cô nhìn họ rồi lắc đầu bỏ đi, cô vốn không thích nhìn cảnh này một chút nào, trường học mà cứ như là nơi biểu diễn siêu xe, khoe sắc đẹp vậy. Trong một góc khuất, một con người đứng lặng nãy giờ nhìn theo cô bắt gặp nụ cười:

– Tội đợi em lâu quá rồi.

Profile của Gin

Tên đầy đủ : Dương Hàn Long(Gin). Quốc tịch ; Việt Nam(phải cho người Việt mình vào chứ, mặc dù chẳng người nào ở Việt Nam giàu thứ 3 thế giới, truyện mà chém tí chắc không sao).

Tuổi: Bằng tuổi với Kin, Ken Jee

Gia thế: Con trai chủ tịch tập đoàn Dương Thị – Một tập đoàn lớn thứ 3 thế giới về thiết bị điện tử thuộc loại tối tân hiện đại nhất thế giới chứ không phải loại thường đâu. Những đồ dùng, thiết bị mà Dương Thị thiết kế thì miễn chê. Chính vì nhà toàn sản xuất đồ liên quan đến công nghệ cao như vậy nên Gin rất giỏi về việc này, anh còn là một Hacker chuyên nghiệp, trình độ học cũng không tệ đâu(giới ấy chứ).

Sở trường: đa số toàn con nhà giàu nên phải trang bị võ thuật để phòng thân chính vì thế Gin sử dụng thành thạo các môn võ như Karate, Taekwondo, Tiết quyền đạo,...và sử dụng thành thạo Kiếm, s, đặc biệt là côn.

Tính cách: Tính cách khá giống Han, cũng là tay sát gái, playboy đó mọi người. Đẹp trai vô cùng lun. Có đôi mắt màu coffee rất hút hồn nha.

Khi học đại học ở nước ngoài, Gin tình cờ quen Han, Kin, Ken, Jee. 5 người trở lên thân thiết, Gin đã học tiếng Hàn để có thể giao tiếp với mọi người nên Tiếng Hàn của Gin rất tốt.

P/s: Ê Loan , lần sau thi cử hẳn hoi nghe chưa, cấm tự do ngôn luận linh tinh không thi đừng trách chị đó.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Và Đức Vua Của Trường The World* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Hội Trưởng Tái Xuất.

Nhóm của các anh các chị nhà mình đi đã lâu rồi mà mấy anh chàng, cô nàng trong trường vẫn còn đang mải mơ mộng. Theo như t/g điều tra từ chỗ Chu Công (ông thần mơ mộng) là thế này:

T/g: Hey Chu Công, lâu rồi không gặp, tui nhờ ông một việc cái.

Chu Công: Gì cưng.

T/g: Cái bọn học viên trong trường nè “chỉ chỉ” đang mơ mộng cái gì đó.

Chu Công: À, để ta xem... Em A kia đang mơ mình được đi hẹn hò với Han, Em B đang mơ mình nắm tay Jee đi dạo trong công viên., Em C đang ngồi tưởng bờ được Gin nhận làm bạn gái, Còn mấy em nam D,E,F...đang tưởng tượng ngày cưới của chúng với Kin...

T/g: Toàn bọn tưởng bờ, Ông làm cách nào cho chúng nó tỉnh mộng giùm cái.

Chu Công: Ok cưng – Chu Công búng tay một cái thì...

“RENGGGGGGGGG” – tiếng chuông vào học vang lên, cả lũ học sinh tinh mòng chạy nhanh vào lớp.(HEHE, Chu Công cao tay.)

Trong phòng học của lớp 11A, vẫn như mọi ngày, lớp vào học mà như cái chợ, học sinh ngồi nhắn tin, lướt Face, nghe nhạc, chơi Game không cần biết trời trăng, giáo viên ra gì. Jenny lúc này đang gục mặt xuống bàn ngủ bất chấp thời cuộc. Kin, Ken, Han thì khỏi nói, Jee thì ngồi nghe nhạc thảnh thơi quay ra ngắm khuôn mặt đang ngủ của Jenny (Tuy mỗi người một bàn nhưng Jenny và Jee ngồi hai bàn kề nhau). Tuy nhiên còn một người nữa nhìn Jenny chăm chăm chứ không thảnh thơi như Jee, đó là Win. Thấy Win cứ ngồi ngắm Jenny, con gái trong lớp càng cảm thấy ghét cô hơn. Tiếng đế giày cao gót của giáo viên va chạm với sàn nhà ngày càng lớn, 1 cô giáo trẻ bước vào trong lớp. Thấy lớp ồn, cô giáo tức lém nhưng không làm được gì vì chúng nó toàn tiểu thư công tử cả, và lại bà ta cũng không muốn mất mặt trước học sinh mới, phải ra dáng thầy mị nết na chứ. Cô giáo nói với giọng nhẹ nhàng nhất có thể:

– Chào các em, hôm nay lớp ta đón một bạn mới, các em nhớ giúp đỡ bạn nha. Em vào đi.

Sau câu nói của cô, một thân hình chuẩn người mẫu bước vào, bọn con gái trong lớp được dịp “kêu gào”.

– Xin chào mọi người, mình là Dương Hàn Long, mọi người gọi mình là Gin cũng được. Rất vui khi được gặp mọi người. – nói xong, Gin không quên tặng mọi người 1 cái nháy mắt tinh nghịch cùng nụ cười tỏa nắng làm cho đám nữ sinh (trừ Jenny) và cô giáo đỏ cả mặt.

– Em tự chọn chỗ nhé, nhà trường vừa bổ xung thêm bàn ghế rồi đó. -- lại nhẹ nhàng.

– Thanks cô, cô xinh thật. – Gin nói mà không thèm lường trước mức độ sát thương của câu nói, cô giáo mặt giờ đỏ hơn cả quả cà chua, máu mũi sắp chảy ra rồi kìa. Gin nhanh chóng bước xuống ngồi chiếc bàn dưới Han, không quên đập tay cậu bạn.

“Công tử của tập đoàn Dương Thị à, càng hay, nhiều người ta càng có thêm nhiều trò chơi để giải trí) – 1 suy nghĩ thoáng qua trong đầu ai đó.

Tiết học cứ thế diễn ra nhưng chủ yếu học sinh toàn quay xuống nhìn hotboy, hotgirl ở dưới khiến mấy giáo viên tức điên nhưng không làm gì được.

“RENNNGGGG” tiếng chuông lại vang lên, học sinh trong lớp kéo nhau xuống Canteen để thỏa mãn cơn đói cho cái bụng của mình. Han, Kin, Ken, Gin kéo nhau đi rồi, trong lớp chỉ còn Jenny, Jee và Win.

– Jenny, chúng ta xuống canteen đi – Win ngọt ngào lay người Jenny nói nhưng đáp lại chỉ là cái hất tay của Jenny và hai chữ:

– Ồn ào. – Nhưng tên Win này vẫn mặt dày kêu rồi gọi nhưng vẫn không gì thay đổi, chỉ có 2 từ một phát ra từ miệng của Jenny. “Nhiều chuyện....nói nhiều...biến ngay....cút mau” khiến cho Jee cũng cảm thấy buồn cười. Mặt Win càng ngày càng đen, thấy Jee có vẻ đang cười mình, Win càng nổi khùng:

– Cậu cười gì tôi chứ ?

Vẫn giữ thái độ của một vương tử, Jee không thèm trả lời mà chỉ tặng cho Win một cái nhìn khinh bỉ rồi bỏ đi.

Jenny từ lúc đó cũng mất ngủ vì tên điên này, cô hơi nghi ngờ cái tên điên đó vì trong khi mọi người xa lánh cô thì tên đó cứ mặt dày mà quần lấy chân cô không tha. Jenny đi vòng quanh trường, tham quan từng lớp học thì có một đồng âm thanh tạp nham vang đến tai cô, áp sát vào tường cô nghe được 1 vài giọng nói.

– Đây chuẩn bị chưa. – 1 giọng nữ sinh vang lên.

– Rồi, tất cả đã xong. – lại một cô gái khác.

– Lần này cho con nhỏ đó biết thế nào là hậu quả khi chống đối chúng ta. Hahaah

Jenny bất chợt nở nụ cười thú vị, sắp có việc cho cô làm rồi sao?. Đối với cô nụ cười đó chả là gì nhưng đối với con người đang lấp nhìn theo cô thì lại khác.

– Tuy bây giờ em không xinh nhưng nụ cười của em rất đẹp đó, cô bé ạ.

Jenny không quay lại lớp mà bước lên phòng Hội trường cẩn thận không để ai nhìn thấy. Ngồi trước màn hình máy tính, tay cầm cốc coffee mà ông Hiệu trưởng đích thân mang vào, cô đang chăm chú nhìn những hoạt động xảy ra trong lớp 12B -- lớp học mà cô vừa nghe lén lúc nãy. Bây giờ đang là giờ học.

“Qua màn hình Camera”

– Á, mất rồi, mất rồi – 1 nữ sinh la thất thanh.

– Sam, em có biết là em đang làm ồn lớp không. Có chuyện gì? – cô giáo lên tiếng.

– Điện thoại, và ví tiền của em mất rồi.

– Em chắc chứ, em thử tìm lại xem.

– Em tìm nhiều rồi thưa cô, em nghĩ có ai đó lấy nó.

– Chắc ai lấy rồi, có cái điện thoại thôi cũng lấy. – một vài học sinh nhao nhao.

– Nó không đáng là bao nhưng đối với 1 số người thì chưa chắc. – thêm một nữ sinh khác lên tiếng.

Cả lớp đổ dồn về một góc lớp nơi có 2 con người đang ngồi đó. Họ khác với những học sinh ở đây, họ là học sinh nhận học bổng của trường này.

– Ý cô là chúng tôi lấy. – 1 trong 2 học sinh đó đứng dậy phản bác.

– Ann ak, bình tĩnh – cô nữ sinh còn lại nhỏ nhẹ lên tiếng.

– Nhưng mình không chịu được, ép người quá đáng mà.

– Tôi đâu có nói cô, hay cô có tật giật mình. Này, biết đâu cô làm thật.

– Ủ, đúng nhỉ – Những học sinh trong lớp nhao nhao lên trước ý kiến đó.

– Thưa cô chúng ta lên kiểm tra đi ạ, ở đây chỉ có 2 bạn đó là đáng nghi thôi.

Cô giáo lưỡng lự trước ý kiến đó, dù gì 2 em đó cũng là học sinh trong trường làm như vậy có thể động đến lòng tự trọng của các em nhưng còn những cậu ấm cô chiêu này thì... Và câu nói của cô thỏa mãn lòng của những học sinh trong lớp.

– Ủ...

Cán bộ lớp đi đến giật lấy cặp sách của hai người, mọi thứ trong đó được đổ hết trên bàn. Chiếc cặp của cô bé tên Ann không có, còn cô bé hiền lành còn lại thì...

–“Cạch” – chiếc điện thoại màu trắng rơi ra. Khuôn mặt cô gái trắng bệch, tại sao nó lại ở trong cặp của cô, dù nghèo nhưng cô chưa bao giờ nghĩ đến việc ăn cắp, ăn cắp gì cả.

– Thế là rõ rồi,, cô là kẻ ăn cắp.

– Tôi tin cô ấy không làm thế.

– Cậu tin cô ta nhưng chúng tôi tin bằng chứng.

– Cậu..

– Được rồi Ann, mình không làm mình không sợ. – Tuy hiền nhưng cô không bao giờ chịu khuất phục trước bọn nhà giàu này.

– Nhưng..

– Được rồi, lớp trưởng quản lớp, cô đưa bạn lên gặp hiệu trưởng. Hiệu trưởng sẽ giải quyết chuyện này. Em đi theo cô.

Tại căn phòng của hội trưởng.

– Chán chết, chỉ có thể thôi sao. Các cô có trách thì trách mình đã làm chuyện không tốt, giấu đầu hờ đuôi không biết trường của tôi có lắp camera mật vụ (cái này chém ak – Camera này nhỏ hông ai nhìn thấy đâu nha). – Jenny nói trong lòng.

Một vài động tác, màn hình chuyển sang lớp 11A của cô.

“Jenny đi đâu rồi, bạn có biết Jenny đâu không” – Lại cái tên Win đáng ghét.

“Mình không biết.” – vài nữ sinh lên tiếng muốn gây chú ý với Win nhưng đáp lại là cái nhìn thờ ơ của anh chàng thì bức mình hết mức, thảm rủa Jenny.

Chỗ của mấy anh chàng nhà mình.

“Hey Han, Tên kia tìm ai mà như tìm vàng vậy, trông hấn đáng ngờ lắm nha” – Gin nói nhỏ vào tai Han.

“Cậu ta tìm cái cô xấu xấu ngồi gần Jee đó, cậu ta cứ như thích cô ấy hay sao ấy, cứ như thiếu con gái hay sao mà lại thích đứa xấu như con nhò ấy nhỉ” – Han giải tỏa thắc mắc của cậu bạn.

“Cậu ta đáng ngờ phải không Ken.” – Kin cũng quay sang hỏi Ken.

“Anh cũng nghĩ vậy” – Ken nhìn chăm chăm vào Win mà đáp, con người này cho anh cảm giác không an toàn. Còn cậu bạn Jee của anh thì như chẳng quan tâm.

– Tên điên này tìm mình làm gì, hấn đáng nghi nha. – Jenny rút điện thoại gọi cho ai đó. Chỉ nghe được ở đầu dây bên kia 2 từ. “Alo..Vâng”

Trong phòng hiệu trưởng, ông hiệu trưởng ra sức tra hỏi nhưng cô bé đó không chịu nhận. Ông đang cực phân vân, đuổi học thì không được giữ lại thì không xong. “Reng .reng” – Chuông điện thoại reo lên.

– Alo, tôi nghe..

–..... – Bên kia đáp lại.

– Vâng, tôi hiểu. – Tắt máy, ông hiệu trưởng quay sang cô giáo nghiêm túc nói – Cô đưa em về lớp, chuyện này đã có cách giải quyết, cô gắng tránh để cho em bị các bạn nói này nói nọ. Giờ thì về lớp đi.

Cô giáo cùng em học sinh bước ra khỏi lớp mà trong lòng hoang mang. Nhưng họ cũng không biết rằng ông hiệu trưởng cũng hoang mang không kém, ông không biết cô tiểu thư của ông định làm gì nữa.

Mọi chuyện cứ thế diễn ra cho đến sáng hôm sau vào giờ ăn trưa của học sinh tại khối 12. Biết bao nhiêu lời nói chế nhạo của học sinh cả khối dành cho cô gái hôm qua nhưng cô vẫn không phản ứng cười gượng gạo với cô bạn cho đến khi một thứ âm thanh lẫn hình ảnh xuất hiện trên màn hình lớn của canteen. Đó chính là cảnh trong lớp 12B ngày hôm qua và là lúc 3 cô nữ sinh “Nạn nhân” của vụ chộm hôm qua đang giấu chiếc điện thoại của mình vào cặp cô gái đó. Mọi người từ ngạc nhiên chuyển sang khinh bỉ 3 cô gái đó khiến cho cô ta xấu hổ mà bỏ đi. Tên 3 cô ta hiện trên màn hình cùng với thông báo bị chuyển xuống lớp C. Nhưng chưa hết..., sau khi đoạn băng hết trên màn hình xuất hiện BÔNG TUYẾT ĐEN VÀ TRẮNG đan trông vào nhau, bông tuyết đen dần tách ra tạo thành 2 chữ YJ màu đen đặt trong bông tuyết trắng đó. Mọi người lúc này được miêu tả = 6 từ : mắt chữ A, mồm chữ O

Tại Canteen của khối 11, một học sinh hót hải chạy vào chỗ Jee.

– Hội phó, mau sang Canteen khối 12 đi, có chuyện lớn đó.

Sau câu nói đó, Jee khề cau mày rồi đứng dậy, tất cả mọi người đi theo. Đến nơi, cái hình ảnh đó đập vào mắt mọi người.

-- Cô..cô ta xuất hiện rồi ư. -- Han vẫn nhìn chăm chăm vào màn hình nói ngắt quãng như người thiếu hơi.

Những người còn lại không nói câu gì chỉ tội cho Gin ngờ ngác không hiểu gì.

-- Này, Cô ta là ai mà mọi người ngạc nhiên vậy.

– Cô ta là hội trưởng hội học sinh của trường. Đối với mọi người ở đây, cô ta vẫn là một ẩn số vì không ai biết mặt cô ta cả. Tuy vậy những chuyện ở trường đều do cô ta giải quyết còn nhanh hơn cả Jee khiến cho cậu ấy thân là hội phó mà cứ như bù nhìn. Sau mỗi việc cô ta làm đều để lại dấu hiệu đó và dĩ nhiên cả trường đều biết. Cô ta cũng như thần tượng của học sinh trong trường vậy. Cách đây 1 năm cô ta dường như mất tích, không ngờ bây giờ lại xuất hiện. – Ken từ tốn giải thích.

Sau sự việc đó, Hội trưởng là chủ đề hot của toàn thể học sinh. Trong suốt gần 1 tháng, bao nhiêu việc thị phi trong trường đều được đưa ra ánh sáng. (Lượng fan của chị Jenny lần này tăng kinh khủng, chia em nửa đi.)

Jee ra sức tìm kiếm thông tin về cô nhưng mọi thứ đều là con số không.

Jenny ngoài công việc của hội trưởng thì còn bị một cái đuôi bám theo. Đó là Win. Nữ sinh trong trường ganh ghét nhưng cũng không làm gì được vì bị Win cảnh cáo từ trước.

Tại sân sau của trường, một con người đang đứng đó. Tiếng chuông điện thoại của anh ta vang lên.

– Tôi nghe...

– Chơi đùa thế đủ rồi, vào việc chính đi. – 1 giọng nói lạnh băng phát ra từ người bên kia.

– Vâng tôi hiểu.

Không để anh ta nói tiếp, người kia tắt máy.

– Chà, có vẻ như ông ta không muốn em yên ổn rồi. Xin lỗi thiên thần, nhưng đây là nhiệm vụ của ta.

Sorry mọi người vì hôm nay mới post vì t/g đang bí ý tưởng đây. Mong mọi người thông cảm. Chúc tất cả mọi người có cái Tết vui vẻ, hạnh phúc, đầm ấm bên gia đình, 1 năm may mắn tràn ngập thành công cũng như may mắn nha.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Và Đức Vua Của Trường The World* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Hai Vị Công Chúa Của Trường The World Xuất Hiện

Sorry mọi người vì nửa tháng nay Min mất tích vì Min bận ôn thi. Ôn mãi ôn hoài mà học tuy không gọi là tài nhưng thi phận quá. Hjk. Hôm nay mình đăng chương này bù cho mọi người. Vì ngày mai Min lại phải thi giữa kì (từng kì thi nối tiếp nhau, tuổi thơ Min trôi qua rất mau) nên chương này viết không chi tiết và có cảm giác rời rạc, hơi nhanh. Mong mọi người thông cảm, Cuối cấp mừ.

Tuy đã là 9/3 nhưng Min cũng xin chúc các Girl nhà mình luôn xinh đẹp, hạnh phúc học tập tốt nha. -- Lời chúc muộn nhưng ko màng đâu nhĩ, hìhìh

P { margin-bottom: 0.08in; } A:link { }

*** Tại sân bay lớn của Hàn Quốc***

Sân bay vốn là nơi lúc nào cũng đông người nhưng ngay lúc này còn đông hơn nhiều vì....

- Oay, hai thiên thần kia. – 1 chàng trai thốt lên khiến mọi người chú ý.
- Trời, con cái nhà ai mà xinh đẹp thế này nhĩ. – thêm một hành khách nữa thốt lên.

Đó là phái nam, còn phái nữ đặc biệt là chị em còn “trẻ” thì...

- Có thể mà cũng khen đẹp, bình thường.
- Xấu mà còn chảnh nữa kia.

Còn hai nhân vật chính thì..

- Này, đám người nọ bị sao thế nhĩ? – Cô gái mặc váy ngắn, mái tóc tím than hỏi.
- Ganh tị trước sắc đẹp của tụi mình chứ sao. – Cô gái mặc quần Jean đáp.
- Chuẩn. Hehe. – lần này là đồng thanh ạ. Hai mụ này tự tin thấy ớn.
- Thôi, mau đi thôi. Nghỉ ngơi đã xong kiểm nó sau. Lần này tui phải cho nó 1 trận vì cái tội về mà không nói.
- Ủ, tui cũng phải tìm Honey của tui nữa. Lần này tui cũng phải cho ổng 1 trận vì tội về mà không nói với tui.
- Tóm lại lần này chúng ta về là để....
- TRẢ THÙ.HEHEHE – đồng thanh tập 2 nè.

Hjk, mấy chị đi dùm em cái, không người ta tưởng chị có vấn đề về thần kinh đó. Còn cảnh sát nghe thấy hai người kêu trả thù ai thì cũng ko tránh khỏi có thể mang hai người đi điều tra đâu.

Hai cô gái xinh đẹp bước ra khỏi sân bay, vào trong chiếc xe ta-xi.

Ông tài xế trở họ đến một căn nhà đẹp, lớn tới mức ổng ngược mắt lên nhìn mà há hốc cả mồm. Hai cô nàng từ từ tiến vào bên trong ngôi nhà, chẳng làm gì ngoài việc ...ngủ cho tới chiều..

Chiều hôm đó, 2 con người đó mua sắm vui vẻ quên cả thời gian cho tới khi.....

“Tại cửa hàng bán.....vật nuôi, và cụ thể là bán dog – chó đấy mọi người.”

- Nè, con chó kia dễ thương wa. – 1 trong 2 cô kêu lên.

– Ừm, hay mình mua nó đi. – Cô còn lại lên tiếng, vừa nói vừa xoa đầu chú chó nhỏ.

– Chị ơi bán em con chó này. – lần này không chỉ một mà là 2 tiếng kêu lên dĩ nhiên là 1 trong hai giọng nói đó là của 2 chị nhà ta còn một tiếng thì.....

– Anh Han, con nhỏ đó muốn dành chó với em – ông ọo hết sức. Hjk còn có cả Han nhà mình nữa chứ.

(T/g : Anh Han, anh wen ở đâu con nhỏ kia vậy?

Han : à, có người giới thiệu ấy mà.

T/g : Vậy sao, ai lại giới thiệu cho anh loại phụ nữ này nhì, đề chị ...oái, tí lộn bí mật.

Han : Mi có biết ai không?(cũng may hán không để ý, ko thì lộ mất) LÀ MI ĐÓ, CÒN KÊU GÌ HẢ)

T/g : chuẩn trước)

Han chỉ im lặng không nói gì làm con nhỏ tức điên. Lí do đó là, anh không thích xen vào chuyện phụ nữ nhất là loại đàn bà ông ọo này, thứ 2 là anh còn mãi ngắm người đẹp vì từ lâu rồi anh chưa thấy ai đẹp ngang ngửa chị gái (Kín ấy) của anh (hehe sắp có rồi, không những 1 mà còn 3 nhá).

– Anh.... – con nhỏ không thấy anh nói gì, 2 chị nhà ta thì đang cười khúc khích thì càng thêm bực mình, đã thế Han còn dán mắt vào 2 con nhỏ kia thì càng điên.

– Cô... cô muốn dành anh Han của tôi sao? – quay sang 2 chị nhà mình nằng đó.

– Nè cô, cô vừa nói tôi giành chó với cô, bây giờ cô lại nói tôi giành bạn trai của cô. Tôi nhớ tôi chỉ dành chó của cô thôi mà, chả lẽ...bạn trai cô lại dòng máu của...CHÓ

– Mày.... – con nhỏ mặt trắng bệch, quay sang Han – Không phải đâu anh...

Han lúc này mặt lại biến thành Bao Công rùi , đen thui lun. Đường đường là cậu chủ 1 tập đoàn lớn lại bị người ta nói lai chó thì có chịu được không.

– Cô nói ai thế hả? có tin tôi cho cô không bước được ra khỏi đây không?– Han cau lên. tui đã bảo ông này dễ nổi nóng mà.

– Nè, cái con chó - bạn trai cô nói ak quên “sủa” cái gì vậy, phiên dịch dùm cái. Hahahahahahah. Tui không hiểu, thôi hai người ở đó “trao đổi ngôn ngữ” đi, tui đi đây. Paipai

Thế là hai cô gái bỏ đi bỏ mặc 2 con người 1 trắng bệch 1 đen xì – cặp đôi hoàn cảnh, hehe đúng như trời trồng.

– Chia tay. – Câu nói lạnh băng mang theo 8 phần tức giận phát ra, Han bước đi không quên mắng thăm 2 cô gái kia.

“Ồ ngoài cửa hàng, đúng hơn là bãi đỗ xe”

– Này, tên đó mắc cười quá nhì?

– ừ, ak mà gọi cho con Jenny đi.

– Ừm – sau vài phút cũng có người nhắc máy, chắc vì ở trong lớp lên cô phải đi ra ngoài vì để họ thấy cái điện thoại siêu sin đó thì sẽ có vấn đề đó.

(Han là vua chón học đó, cũng may, Gìn chưa bị nhiễm.

Han: sắp rồi cung).

Và sau đó người ta thấy một cô gái ngang nhiên bước ra khỏi trường The World và chiếc xe taxi đưa cô đến 1 quán coffee.

– Hai đưa bay về đây làm gì? – jenny nhìn thấy 2 cô gái bước nhanh tới hỏi luôn, câu nói mang vẻ ôn nhu nhưng cũng mang vài phần thắc mắc, tức giận.

Hai cô gái của chúng ta đang uống nước nghe thấy tiếng quen quen ngước lên và chuyện gì đến rồi sẽ đến... nước trong miệng các cô chưa xuống cổ đã ra hết bên ngoài. Cũng may là Jenny né được.

– O..tui nhớ tui không có quen cô.

– Vậy sao? Thế thôi tôi đi. – trở lại giọng nói thường ngày lạnh như băng.

– ơ khoan – nghe giọng quen quen, 2 cô đồng thanh nói – Jenny sao?

– Vậy nghĩ tôi là ai?

– Hjhj, tại cái mặt bà làm tui hơi kì.

- Hóa trang để đi học thôi.
- CÁI GÌ ĐI HỌC? – 2 chị có vẻ thích nổi trội.
- Ừm, có việc. Mà hai bà về đây làm gì?
- Tui tui về tìm bà chứ còn gì, về Hàn mà không báo. Tui còn đi tìm honey tui nữa.
- Ý bà là Dương Hàn Long?
- ừm
- Tên đó học cùng lớp với tui .
- Vậy sao? Tui cũng muốn vào đây học, bà đi không Halee.
- Cũng được, tui sẽ làm đơn cho. Thích chơi nổi hay như mọi khi đây? – Jenny hỏi mà cười thầm trong lòng, cô thừa biết chẳng qua chỉ hỏi cho vui thôi.
- Tất nhiên là... giống bà rồi Jenny.
- Được rồi, mai gặp. Nhắn tin cho tui nơi bà ở, tui sẽ tới đón.
- ok, pai nha.

****Profile của hai nhân vật mới****

1. Tên: Dương Ngọc Vi (Halee) – đọc tên thôi mọi người cũng biết thân thế của Halee rồi chứ. Cô nàng là em gái ruột của Gin đó.

Tuổi: Bằng tuổi Jenny.

Chiều cao: 1m77 . Miêu tả ngoại hình: không còn từ gì để nói ngoài : chuẩn không cần chỉnh. Da trắng, mắt có màu coffee giống anh trai. Tính cách: dễ thương, hòa đồng, hơi trẻ con 1 chút nhưng tốt nhất đừng chọc tức cô nàng không thì...tự suy nha

IQ: ko nói trước được. Sở trường: Jenny bảo mặt rùi không khai thác được.

2, Miwako Hazumi (Gun) công chúa tập đoàn Miwako – tập đoàn hùng mạnh ngang ngửa nhà Halee lun.

Tuổi: = Halee. Chiều cao: 1m77

Miêu tả ngoại hình: đẹp nghiêng nước nghiêng thành. (t/g ko tả đâu, thấy tui thân mình wa). Tính cách: khá giống Halee nhưng có vẻ chừng chặc hơn vì người Nhật có cách giáo dục con rất đặc biệt, hoàn toàn hướng con vào thể tự lập hết.

Như cũ: IQ ko nói trước được. sở trường thì hoàn toàn ko có information.

Halee, Gun, Jenny quen nhau khi học cùng trường ở Mỹ nhưng sau này, mọi người sẽ biết thêm lí do khiến cho 3 người quen nhau nhưng lí do này chỉ có ta và jenny biết thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Và Đức Vua Của Trường The World* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Kí Ức Buồn!!!

Sáng sớm hôm sau, Jenny đã đến nhà của 2 cô bạn thân và dĩ nhiên là đi bằng Ta-xi rồi. Gương mặt của Jenny thì mọi người cùng 2 cô bạn của cô cũng đã quen nhưng còn khuôn mặt 2 cô bạn kia thì....

Jenny tìm địa chỉ của căn nhà, đó là căn biệt thự to lớn đứng chót vót nhà giàu, sau khi bấm chuông cô đợi người ra mở cửa.

– hello.. – 1 người trong căn nhà to lớn đó bước ra mở cửa.

– Ak..ch..chào... – Jenny giật mình nhìn cô gái vừa mới bước ra áp ứng vì khuôn mặt của cô gái kia làm cô bất ngờ.

– Mau....mau..mau vào nhanh lên – ko để Jenny nói thêm câu nào, cô gái đó kéo luôn cô vào. Cho đến khi vào trong nhà cô vẫn chưa hết bất ngờ.

– Khoan đã...cô là..là...

– Halee nè, không nhận ra hả...hahaha Gun, ta thành công ngoài dự tính nè. – chị này bất lịch sự thế nhỉ?.

– Chuyện, bọn mình ra tay thì phải hoàn hảo rồi. – cô gái tên Gun đó vừa bước xuống cầu thang vừa nói và khi khuôn mặt cô lộ ra thì Jenny cũng té ghế luôn.

– Như vậy mà kêu ko chơi nổi, nổi quá ấy chứ. – Jenny ngán ngẩm, lăm bắm trong mồm trong khi 2 cô nàng vẫn đang tự sướng trước tác phẩm của mình. Nói sao nhỉ? Khuôn mặt của 2 cô bây giờ không còn trắng nữa mà là nước da hơi ngăm đen, quàng mắt trở lên thâm lại nhìn vào buổi tối chắc chả khác gì con ma mắt.

Nhanh chóng, 2 cô kéo theo Jenny “bay” lên xe ta-xi.(Có vẻ 2 chị này thích đi học sớm). Vào trường, tuy đã quen với bộ dạng của Jenny nhưng mà số người nhìn cô tăng lên gấp bội vì bên cạnh cô có thêm 2 con ma nhưng xuất hiện ở ban ngày, và dĩ nhiên là có thêm những câu châm biếm...

– Trời a, sao lại có thêm 2 con ma vào trường mình vậy?

– Trường mình sao lại nhận những học sinh xấu như vậy hả trời?

(Ông trời: Sao hỏi ta làm gì? Hỏi cái con T/g ấy.

Mìn: Sao lại hỏi tui?

Ông trời: thì mi là chủ mưu mà.)

– Con gái gì mà xấu quá trời ak.....v.vv.v blah blah blah....v.vv.v

Nhưng, đáp lại ánh nhìn của mọi người chỉ là thái độ thờ ơ của 3 người, ko nói gì mà chỉ đi thẳng đến phòng hiệu trưởng. Ko biết trong phòng hiệu trưởng 3 người nói cái gì mà sau khi 3 người rời đi, ông hiệu trưởng thẳng tấp phi đến phòng y tế.

3 người đi thẳng đến lớp mà không cần giáo viên đi cùng để giới thiệu. Không khí trong lớp trầm hẳn xuống khi 3 người bước vào, suwj khinh bỉ cũng tăng gấp bội, Jenny trở về chỗ, Halee và Gun đi thẳng đến chỗ trống ngay cạnh Jenny. Ngay cả nhóm Han, Jee, Kin, Ken cũng nhìn họ chằm chằm.

– Jenny, cậu đến lớp rồi ak. – Lại là tên Gin đáng ghét vừa chạy vào vừa kêu to tên Jenny.

Jenny lắc đầu ngán ngẩm, Halee và Gun ngẩng đầu lên nhìn cái tên điên điên điên vừa vào vàcả hai người đều sững lại, Gun lập tức quay sang nhìn Halee còn cô thì vẫn nhìn chằm chằm vào cái người vừa mới vào mà khuôn mặt không có chút phản ứng . Gương mặt Halee, Gun như không có hồn, 2 người chìm vào sự im lặng hơn cả lúc trước để cho Jenny 1 dấu hỏi và cho tất cả mọi người đặc biệt là Win, Han sự coi thường. Họ đoán 2 cô cũng là đồ hám trai như mọi đứa con gái khác.

Thế nhưng, không ai biết rằng trong tim ai đó đang tan vỡ, trong lòng ai đó đang hoang mang vô cùng. Đau quá, nỗi đau bấy lâu lại tiếp tục hành hạ, vết thương cũ lại bắt đầu rỉ máu. Halee kìm nén cảm xúc, cô cố gắng nuốt nước mắt vào trong để khỏi ai thấy được sự đau đớn của cô lúc này. Giống quá, sao lại giống như vậy chứ? Ông trời có phải đang chêu đùa cô hay không?

Im lặng đến đáng sợ, nhưng sự im lặng cũng chấm dứt khi cô giảo bước vào. Nhìn 2 học sinh mới vào bằng thái độ khinh miệt dành cho người nghèo, cô ta hất mặt lên hỏi:

– Hai em kia, vào lớp mà không biết phép tắc gì hả, cô giáo vào mà ngồi im như thế sao? Đứng dậy giới thiệu với mọi người đi.

Cái giọng ra lệnh đó làm Jenny tức điên người, Gun bực bội đứng dậy nói vài câu ngắn gọn:

-- Gọi Gun được rồi.

– Còn em kia thì sao? – Bà ta bực tức trước câu trả lời của Gun, hướng mắt về phía Halee. Tuy vậy, nhưng Halee không hề có phản ứng gì trước câu nói đó, cô vẫn im lặng. Không thể được, cô không chịu nổi nữa rồi. Cô bỏ chạy ra ngoài để lại đằng sau cái ngạc nhiên,, tức giận của lũ nhà giàu cùng cô giáo, sự lo lắng của Gun, sự hoang mang trong lòng Jenny.(Hjk có mỗi anh chị nhà mình là vô tâm nhưng cũng không phải tất cả. Có ai đó đang mang sự thất vọng trong mình:

– Cái giọng này sao nghe quen quá.(mọi người đoán thử xem ai nha.)

Gun định chạy ra ngoài thì bị chặn lại bởi câu nói của jenny:

– Kệ câu ấy đi, con cậu... ra ngoài cùng tớ, tớ cần một lời giải thích.

Gun không nói gì đi theo Jenny ra ngoài. Mọi người lại được dịp ngơ ngác.

– 2 con nhỏ kì quặc nào đây? – Win tự hỏi.

– Cái lớp này bị ám hay sao mà toàn gặp phải chuyện kì cục vậy trời . – Han than thở.

*****Tại khu vườn sau trường*****

– Truyện gì xảy ra vậy, Gun.? – Jenny lạnh lùng hỏi.

– Là cậu ta..cậu ta..giống quá.. – Gun lắp bắp như chưa hoàn hết hồn.

– Cậu ta là ai? -- Jenny bức mình.

– Cái người vừa rồi vào lớp... giống...giống bạn trai của Halee.

– Thì sao?.. Mà Halee có bạn trai sao?

– Ừ, nhưng.....Bạn trai Halee đã không còn nữa rồi....

Cậu nói đó giáng mạnh vào Jenny, cô im lặng hẳn đi.

– ...Cậu ấy là bạn trai của Halee từ hồi học Cấp 3, 2 người thực sự rất đẹp đôi... nhưng cậu ấy vì Halee mà chết....cậu quen bọn mình lúc học đại học lên không biết cũng phải.... – Gun nói trong nước mắt. Halee là cô bạn thân của cô, thấy nó đau cô cũng đau lắm. Mấy năm nhìn nó đau khổ nhưng cô cũng không làm được gì.

Jenny cũng chìm vào suy nghĩ tương tự, cô thấy thương cho Halee. Gun và Halee là 2 người bạn duy nhất mà cô quen và coi như chị em. Dù chỉ gặp nhau trong thời gian ngắn nhưng với cô họ cho cô cảm giác yên bình, hạnh phúc gia đình. Còn có nhiều thứ mà cô không biết và cũng không thể chia sẻ với họ, cảm giác có lỗi đan xen trong lòng cô lúc n.

– Gun..Halee..thực xin lỗi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Và Đức Vua Của Trường The World* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Em Chỉ Khóc Lần Này Nữa Thôi!!!

Gun nhìn Jenny rồi bất chợt ôm chặt lấy cô. Jenny cũng ôm lấy Gun để kìm nén những giọt nước mắt của Gun làm ướt đầm vai áo mình.

– Thôi nào, đi tìm Halee đi, không biết cậu ấy ở đâu nữa?.. – Jenny không ngờ là Gun khóc nhiều như vậy báo hại áo của cô ướt đầm, cái cảm giác ướt làm cô khó chịu nên phải lên tiếng chặn dòng nước “dồi dào” này lại.

– Ừ, xin lỗi nha, áo cậu ướt hết rồi. – Gun cúi gằm mặt tỏ vẻ hối lỗi.

– Không sao đâu, ướt 1 chút thôi mà. (1 chút thật sao? Ko sao thật sao?),đợi lúc về cậu giặt giũ tở là được. -- Jenny đá đều cô bạn, ít khi thấy cô chêu chọc người khác nếu nó ko cần thiết với họ.

– Biết ngay mà...hjk.

– Thôi nào mıt ướt, đi tìm nhỏ đi, muốn ra sau trường chỉ cần đi thẳng rồi rẽ trái là tới.(Halee khi ở trường có thói quen là cứ buồn lại ra sau trường ngồi). Tở vào lớp trước. Ok?

– Ừm, còn đám người trong lớp thì sao?

– Không sao tở giải quyết được.

– Ừm tở đi đây. – Nói rồi Gun bước đi, 2 mắt cô nàng đỏ ngầu vì khóc lại thêm khuôn mặt bánh mıt trông thảm trên cả thảm.

***** Tại khu vực sau trường*****

Cái hình dáng nhỏ bé của 1 cô gái thấp thoáng trong đám cỏ xanh. Từng tiếng nấc, tiếng khóc của cô hòa cùng tiếng chim như muốn thêm âm điệu buồn cho bản nhạc của tự nhiên. Từng giọt nước mắt lăn dài trên má cô rồi nhẹ nhàng hạ xuống những chiếc lá xanh. Đôi mắt đen hớp hồn bao chàng trai giờ đây lại bị che phủ bởi tầng sương mỏng, đượm vẻ u buồn.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần nhưng cô cũng không để ý cho đến khi nó dừng lại trước mặt cô...

-- Gun..gun ... – Ngược mặt lên, Cô lại òa khóc gọi tên, rồi ôm trằm người đối diện.

– Khóc đi...khóc đi...rồi quên hết đi, quên anh ấy đi, bỏ qua nó đi được không, xếp nó vào ngăn kéo trong trái tim cậu và đừng bao giờ lôi nó ra, được không? – Gun ôm lấy cái con người yếu đuối trước mặt – bạn cô đấy, con bạn cô coi như chị em ruột vậy.

– Tớ..tớ... không quên được... – cô lại khóc, nước mắt ngày càng nhiều.

– Vậy thì không cần phải quên nhưng đừng nghĩ đến nó nữa được không, cậu phải mạnh mẽ lên, anh ấy luôn muốn cậu mạnh mẽ mà, nhớ không...đừng khóc nữa..được không? – hình như Gun đang dỗ trẻ con thì phải?

– Đúng.... anh ấy luôn muốn tớ mạnh mẽ, anh ấy không muốn tớ khóc, nếu tớ khóc anh ấy sẽ giận phải không?...tớ sẽ không khóc nữa.. – Lấy tay lau nước mắt, Halee tự trấn an mình, cô cố gượng cười...ngoan ngoãn như đứa trẻ.

– Tốt rồi, nhớ lấy lời tớ nói được không, tớ và Jenny sẽ mãi ở bên cạnh cậu, ok?

– Ừ, cảm ơn các cậu.

– Còn cậu ta ko phải anh ấy đâu, nhớ kĩ, không phải nghe chưa, đừng bao giờ cho cậu ta biết cảm xúc của cậu, bí mật của cậu, cậu làm được không? – Gun hỏi trong lo lắng.

– Được – lưỡng lự hồi lâu, Halee trả lời quả quyết..

– Tốt lắm. Đi thôi Jenny nói gấp lại bọn mình vào giờ nghỉ, ở canteen.

– Ừ.

***Em lại khóc rồi anh ạ....

** Anh à, nước mắt... Không sinh ra em..

Nhưng... Nó nuôi em lớn!!!

** Nó không phải là thuốc....

Nhưng nó khiến em bớt đau!!!

**Em không tồn tại trong nước mắt...

Nhưng...Nước mắt tồn tại trong em!!!

@** Anh à, bây giờ sẽ khác...em sẽ không khóc nữa...

**Em sẽ không cần nước mắt nuôi em lớn...

Vì em sẽ lớn lên nhờ tình yêu của anh.

**Em không cần nước mắt giúp em bớt đau....

Vì sự quan tâm của anh sẽ xoa dịu nỗi đau đó.

** Em sẽ không để nước mắt tồn tại trong em.

Vì em biết anh sẽ mang nó đi mất..

Dù....bây giờ anh không còn tồn tại...nhưng sẽ có những người bạn thân giúp anh thực hiện điều đó...Chúng ta đều có bạn mà..những người bạn thật sự... phải không anh...anh mang họ đến bên em phải không? sao anh không trả lời?...nhưng em biết là anh.... em sẽ trân trọng họ yêu quý họ như trân trọng, yêu chính anh vậy..... My love.....

**Em,...sẽ không khóc nữa, em chỉ khóc lần này nữa thôi, ...lần cuối em khóc vì anh

Còn ở trong lớp... mọi người dường như không quan tâm đến sự khác thường của 3 người họ vì dù gì họ cũng không để ba người vào trong mắt. Như vậy càng may cho Jenny, cô không cần phải nói gì, cô vẫn im lặng trong suốt giờ học mặc dù có cái đài phát thanh không ngừng nói ngay bên cạnh nhưng chỉ chú tâm vào một chủ đề ví dụ như: “ Bạn cậu à Jenny? Họ ở đâu vậy? Cậu quen họ ở đâu vậy? Cậu quen họ bao lâu rồi?...v.v.v...

Và,... Jenny cũng biết, có một ánh mắt vẫn đang nhìn cô, nhưng cô cảm thấy ánh mắt đó không có gì là nguy hiểm chỉ thấy đó là ánh mắt tò mò, xen chút nghi ngờ nhưng tại sao lại nhìn cô như vậy? Thôi kệ họ đi, dù gì việc của cô không phải là quan tâm đến họ.

Cuối cùng giờ nghỉ cũng đã đến, Jenny nhanh chóng xuống canteen cùng để gặp 2 cô bạn và dĩ nhiên có cả cái đuôi Win nữa. Win đi thì tụi con gái ko đi hết mới lạ. Nhóm của Jee cũng dần đi xuống Canteen. Và 1 điều vẫn không đổi đó là vẫn có những ánh mắt nhìn theo Jenny nhưng lần này không phải một mà là 2 người.

– Điều tra cho tôi 2 người mới vào lớp 11A. – 2 người đồng loạt rút điện thoại gọi rồi cùng nói 1 câu. Nhưng cái khác là một người trong tối còn một người ngoài sáng.

– Kín, em không xuống canteen sao? Em vừa gọi cho ai sao? – Là giọng của Ken. Anh không thấy Kín đâu lên quay lại gọi.

– Không có gì, đi cùng em nha.

– Ừ. – nghe câu trả lời của Kín, Ken cũng không thắc mắc gì, yêu là phải tin tưởng lẫn nhau mà.

– Bạn em thú vị nhỉ, họ quen em lúc nào vậy? Tôi không tin họ chỉ có thân phận học sinh học bổng đâu. Cũng tốt thôi, có bạn có bè mới vui chứ.

Lại rút điện thoại ra 1 lần nữa, người bí ẩn đó gọi cho một người nào đó.

– Alo – là giọng nữ.

– Thế nào, cô nghĩ sao về điều kiện của tôi.?

– Được tôi đồng ý, nhưng còn vấn đề của Hội trường...

– Yên tâm, cô ta ko biết đâu, tôi biết chỗ nào thuận lợi để làm việc này. Cô ko ngại nếu kéo theo nhưng người “bên cạnh” vào chứ

– Được rồi. ko thành vấn đề.

– Chúc cô may mắn.. – ko để người kia nói gì, anh ta trực tiếp tắt máy, nở nụ cười quỷ dị.

Ở đầu dây bên kia..

– Tôi sẽ cho cô biết thế nào là “hạnh phúc” khi đụng đến tôi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Và Đức Vua Của Trường The World* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Nguy Hiểm Không Ngờ Đến.

Ở canteen Gun và Halee đang đợi Jenny

-- Jenny, ở đây này. – Gun gọi to khi thấy cô bước vào, điều này khiến tất cả học viên trong canteen ngoảnh lại nhìn chăm chăm Gun làm cho cô nàng mắc cỡ quá trời.

Nghe tiếng Gun gọi, Jenny nhanh chóng bước lại gần chỗ họ “an toàn” mà không gặp trở ngại vì không ai muốn bị nêu tên trong bảng tin của trường do Hội trường đăng cả, ko ai dám ra oai tác quái nữa rồi, tất cả ko dám động vào Hội trường bí ẩn này cả.

– Ổn chứ? – ngắn gọn, lạnh lùng nhưng ẩn chứa sự lo lắng

– Tớ ổn, cảm ơn cậu. Ngồi đi, cậu muốn ăn gì để tớ đi lấy?

– À, cái gì cũng....

– Jenny, sao cậu đi nhanh vậy? Không đợi mình gì cả. – Jenny chưa nói hết câu thì bị cắt ngang bởi cái tên đáng ghét nào đó.

– Tớ đi lấy đồ ăn trước. – Halee bắt ngờ khi nhìn thấy Win, cảm xúc của cô lại bất ổn, cô tự trấn tĩnh bản thân gượng cười quay đi. Cô cảm thấy sợ khi đối mặt với cậu ta.

Jenny và Gun không hề bỏ sót bất cứ cử chỉ nào của Halee, lập tức 2 người tặng cho cậu ta ánh mắt lạnh khốc, tức giận nhưng cậu ta chỉ cười vô tội.

– Biến ra chỗ khác.

Chỉ cần 1 câu nói của Jenny, cậu ta lui thủ bỏ đi nếu không muốn cô cho cậu ta ngã ghế giống hôm gặp mặt đầu tiên.

– Cậu điều tra thông tin của cậu ta chưa? – ở một bàn cách đó không xa 5 con người cùng nhau nói chuyện cực kì nghiêm túc.

– Rồi, nhưng ngoài những thông tin cậu ta nói thì không có gì. Có 1 điều đặc biệt là thông tin về gia đình cậu ta thì hoàn toàn không có gì. Thông tin cơ bản cậu ta Hack rất dễ dàng. – lần đầu thấy Han nghiêm túc. – Mà sao cậu ta cứ bám theo cô nàng Lọ Lem thế. (biệt danh mới của Jenny)

–(mọi người im lặng).

– Đây...không ai trả lời mình vậy.? – Lại câu rồi.

– Ko biết thì trả lời thế nào.. – Ken và Jee lại đồng thanh,(2 anh này hợp nhau ghê) làm Han ko nói được gì. Còn Kin thì từ trước cũng không nói câu gì mà chỉ nhìn vào 1 hướng nhất định.

– Đây, bọn họ nói chuyện với ai kia? Nói xong bỏ đi luôn ak. – Gin thốt lên khi thấy một học sinh khác đến bàn của Jenny nói gì đó, sau đó chỉ thấy 3 người đứng dậy bỏ đi (Halee trở lại rồi nha) .(nhiều khi mình thấy quên mất anh này).

-- Ai biết? Còn thông tin của 3 người họ thì sao? – Jee hỏi.

– Ko có.

– Cậu vẫn nghi ngờ sao? – Kin quay lại hỏi.

– Có thể, tớ có cảm giác như họ chứa một bí mật nào vậy. – Jee trả lời. – Họ cũng không phải là những người đơn giản đâu.

– Ừ, có gì nói với tớ. Tớ có việc đi trước đây, gặp lại sau. – Kin nói rồi bước đi theo hướng mà nhóm Jenny vừa đi, đúng hơn là cô muốn đi theo họ.

– Tớ cũng đi trước đây. – Ken nói rồi cũng bỏ đi. Jee nhìn theo bóng dáng của Ken rồi cũng đứng dậy bỏ về lớp.

*****Quay lại với nhóm của Jenny*****

Theo như cô bạn lúc nãy nói thì có người hẹn cô ra nhà kho của trường. Cô thực sự không muốn đi bởi vì quá chán ngán với mấy trò trả thù của đám nữ sinh rành rồi sinh nông nổi này nhưng cô thực sự muốn biết kẻ nào muốn đối phó cô hơn nữa lại biết nơi duy nhất trong trường không có Camera. Thực sự đây là vô tình hay là vốn dĩ kẻ này biết.

– Jenny, ai muốn đối phó với chúng ta vậy? Tớ không muốn vừa vào trường mà thành tâm điểm chú ý nha. – Gun uất ức lên tiếng. – Cuộc sống của người nổi tiếng thật là muốn yên tĩnh cũng không được mà.

– Gun, tớ nhận thấy cậu càng ngày càng tự sướng nha. – Halee vừa nói vừa cười,ngay cả Jenny cũng không khỏi buồn cười trước sự tự sướng của cô bạn mình.

– Đến rồi đấy. – Jenny lạnh lùng lên tiếng. 2 người còn lại cũng im lặng.

Bước vào trong mùi ẩm mốc xông vào mũi làm cả 3 khó chịu kèm theo một mùi lạ mà cô chưa nhận ra..

– Xong việc phải cho giải quyết nơi này thôi. – Jenny nghĩ thầm.

Jenny luôn cảm thấy có người theo rồi mình nhưng mục đích của họ thì cô không cảm đoán được. Sau khi bước vào cánh cửa đột ngột đóng lại khiến 3 người giật mình nhưng chỉ trong 1 lát họ trở lại bình thường. Vì bây giờ là buổi sáng , ánh nắng mặt trời chiếu vào qua khe hở và ô thoáng nên họ vẫn có thể nhìn thấy mọi vật.

– Tớ biết ngay là họ không có ý tốt mà. – Gun hừ lạnh.(Chì oi có người nào ý tốt mời bạn đến nhà kho không?)

– Họ chắc không chỉ nhốt chúng ta ở đây thôi chứ? – Halee bực mình hỏi, cứ tưởng là được thư giãn gân cốt như khi ở Mi bị đánh ghen cơ, đúng lúc hôm nay cô gặp toàn truyện không vui.

– Cẩn thận. – Jenny nhắc nhở khi nghe thấy tiếng động lạ, ngay sau đó Halee, Gun cũng cảm nhận thấy, 1 âm thanh quen thuộc mà cô đã từng nghe.

Từ trong đám đồ đạc cũ, vài thân ảnh trơn trượt uốn éo làm người ta cảm giác buồn nôn, cái mặt tam giác khiến người ta khó chịu nhất và cái lưỡi thè ra thụt vào như khiêu khích người đối diện.

– Là rắn. – Halee và Gun thốt lên khi nhìn thấy con vật đó. Càng ngày càng nhiều nhưng cũng may đều là rắn mang độc tình không mạnh, xem ra người ra tay cũng không muốn lấy mạng 3 người mà chỉ là cảnh cáo. Chiêu thức tàn độc hơn đánh người trực tiếp nhiều.

– Thì ra là lũ rắn dựa vào mùi thịt mới tới đây. – Jenny nhìn xung quanh chỗ mình bình tĩnh nhận xét, phán đoán khi thấy lũ rắn trực tiếp bò về phía các cô. Rắn là loài động vật nếu không đụng đến nó thì nó cũng sẽ không cắn người nên đa số người bị rắn cắn đều đụng đến nó hoặc lãnh thổ, thức ăn của nó.

– Cầm lấy mấy thanh gỗ đi, đừng để nó đến gần. – Jenny ra lệnh. – Halee, câu dùng gậy phá cửa đi.

Cứ thế ,con nào đến gần đều được kĩ thuật đánh gôn của 3 người hạ nhưng họ cũng khá chật vật vì lũ rắn rất đông. Halee không thể phá cửa được, hình như nó bị khóa rồi.

– Tìm cách khác thôi, cách này không ổn. – Gun trầm giọng nói với Jenny. Phải nói, não của Jenny cũng đang vận động hết công suất để nghĩ cách nhưng cái động vật này cô cũng không làm gì được. Mồ hôi ướt đầm khuôn mặt 3 người. Phải nói là chưa bao giờ cô rơi phải tình trạng này.

*****Hướng máy quay ra chỗ khác nào*****

Jee, Han, Gin rời khỏi nhà ăn định trở về lớp, thế nhưng đi qua con đường hướng tới nhà kho Jee không hiểu vì sao chân anh lại đi lệch hướng thẳng hướng nhà kho đi tới. Đường như có lực nào đó lôi kéo anh đến đó. Gin cùng với Han ngơ ngác nhìn Jee nhưng không nói gì mà chỉ nhìn nhau sau đó đi theo anh.

Đến nơi, Jee ngạc nhiên khi thấy 1 đám học sinh (khoảng dưới 10 người) đang đình dập ngoài nhà kho. Ung dung, cao ngạo đứng khí chất của bậc quyền quý, Jee, Han cùng Gin bước đến nhưng đám người đó cũng không hề hay biết.

– Mấy người đang làm gì? – Gin lạnh băng hỏi, hình tượng 1 Cool boy đã bị thay thế bởi vẻ băng huyết, tàn độc của 1 sát thủ.

– Mấy người là ai? Chúng tôi không làm gì cả, chỉ là chán lên ra đây chơi thôi. – Bọn chúng giật mình bởi câu hỏi của Gin liền quay lại, tên cầm đầu mạnh dạn hỏi nhưng thật ra mồ hôi tuôn đầy cả áo, sống lưng đã sớm lạnh buốt.

– Mấy người không phải học sinh trường này. – Jee nhìn chằm chằm chúng, phán xét rồi nói 1 câu khiến tay chân họ bủn rủn. Jee khẳng định như vậy bởi lẽ, học sinh trường này không ai là không biết anh, thường thường họ sẽ gọi anh là Phó hội trưởng hoặc gọi bằng anh nhưng bọn họ không hề biết nên anh mới khẳng định. Đúng lúc này, trong nhà kho cất lên tiếng của ai đó.

– Jenyyyyyy.Jenyyyyyy

– Mở cửa, mau. – Han ra lệnh.

– Chúng tôi không biết. – tên này vẫn cứng đầu.

Jee không nói gì, trực tiếp tiến đến đánh tên cầm đầu, máu chảy thấm đẫm cái áo trắng của hắn. Đòn đánh của Jee quá tàn độc khiến nhưng tên còn lại đứng hình. Chính Jee cũng không biết có cái gì thôi thúc anh ra tay mạnh vậy. Bỏ đi, cứu người trước đã. Tên cầm đầu sợ hãi đưa chìa khóa, Han nhanh chóng mở cửa, bọn xấu đó cũng nhanh chóng mang tên cầm đầu bỏ chạy. Cửa bật mở, 3 người thấy Jenny, Gun, Halee đang ở trong. Gun thì điên cuồng lấy gậy đập lũ rắn, trong khi đó Halee mệt mỏi ôm Jenny trong lòng. Tình trạng của Jenny không khả quan cho lắm, môi cô trắng bệch, không ngừng toát mồ hôi. Jee đoán cô bị rắn cắn. Ra hiệu cho hai người bạn, Jee trực tiếp bế Jenny đi trước, Han đỡ lấy Halee dìu cô đi, còn Gin nhanh chóng đỡ lấy Gun trước khi cô ngã quỵ không quên đá đổ bình dầu hỏa ở đó và bỏ lại chiếc bật lửa đang bật. Ngôi nhà kho bốc cháy, những ngọn lửa nhảy múa như tức giận.

Trong nơi cách đó không xa....

– Em biết họ ở đây sao. – Giọng nói trầm, nam tính vang lên từ phía sau cô gái xinh đẹp.

– Anh đến hả Ken. Không hiểu sao em thấy họ giống người em quen nên hơi tò mò. Vừa nãy định cứu họ nhưng Jee tới rồi lên em chỉ đứng xem thôi. Đừng là không gì giấu được anh.

– Vì em là người yêu của anh. Vậy em thấy sao? – Câu nói của Ken khiến mặt ai đó đỏ bừng.

– Em nghĩ điều tra thêm 1 chút nhưng mà chỉ là 2 trong 3 người họ thôi. Chúng ta đi xem họ thể nào.

*****vài phút trước khi nhóm Jee xông vào*****

3 người Jenny, Halee, Gun vừa né tránh đám rắn. Bọn rắn kinh tởm đến càng ngày càng đông rồi đột ngột phóng tới chỗ 3 người họ như nhưng tên đói khát lâu ngày nhìn thấy mồi ngon trước mặt. Jenny giật mình đẩy Gun và Halee ra 1 mình lãnh cả 3 nhát cắn. Halee, Gun giật mình mới hết lên.

Nửa tiếng sau, trong 1 căn phòng khác vang lên tiếng quát tháo của ai đó.

– CÔ ĐANG LÀM CÁI GÌ THẾ HẢ?

– Không phải tôi đã làm đúng như những gì anh muốn sao? – đầu dây bên kia vang tên tiếng nói đầy thỏa mãn của 1 người con gái.

– Chỉ là 1 lũ rắn thôi mà. Đáng đời cô ta.

-- Tôi chưa từng nói với cô là muốn uy hiếp tính mạng cô ấy như vậy cả. Tôi nói cho cô rõ, chỉ cần cô ấy có mệnh hệ gì, tôi không ngại mang cô đi cùng cô ấy. — không đợi bên kia trả lời, anh ta đập máy luôn. “xoảng.....xoảng...” tất cả đồ vật trên bàn đều tiếp đất bởi con tức giận của người đó.

—Chết tiệt, tôi sẽ không bao giờ để người khác uy hiếp tính mạng em, trừ khi đó là tôi hoặc “ông ta”, xin lỗi thiên thần của tôi, sẽ không có lần sau đâu.

P/s: xin lỗi mọi người vì dạo này mình không post truyện nhưng thực sự mình đang ôn thi rất mệt mỏi. Hôm nay thi thử xong mới có thời gian một chút để viết mong mọi người thông cảm. Có thể từ nay đến cuối tháng 7 mình không Post thường xuyên được, sorry. Mình còn đang phân vân không biết thi trường nào đây, có ai tư vấn dùm hông?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Và Đức Vua Của Trường The World* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Chúng Mình Bị Lộ Thật Sự Sao ?

*****Tại khu y tế của trường*****

(Do khu y tế của trường chuẩn quốc tế nên trang thiết bị đầy đủ như 1 bệnh viện)

Jee, Han và Gin nhanh chóng đưa 3 người họ vào phòng cấp cứu. Mấy vị y bác sĩ vẫn còn đang nhón nhơ bàn chuyện đời thì bất ngờ Jee đập cửa xông vào khiến họ mở hời hợt, mở hời con liên tiếp rơi xuống áo.

— Cứu cô ấy mau. — Jee trực tiếp đưa Jenny vào phòng quát đám bác sĩ.

— Vâng thưa cậu. Mời cậu ra ngoài trước. — Bác sĩ run rẩy nói, trong lòng vẫn thầm than vãn : “Cậu ở đây ai mà cứu người cho được”

Những vị bác sĩ khác cũng nhanh chóng đỡ lấy Gun và Halee đang ở trong lòng Han và Gin. 2 anh cũng đi theo đám bác sĩ đó vào trong phòng bệnh.

Jenny đang trong cơn mê sảng do độc tính của rắn. Cô có cảm giác có người mang mình đi khỏi nhà kho, sau đó là mùi thuốc khử trùng của phòng y tế. Nằm trong lòng người đó, cô tham lam ngửi mùi hương của ai đó cho đến khi người đó rời đi thì trong lòng cô lại thấy mất mát không muốn rời, cô chìm vào giấc ngủ trong sự mệt mỏi.

Jee bước chân ra khỏi phòng ngồi trên chiếc ghế ở hành lang. Anh nhắm mắt lại tựa đầu vào tường, cái vẻ suy tư này khiến bao cô gái mê mẩn. Vì gì mà anh hành xử như 1 tên khát máu khi thấy cô ấy gặp nguy hiểm? Vì cái gì mà anh thấy lo lắng khi cô ấy bị thương? Han Mi trả lời giúp anh được không, sao cô ấy lại cho anh cảm giác như được gần em? Em đang ở nơi nào? Han Mi.....Han Mi...

— Jee mọi chuyện ổn chứ, họ có sao không?

Câu nói của Kin khiến Jee giật mình, anh đã quá suy tư rồi thì phải. Khẽ mở đôi mắt đẹp của mình anh định nói gì đó thì cửa phòng bệnh mở ra, Gin và Han lần lượt bước ra.

— 2 người họ không sao, chỉ là có chút mệt và hoảng sợ thôi. Bọn họ cũng sắp tỉnh rồi, chỉ còn cô Jenny gì đó thì phải lâu 1 chút. — Nhìn thấy ánh mắt như muốn hỏi của 3 người, Gin mở miệng nói.

— Chúng ta đi thôi, đến phòng hội học sinh. — Jee mệt mỏi đứng dậy nói, sau đó Han, Gin và Ken đi theo.

— Tớ đi thăm họ một chút, mọi người đi trước đi.

Lấy ánh mắt tò mò nhìn Kin nhưng không ai nói gì vì họ biết cô luôn làm việc có chừng mực, suy nghĩ. Ken biết Kin ở lại làm gì lên chỉ cười với cô rồi bỏ đi.

Bước vào phòng bệnh, Kin nhìn 3 cô gái ở trên giường, gật đầu với vị bác sĩ, ông ta hiểu ý liền đi ra nhưng muốn nói gì rồi lại thôi. Thực ra ông hơi thắc mắc vì sao trên mặt họ nhiều phân trang điểm như vậy? Nhưng quả thật, nếu ông không khám cho họ thì nhìn bề ngoài mặt họ là hoàn toàn tự nhiên. Tóm lại có thể chốt lại 1 câu: kĩ thuật trang điểm quá giỏi. Thế nhưng ông ta không biết tất cả đều được Kin thu vào tầm mắt nhưng lại không nói gì mà chỉ thấy khỏe mỗi năng lên.

Bước tới gần Jenny, nhìn khuôn mặt cô gái ở trên giường, cô cảm thấy đó là 1 người cô đơn, rất nhiều nỗi buồn chất đọng trong khuôn mặt ấy. Quả thật, cô cũng có cảm giác rất gần gũi với cô ấy, cô biết cũng có 2 người cảm thấy như cô, còn tên ngốc Han thì thôi đi, Gin thì chưa từng quen biết nên cũng chẳng nói làm gì. Kin định đến gần hơn nữa nhưng lại thôi, bước chân di chuyển sang 2 chiếc giường bên cạnh. Cô mỉm cười nhìn họ rồi tiến lại gần. Đột nhiên, cô cúi người xuống sát mặt người đó nhưng chỉ còn cách 25 cm thì người trên giường đột nhiên mở mắt khiến cả hai giật mình. Người trên giường bên cạnh cũng tỉnh dậy.

– Hơ .. hơ.. xin chào.....xin chào. – Người trên giường lấp bắp nói. Là Gin đó.

– Xin..xin chào... – Halee ở giường bên cạnh cũng lấp bắp nói theo.

– Xin chào. – Vẫn bình tĩnh, Kín gửi cho họ 1 nụ cười thật “nguy hiểm” sau đó kéo chiếc ghế ngồi đối diện với giường bệnh. – 2 người ỏn chứ?

– Vâng..vâng, ỏn. – Vẫn lấp bắp, nhưng càng lấp bắp thì càng khiến cho nụ cười của ai đó càng tươi thêm(Nguy hiểm không lường trước được, hìk)

– Chị như học cùng lớp với chúng tôi thì phải? – Han có chút run rẩy hỏi nhưng câu này mang tính giả 100% vì biết rõ nhưng chỉ nói ra làm bìa đỡ dạn.

– Phải, tôi còn là người của hội học sinh nên muốn đến hỏi thăm 2 người, dù gì 2 cô cũng là học sinh mới mà. – Nụ cười khi thấy người gặp họa càng lúc càng tăng(gặp họa ở đây ko phải nói đến vụ bị nhốt vừa rồi mà là nói về việc Halee, Gun gặp Kín bị hoảng sợ).

– Chúng tôi không sao, nhờ chị gửi lời cảm ơn của chúng tôi đến 3 người vừa rồi đã cứu chúng tôi. À mà bạn ấy có sao không? – Gun nói rồi chỉ tay về phía Jenny.

– Không sao, lát sẽ tỉnh thôi. Các cô phải ở lại đây cho đến chiều mới có thể về. Tôi sẽ nhờ người mang đồ ăn đến còn bây giờ tôi phải đi rồi.

– Cảm ơn.

Nói xong, Kín mở cửa bước ra để lại đằng sau 2 người ngồi trên giường sống lưng đã sớm lạnh.

– Halee, có khi nào chị ấy nhận ra chúng ta không?

– Minh cũng không biết nhưng chỉ ấy cười mà mình thấy sợ sợ thế nào ấy.

– Chúng mình bị lộ thật sự sao ?.

Quả thật, với 2 cô gái này ngoài Kín và Jenny và một vài thứ khác ra (ý là mấy thứ kinh kinh mà mình sợ như rắn, rết, ma.....v...v..) thì chẳng sợ gì cả. Ngay cả người 2 cô cũng từng giết nhưng đó là mấy tên bất cóc thôi ak.

Kín không quay về lớp ngay mà hướng về phía phòng trực của bác sĩ lúc này mà đi tới. Không biết họ nói gì mà chỉ thấy Kín đi ra với nụ cười hài lòng mà ông bác sĩ mặt tái mét.(Tò mò quá)

*****Tại phòng hội trường*****

– Cậu cho người điều tra chuyện này chưa? – Jee hỏi Ken.

– Rồi. – Ken đáp. Trong phòng chỉ có Han là không suy nghĩ gì còn Gin thì đang ngẩn ngơ một lúc lâu chẳng biết nghĩ cái gì.

– Nay Han, tớ thấy cô gái cậu ôm lúc nãy rất quen. – Gin đột ngột quay sang hỏi Han.

– Sao thế, người yêu cũ hả? Không ngờ cậu đổi sở thích nha. Nhưng mà trí nhớ cậu tốt thật, người yêu cũ mà cũng nhớ. Như tớ quên mất từ lâu rồi.– Han cười cười trên gheo, bản tính trắng hoa bắt đầu áp đặt cho người khác.

– Nói linh tinh gì thế, sở thích của tớ không giống con ong như cậu đâu. Thật sự nhìn cô ta có chút giống.. – Cái câu “em gái tớ” chưa kịp thốt ra thì đã bị ai đó chặn họng.

– Thôi đi, giống cái đầu cậu ấy, cậu mà quen cô ta thì hơi lạ đó. Người đầu xấu thấy ỏn. Nếu không phải là vì cứu người thì người đẹp trai như tớ cũng không ôm cô ta đi ra ngoài đâu mất công làm hỏng hình tượng hotboy của tớ. Thế mới biết, Han tớ đây không chỉ đẹp trai, giàu có, mà còn tốt bụng, đáng yêu...v.....v..... – và còn rất nhiều từ ngữ hoa mỹ mà Han thốt ra tạo thành bài hát ca ngợi mình sẽ tiếp tục nếu như không có 2 khuôn mặt lạnh tanh như mùa đông ở Bắc Cực nhìn Han chăm chăm. Han chỉ biết nhìn hai người với ánh mắt vô tội và tràn đầy uất ức như muốn tố cáo kẻ vô duyên ngắt giữa chừng bài hát ca ngợi mình. Gin ở bên cạnh thì cười như tên trốn trại.

Đột nhiên có người mở cửa ra... là Kín đang cười rục rịch bước vào.

– Chị, làm gì mà cười như điên thế. – Han quay sang nhìn rồi hỏi và.....

– “Bốp” – đầu của Han đã sung lên một cục đo đố, bằng chứng cho câu nói cái miệng hại cái thân.

– Sao chị lại đánh em?. – Anh chàng kêu lên vì liên tục chịu uất ức. – Người ta lớn rồi mà vẫn bị chị bắt nạt thôi.

– Còn sao nữa hả? Vừa nãy em mới nói cái gì hả? Với lại, chị nói cho em biết nhá Han, em lớn với ai thì lớn nhưng mà đối với chị đây thì không bao giờ nghe chưa?

– Chị sinh trước em có 15 phút thôi mà làm gì mà ghê vậy. Em bằng tuổi chị đấy nhé.

– 15 phút cũng là hơn, dù có 1 giây cũng là hơn nghe chưa. Ai bảo em nói chị như vậy.

– Em có nói gì đâu? Ak ờ thì ... em chỉ nói chị làm gì mà cười như..... – chữ “điên” cuối cùng chưa kịp nói ra thì bị ánh mắt chứa đầy tia lửa của Kin chặn lại ở cổ họng.

– Coi chừng đó, đừng để chị phải cho em 1 trận nghe chưa. – Kin tức giận đi đến chỗ Ken ngồi.

– Chị thật là ác. – Nói xong nhìn mọi người chỉ nhận được ánh mắt uồn nói: “đáng đời” làm anh chàng khóc không ra nước mắt. Đúng là ý đồng hiệp yếu mả. Từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ anh cãi nhau với chị mà thắng cả, hìk. Ba má ơi bọn họ ăn hiếp con..huhu..

4 người nhìn dáng vẻ của Han mà không khỏi buồn cười. Tên nhóc này đôi khi vẫn trẻ con như thế. Jee nhìn những người bạn của mình cười hạnh phúc như vậy trong lòng anh cảm thấy vui, lâu lắm rồi bọn họ chưa cười vui được như vậy. Anh bắt đầu nhớ lại kỉ niệm hồi nhỏ của anh, Ken, Kin, Han và.....Han Mi.

– Han Mi, nếu bây giờ em ở đây thì chúng ta nhất định sẽ rất hạnh phúc phải không? Có lên, em phải cố gắng sống tốt cho đến khi anh tìm thấy em, anh nhất định sẽ bảo vệ được em.

Hãy cứ tiếp tục yêu thương đi vì trên đời này

không có yêu thương nào là vô nghĩa

* Tại một ngôi biệt thự hạng sang.

– Shee, cậu trưng trị con nhỏ sao rồi? – Con nhỏ Kis hỏi. (Có ai nhớ đám này không?)

– Kis, cậu nghĩ khi tớ đã làm thì kết quả sẽ như thế nào? – Nhỏ Shee nhếch miệng cười nói với bạn.

– Khỏi nói, chắc là thân tàn ma dại rồi chứ gì?. – Thêm 1 con răn tinh tiến hóa tên là Hana.

– 3 con nhỏ đó giờ đang ở đâu không biết nữa, không biết chúng nó thành cái dạng gì hả? – Con yêu tinh cuối cùng – Min(hồi hận khi đặt tên nhỏ như vậy vì tên viết tắt nick của mình là Min, huhu).

4 con nhỏ đang cười cười nói chuyện với nhau thì tiếng chuông điện thoại của nhỏ Shee kêu. Con nhỏ nhìn số điện thoại rồi mỉm cười nhấc máy.

– Tôi nghe.

– Thưa cô, chúng tôi thất bại rồi. – đầu dây bên kia trả lời.

– CÁI GÌ, THẤT BẠI?

– Vâng, chúng tôi xin lỗi. – tiếng run

– Tại sao?

– Có người đến cứu 3 nhỏ đó.

– Có biết ai không?

– Tôi thấy có người được gọi là Jee.

– CÁI GÌ, JEE ?. – con nhỏ đơ người khi nghe cái tin này. – Được rồi, tạm thời chốn đi, tiền tôi trả vào tài khoản của mấy người. – Shee lập tức giật máy, mặt nhỏ đã sẫm đen 1 mảng.

– Sao vậy Shee? – Nhỏ Kis nhìn mặt bạn lo lắng hỏi, đặc biệt khi nghe cô ta nhắc đến Jee.

– Bọn chúng thất bại rồi, 3 con ả đó được nhóm của Jee cứu rồi.

– Vậy phải làm sao? – Con nhỏ Hana giật mình hỏi.

– Không phải lo, anh ấy không tìm ra đâu. Lần sau mình sẽ không để 3 con nhỏ đó may mắn như vậy đâu.

Con nhỏ tức điên lên được khi ra tay lại bị cái tên bí ẩn đó dọa chôn cùng nhỏ Jenny nếu nó chết, bây giờ lại được tin đám thuộc hạ thất bại. Thật là muốn tức chết nhỏ mả

-- Jenny, mày đợi đấy.

P/s: Hura, mình đã bỏ cả buổi chiều nay để viết cho mọi người nè. Khổ ở chỗ lúc rồi thì chẳng thấy ý tưởng đâu, lúc bận như bây giờ thì không có thời gian. Cảm ơn mọi người đã đọc truyện của mình, tiếp tục theo dõi truyện nha.a Thanks mọi người.

Chương 22: Các Vị Boss Đại Nhân Xuất Hiện.

*****Trong phòng y tế, Khi Jenny đã tỉnh lại nha*****

Lúc xảy ra việc đó là khoảng 12h trưa, bây giờ là khoảng 6 giờ chiều. Hay thật, cô đã nằm đây 6 tiếng rồi đấy. Jenny vừa tỉnh lại thì đã bị 2 nhỏ bạn hỏi đủ điều thật sự làm cô đau đầu. Bây giờ cô lại bị chúng nó bắt ở đây chờ chúng nó đi nói với bác sĩ về nhà. Nhìn những vết băng bó trên người, cô bắt giác nở nụ cười, hình như đây là lần thứ 2 cô phải vào đây rồi, xem ra mỗi ngày ở đây cũng không yên bình gì. Đột nhiên nhớ tới gì đó, mặt Jenny tự dưng đỏ ửng lên. Cô nhớ đến cái người đã cứu cô rồi ôm cô vào đây. Lúc ở trong lòng anh ta khi chưa ngất đi, cô vẫn tham lam ngửi mùi hương của hân, cái ôm của hân rất ấm áp nhưng lại có chút lạnh lẽo, cô đơn.....nhưng cô thích, cô thích ở trong vòng tay đó, được vòng tay đó ôm lấy cô vì quả thật nó rất bình yên, được ở trong vòng tay ấy cô cảm thấy được an toàn. Vòng tay ấy khác với “anh ấy” lúc từng ôm cô, cũng khác vòng tay mà “cha anh” (2 người trong " " là 2 người bí mật sau này mới có nha, đừng thắc mắc nhé) khi ôm cô lúc còn nhỏ, khác....rất khác....Khoan đã, cô đang nghĩ gì thế này?. Cô trở thành đứa em trai rồi hả? Không phải... không phải.....cô không thích anh ta, cô cũng biết anh ta là tên Phó hội trưởng Hội học sinh đáng ghét mà cô đã cho hân 1 bạt tai....

– Jenny, cậu làm sao vậy mà cứ lắc đầu không ak? Sao mặt đỏ thế kia, bị sốt rồi phải không, để mình gọi bác sĩ nha. – Vừa bước vào phòng thấy Jenny cứ liên tục lắc đầu, mặt lại đỏ ửng lên Gun lo lắng hỏi, cô sợ có biến chứng xảy ra với bạn mình..

– À không, mình không sao? – Nghe tiếng của Gun, Jenny giật mình, cô than thầm trong đầu : 2 đứa bạn này vào lúc nào không vào lại vào lúc đó, bị chúng nó nhìn thấy hết rồi. xấu hổ chết được nếu chúng nó mà biết cô nghĩ cái thì thị cô không giám tưởng tượng.

– Thật không đấy? – Halee lo lắng hỏi lại.

– Ừ, mà cậu có nói với bác sĩ như mình nói không?

– Rồi, nhưng mà ông ta có vẻ không thèm nghe.

– Ừ, mình sẽ có cách khác. Bây giờ về được chưa? – Jenny đánh chống lảng.

– Rồi, thuốc của bà đây, bác sĩ nói đừng đi lại nhiều không thì vết thương lại sưng lên đó , cần làm gì bác sĩ ghi hết trong đây rồi. Nhớ uống thuốc đầy chỉ của tôi, chị toàn bỏ thuốc thôi. Đây này, ngồi tạm lên xe lăn đi, bọn mình đưa cậu ra cổng, chúng ta về.

Jenny ngán ngẩm, cô không nghĩ là mình lại phải ngồi xe lăn. Đành vậy, Jenny ngậm ngùi nhìn 2 đứa bạn dìu mình ngồi xuống rồi đẩy ra cổng. Jenny không muốn để Halee và Gun đưa về nhà, cô không muốn “ông bố đáng quý” của cô biết đến 2 người họ, cô sợ...sợ ông ta làm gì bất lợi đối với họ.

Trong khi đó có 1 ánh mắt nhìn theo bóng dáng của họ từ phòng y tế ra đến khi ra xe ta-xi. Ánh mắt đó mang chút lo lắng, 1 chút thích thú, 1 chút thương cảm.

Vừa về đến nhà, cô liền gọi người ra đỡ, cô cũng không muốn phiền toái nhưng bắt buộc phải làm vậy vì tự đi sẽ rất đau. Ông quản gia Wang lật đật chạy ra lo lắng hỏi.

– Tiểu thư, cô sao vậy?

– Cháu không có việc gì, ba cháu về rồi sao? – Cô ngạc nhiên khi thấy ông quản gia ở nhà vì ba cô nói đi 1 tuần nhưng lại gần 1 tháng chưa thấy về. Còn với ông quản gia này, cô vẫn gọi ông ấy là bác vì ông ấy luôn tốt với cô nhưng cũng đôi lúc cô biết ông ấy có muốn giúp cũng không làm gì được.

– Ông chủ muốn gặp cô.

Jenny không nói gì, cô rơi vào trầm tư, mỗi lần ông ấy gặp cô thì chắc chắn là có việc cô cần phải làm. Cô được bác quản gia đưa vào trong nhà vào phòng làm việc của ông ấy, vẫn là cái màu đen và đỏ làm cô cảm thấy sợ hãi khi đứng trước con người lạnh lùng mà cô gọi là “ba”.

– Ba tìm con? – Cô lên tiếng khi đã ngồi trước mặt người ba của mình.

Ông ta vẫn như thế lạnh lùng buông quyền sách xuống đưa đôi mắt đầy dấu vết của thời gian và những trận đấu trên thương trường nhìn cô.

– Ta chuẩn bị quay trở lại Đức, lần này ta sẽ không trở lại đây nữa, tự lo liệu mọi chuyện và quản lý tốt trường học. Xong rồi thì đi đi. – Nói rồi ông ta lại cúi đầu xuống đọc sách, hình như đối với ông ta nhìn cô không bằng nhìn 1 quyển sách. Jenny tự hỏi, ông ghét cô lắm sao? ngay cả 1 câu hỏi quan tâm cũng không có, cô bị thương ông cũng không hỏi thăm như kiểu cô bị thương là sự hiển nhiên vậy.

– Vâng. – Cô lặng lẽ bước ra khỏi phòng với dáng vẻ cô đơn, cô luôn thế không có ai bên cạnh, không có ai cả...

Người đàn ông trong phòng lúc này nhìn theo bóng dáng của cô gái bước ra khỏi phòng mà đôi mắt chờ đợi những điều sắp xảy ra.

– Ta xem người sẽ như thế nào với những ngày tháng sau này. Ta chờ đợi lâu lắm rồi, từng con Át chủ bài sẽ được ta lần lượt mở ra. Bây giờ mới chỉ 1 thôi. Người sẽ được gặp cha mẹ người nhưng chỉ sợ khi đó nó chỉ là cái xác không hồn.

Jenny trở lại phòng, ngâm mình trong bồn nước nóng. Đây là cách giúp cô cảm thấy thoải mái hơn. Khi xuống dưới nhà ăn tối, cô cũng không thấy ông ấy cô. Ông ấy luôn vậy nơi nào có cô ông ấy không muốn ở quá lâu. Chậm chậm ăn chút thức ăn rồi lên phòng uống thuốc, cô mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Sáng sớm hôm sau, Jenny vẫn đi học bình thường mặc kệ lời ngăn cản của Halee, Gun. Khi cô đến cổng đã thấy 2 bọn họ đứng đợi, cái mặt đã sẫm đen 1 nửa. Mặc dù 2 cô cũng đã quen với tính cách này của Jenny nhưng không tránh khỏi tức giận.

3 người cùng nhau đi vào trong lớp, trên đường đã nghe thấy không biết bao lời ganh ghét của phái nữ nơi đây.

– 3 con nhỏ chết tiệt, hôm qua chúng nó được 3 hoàng tử ôm vào phòng y tế đó.

– Xấu như điên vậy mà cũng đòi gây sự chú ý với 3 người họ. – nữ sinh thứ hai phụ họa theo.

– Đúng là hồ li tinh mà. Nhưng mà mình cũng muốn được như 3 nhỏ đó được 3 anh ấy ôm, nghĩ đến đây thôi mà cảm thấy vui rồi.

– Tôi cũng muốn vậy đó.

Sau khi nghe được cuộc nói chuyện đó 3 cô cười trừ nhìn nhau. 3 người họ là được 3 anh ta cứu chứ họ có quyền rũ 3 người họ đâu. Nữ sinh trưởng này rất có tiềm năng đổi trắng thay đen rồi.

Bước vào lớp, 3 người liền lập tức hối hận khi lại phải đối chọi với ánh mắt của mấy con nhỏ Shee.

– Thế nào vậy, 3 công chúa lọ lem của chúng ta tưởng rằng vẫn phải ở nhà chìm đắm trong giấc mơ được hoàng tử ôm chứ, sao lại đến lớp sớm vậy.? – Nhỏ Kis lên tiếng mỉa mai.

– Biết làm sao đây, chúng tôi là người rất thực tế nha cũng không thích mơ mộng nên dậy rất sớm. Chỉ tiếc cho những người cũng không có mộng để mà mơ nên sáng sớm đã bắt đầu đi nói lung tung rồi. Phải biết người ta có câu : “ chó khôn chó cắn càn” nha. – Gun nhẹ nhàng lên tiếng như đang nói chuyện phiếm, mà cũng không biết cô nàng nói với ai nữa đây.

– Vậy sao Gun, như vậy “con chó” ấy là chó ngu rồi. Tớ đoán con chó ấy mơ mãi không được nên thần kinh có vấn đề rồi. Đáng tiếc quá. – Halee cũng lên tiếng phụ họa.

2 người, mỗi người 1 câu như đang nói chuyện với nhau nhưng thực chất là đang công kích lại bọn nhỏ Shee. Nói xong lại còn đưa mắt nhìn mấy ả đó cứ như sợ không ai biết họ đang nói ai. Jenny nhìn 2 nhỏ bạn mà xém cười, càng ngày càng tăng level rồi. Trong khi đó Halee và Gun nhìn chằm chằm 4 con nhỏ dùng ánh mắt cảnh báo: “ Muốn đấu với ta sao, con lâu mới được nghe chưa?”

– Thôi đi. Các cô may mắn thật nhỉ ? Hôm qua chưa bị răn cấm chết lại được 3 hoàng tử ôm nên hôm nay sướng quá rồi hả? – nhỏ Shee lại lên tiếng cắt đứt cuộc chiến giữa Halee, Gun và nhỏ Kis.

Thế nhưng, câu nói đó khiến Jenny rơi vào trầm lặng, ánh mắt nhìn nhỏ Shee đã nổi lên vài tia thị huyết, lạnh lẽo. Hôm qua, chuyện cô được 3 người bọn họ ôm vào phòng y tế cũng không ít người biết thì họ biết cũng không có gì lạ nhưng chuyện cô bị răn cấm cô đã nhờ Gun nói với bác sĩ không tiết lộ ra ngoài, và cũng nói với hiệu trưởng ngăn chặn thông tin này ra ngoài. Nguyên nhân cũng vô cùng đơn giản: cô không có bằng chứng nên không thể bắt được thủ phạm, chuyện này xảy ra trong trường cô phải có trách nhiệm giải quyết mà chính bản thân cô lại là nạn nhân, camera không ghi lại được gì, nếu mọi người biết hội trường như cô bắt lặc trước chuyện này thì uy tín của cô chẳng phải mất hết sao?

– Là cô làm đúng không? – Jenny lạnh lẽo nhìn nhỏ Shee hỏi.

– Gì...gì...gì chứ? Cô đang nói cái gì hả? – Con nhỏ Shee bị bất ngờ trước câu hỏi của Jenny. Cô nói ra cái gì rồi sao?

– Là cô cho người nhốt chúng tôi vào đúng không, nếu không tại sao cô biết tôi bị răn cấm.? Sao hả, trả lời đi.

Trước những câu hỏi dồn dập của Jenny, con nhỏ Shee không biết phải phản ứng ra sao cả. Mấy nhỏ Hana, Kis, Min lo lắng nhìn con bạn mình.

– Tôi...tôi...tôi không biết.

– Cô còn nói không biết? – Gun lại tiếp tục uy hiếp nhỏ, 2 tay Gun nắm chặt lấy vai nhỏ đó. Giám nhốt cô cùng với lũ vật đó, giám làm bạn cô bị thương, cô sẽ bắt nhỏ phải trả giá.

Bị Gun nắm chặt vai, 1 cái cảm giác đau đớn ngay lập tức xuất hiện trong đầu nhỏ. Được thôi, họ đã nghi ngờ thì cô nhận cùng lắm là cá chết lưới rách thôi, với cái thân phận của bọn họ thì làm gì được mình. Con nhỏ nghĩ thế tưởng rằng có thể lăm chặc phần thắng trong tay nhưng Jenny nhất định không cho nhỏ toại nguyện.

– Phải, tôi làm đấy thì sao, cô nghĩ cô làm gì được tôi? – con nhỏ vừa nói vừa dùng sức hất mạnh tay của Gun ra, Gun không ngờ con nhỏ lại hất mạnh vậy lên chút nữa thì ngã cũng may là Halee kịp thời đỡ được. Con nhỏ Shee nhìn tưởng thẳng thế tiến đến gần Jenny.

– Tôi làm thì sao? Cô làm gì được tôi? Cô muốn đi nói với mọi người sao? Ai tin cô đây? Cô muốn tố cáo với hội trường sao? Đi đi, không có bằng chứng, tôi xem cô làm được gì. – Sau mỗi câu nói, con nhỏ con nhỏ lại đẩy nhẹ Jenny nhưng Jenny lại không nói gì mà chỉ mặc nhỏ nói nhưng sau khi nhỏ nói xong thì cô sẽ cho nhỏ phải trả giá, nhưng đến câu cuối cùng, Con nhỏ đẩy mạnh Jenny. Do chân bị đau lại bất ngờ, Halee và Gun không kịp đỡ lên cô cũng ngã xuống. Cứ tưởng lần này cái mông sẽ đau ê ẩm nhưng không ngờ cô lại rơi vào vòng tay của ai đó.

– Jee...Jee. – Nhỏ Min lấp bắp nói, mọi người sững sờ nhìn Han, Gin, Kin, Ken đang đứng ở cửa còn Jee đang đỡ lấy Jenny.

– À..z đau. – Từ vòng tay quen thuộc ấy Jenny không muốn thoát ra nhưng nhiều người ở đây như vậy cô lập tức đứng dậy, rời khỏi vòng tay đó để lại cho Jee cái cảm giác mất mát nhưng cũng chính vì thế mà chân cô chuyển đến cảm giác đau.

– Không sao chứ? – Jee nhẹ nhàng hỏi thăm nhưng không chỉ tất cả mọi người mà ngay cả chính anh cũng ngạc nhiên trước câu nói của mình. Câu nói đó nhẹ nhàng, ôn nhu, đầy sự quan tâm chứ không lạnh lẽo như thường ngày.

– À.....ờtôi không sao. – Jenny lấp bắp trả lời. Cô có cảm giác ở bên người này cô không phải là chính cô vậy. Mắt nhìn mất, mặt đối mặt hai người nhìn nhau lúc lâu mặc kệ ai đó đang nhìn họ.

– Khụ...khụ.... – Trước tiếng ho khan của ai đó, 2 người xấu hổ quay sang chỗ khác.

– À, mọi người có chuyện gì mà tụ tập ở đây vậy? – Gin hỏi mục đích chính để giảm cái không khí xấu hổ này lại.

– Không có gì. – Halee bực mình nhìn Gin mắng thăm : đồ đại nóc, có thể mà cũng hỏi.

Lúc này chuông báo vào học cũng vang lên, mọi người nhìn nhau rồi chờ về chỗ ngồi. Không khí lớp học vẫn bình thường như mọi ngày nhưng đối với mấy người thì nó không bình thường chút nào.

– Cầu mong hôm nay không bão. – Đây là suy nghĩ của 4 con người : Han, Gin, Gun và Halee

Giờ học tiếp tục diễn ra nhưng đột nhiên tiếng chuông điện thoại của Jee vang lên. Jee bực mình nhìn dây sô chốc lát trở lên nhu hòa hơn.

– Alo

–

– Vâng

Jee tắt máy đồn loạt nhắn tin cho Kin, Ken, Han và Gun. 4 người xem xong đồn loạt đứng dậy xin phép đi ra khỏi lớp để lại dấu hỏi cho tất cả mọi người. 1 lát sau người ta thấy 4 chiếc xe siêu xin phóng ra khỏi trường hướng phía đường cao tốc đi thẳng. Sau 20 phút, 4 chiếc xe lần lượt đi vào trong 1 biệt thự to lớn. 5 Người bước vào nhà trong sự cung kính của người hầu. Phòng khách sa hoa rất nhanh hiện ra trước mắt họ. Và đang ngồi trên những chiếc ghế tinh xảo là 6 con người : 3 nam, 3 nữ nhìn họ chằm chằm mang vẻ tức giận khiến 5 người bất giác rùng mình. Bởi vì, 6 người họ là bậc phụ huynh của 4 trong số 5 người họ.

Người đàn ông ngồi chính giữa ngoài 40 tuổi nhưng vẫn giữ được nét tươi trẻ của mình cùng người phụ nữ áo xanh tầm tuổi đó nhưng trông bà vẫn trẻ đẹp nhìn Ken – đó là bố mẹ Ken, vợ chồng chủ tịch Lee. 2 vị ngồi bên phải nhìn chằm chằm Kin và Han – không ai khác chính là bố mẹ của họ, vợ chồng chủ tịch Han. Còn 2 người ngồi bên trái dĩ nhiên là vợ chồng Chủ tịch Can.

– Ngồi xuống cả đi. – chủ tịch Lee lên tiếng.

Cả 5 người đồn loạt ngồi xuống mà không ai dám phản kháng. Chủ tịch Lee định nói gì nhưng nhìn thấy Gin khiến ông hơi lưỡng lự nhưng lại thấy được ánh mắt chắc chắn từ Ken ông biết người này có thể tin tưởng được.

– Ta đoán mấy đứa biết vì sao ta gọi mấy đứa về? Nói đi, tại sao lại đến đó học.?

– Con muốn tìm tin tức của Han Mi. – Kin trả lời.

– Nhưng ta đã nói với các con rồi, không được vào đây rồi cơ mà. Ông ta là người thủ đoạn, mấy đứa nghĩ mình làm được gì? – lần này là ông Han lên tiếng.

– Chúng con tin sẽ tìm được tin gì đó về Han Mi từ ông ta. – Kin nhẹ nhàng đáp lại.

– Nhưng các con có biết là nguy hiểm lắm không, chuyện này ta đã nói để chúng ta lo rồi mà. – Bà Can lên tiếng khuyên ngăn.

– Bà ấy nói đúng đấy, chuyện của Han Mi để chúng ta lo, thám tử tư cũng đã thuê rất nhiều rồi, mấy đứa yên tâm rồi khỏi cái trường đó đi. – mẹ Ken tiếp tục khuyên. Bà biết mấy đứa nhỏ này rất cứng đầu.

– Vậy càng nhiều người càng tốt đúng không ạ? Chúng con cũng muốn đi tìm thông tin về ông ta.

- Con nghĩ ở cái trường The World đó có thứ có thể cung cấp thông tin cho con ak? – ông Can hỏi Jee
 - Đó là cái vỏ bọc hoàn hảo để che đậy bí mật đó ba. – Jee nhìn ông trả lời kiên định. Không khí bỗng chốc trở lên im lặng, Gin cũng không tiện nói gì.
 - Thôi được rồi, chuyện này bàn sau. Mà cậu đây là? – Mẹ của Han lên tiếng đồng thời hướng về phía Gin hỏi.
 - Cậu ấy là bạn hồi học đại học của chúng con. Dương Hàn Long.
 - Thì ra là con trai của Minh Trí. – Bà Han ngạc nhiên hỏi. Thấy Gin ngu ngơ không hiểu bà giải thích.
 - Trước đây chúng ta và ba mẹ cháu là bạn rất thân, khi thành lập tập đoàn cũng thường xuyên hợp tác, thỉnh thoảng cùng nhau đi du lịch. Bác nghe ba mẹ kể về cháu nên mới biết.
 - Được rồi, hiếm có dịp như vậy thì ở lại ăn cơm đi. Ngày mai, cả 5 đứa chuyển về đây ở chung đi. Bác sẽ nói chuyện với bố mẹ cháu. Lần sau cũng gọi chúng ta là ba mẹ giống mấy con heo ương bướng này cho gần. Gọi thế kia ta nghe không quen. – Bà Can vui vẻ nói.
 - Mẹ à, con không phải là heo. – Han bức xúc lên tiếng.
 - Được rồi, không phải heo thì là Pig (con lợn).
- Mọi người nghe xong ôm bụng cười, không khí ấm cúng như vậy mà lại thiếu đi 1 người – Han Mi. Biết bao giờ họ mới được đoàn tụ đây?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Và Đức Vua Của Trường The World* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Cha Con Đối Nghịch ?

Hết lô mọi người, Min đã trở lại và ăn hại hơn xưa. Lâu không viết, cảm xúc tụt hết rồi. Mọi người thông cảm.>.<

Buổi chiều ở trường học, Jenny đang ngồi trong Phòng Hội Trường, cô đang chuẩn bị đoạn video quay trong lớp học lúc sáng để làm bằng chứng cho việc mà nhỏ Shee đã làm. Cô quyết định trừng phạt nhỏ thích đáng, nhưng so với các bạn cô thì việc “trừng phạt” nhỏ được gọi là quá nhẹ. Bởi lẽ, Halee thì muốn đánh sập tập đoàn nhà cô ta, buổi tối đột nhập gài bom vào nhà cô ta, Gun thì muốn lôi cô ta thả vào lồng rắn so với việc cho cô ta xuống lớp C của Jenny thì quá nhẹ nhưng 2 người bạn của cô đâu biết rằng cô còn có chiêu độc hơn nhiều.

- Vin, anh giúp em 1 việc được không?. – Jenny nhắc máy gọi cho ai đó.
- Chuyện gì vậy Jenny, lâu lắm mới thấy em nhờ anh 1 việc gì đấy. -- Đầu dây bên kia lên tiếng trả lời mang theo chút đùa nghịch.
- Em muốn tự mình giải quyết mà.
- Anh biết nhưng anh không muốn em ôm đồm quá nhiều thứ. “Ba” sẽ lo đấy.
- Em biết rồi.
- Được rồi, có chuyện gì nhờ anh giúp?
- Em muốn thu mua cổ phần của tập đoàn Trần Gia.
- Tập đoàn đó làm gì em? – Vin tức giận hét lên. – Em không sao chứ?
- Không có gì, em không sao. Chỉ là chút việc nhỏ thôi. Anh thu mua từ từ thôi. Trước hết anh nhờ người mua để có mặt trong danh sách cổ đông chỉ cần số cổ phần đứng thứ 3 thôi, còn lại mua dưới tên là những người mà anh biết, mỗi người chỉ được mua vừa phải thôi, không được mua quá nhiều nếu không tên người mua sẽ có trong danh sách cổ đông. Em muốn anh mua đến khi tổng số cổ phần hơn Chủ tịch của Trần gia là được.
- Em muốn chiếm lấy tập đoàn đó?
- Đúng vậy nhưng không phải bây giờ. Em muốn Trần chủ tịch giúp em phát triển công ty, ông ta có lòng sao em lờ từ trời.
- Em càng ngày càng giống tiểu yêu tinh rồi. Mà.....em định sống như vậy mãi sao? Ông ta đâu có quan tâm gì đến em. Đi đi, anh và “ba” có thể giúp em mà.

– Em không muốn Vin à , bởi vì dù thế nào ông ấy cũng là....ba em. Em sẽ đợi, đợi 1 ngày ông ấy coi em là con. Anh biết em làm tất cả chỉ được có thể thôi mà. Cả tập đoàn này, tất cả những gì em tạo ra đều chỉ muốn ông ấy coi em là con thôi. Anh phải hiểu cho em.

– Anh biết. Anh sẽ giúp em, em yên tâm mọi chuyện ở tập đoàn anh sẽ giúp.

– Cảm ơn anh. – Jenny tắt máy, cô dựa người vào chiếc ghế nhắm mắt lại. “ Vin, ba, mong hai người hiểu cho con. Tuy hai người luôn cho con nhiều tình cảm nhưng cái con cần là tình cha con từ ông ấy – ba của con.” - Jenny nghĩ thầm.

*****Tại Canteen*****

Sau khi Jenny chuẩn bị xong mọi việc, đoạn video được phát cho tất cả mọi người được xem. Jee nhìn màn hình không có cảm xúc.

– Lại là cô ta. – Jee nghĩ thầm.

– Cô ta có vẻ tìm kiếm bằng chứng nhanh đấy nhỉ? – Han hỏi.

– Không lẽ, cô ta luôn ngồi 1 chỗ và theo dõi mọi hành động của chúng ta sao? – Gin thắc mắc nhìn Kin, Ken từ nãy không nói gì.

Đó là nhóm của Jee, còn về con nhỏ Shee, sau khi đoạn video được phát lên con nhỏ tức điên lên được. Nhỏ vốn là con nhà giàu có vậy mà phải học lớp C cùng với cái bọn không khác gì lũ nhà nghèo đó sao? Nhỏ không chịu được. Hội trưởng thì sao? Nhỏ không sợ. Nhà có tiền, có tiền thì có gì không giải quyết được chứ?

– Shee , bình tĩnh lại. – Nhỏ Kis chạy đến khuyên bạn.

– Tớ làm sao mà bình tĩnh được. Cứ nghĩ bị chuyển xuống học cùng bọn lớp C là tớ nổi hết da gà rồi này. Hội trưởng gì chứ? Cô ta có biết phân biệt xem ai quan trọng hơn giữa 1 người giàu có và 1 lũ nhà nghèo chứ?

– Bình tĩnh đi, nói với ba cậu thử xem.

– Được rồi, để tớ nói với ba.

Ngay lập tức con nhỏ Shee gọi điện cho ba nó. Trong nhà, nhỏ là con gái duy nhất lên ba mẹ vô cùng cưng chiều chính vì thế mới : được chiều sinh kiêu.

– Alo, con gái có chuyện gì vậy? – Chủ tịch tập đoàn Trần gia cũng là ba nhỏ lên tiếng.

– Ba ơi...hu...hu...hức....hức..... – Con nhỏ lại sử dụng chiêu cũ, mỗi lần nhỏ khóc là dù có thế nào thì ba nhỏ cũng phải đồng ý với yêu cầu của nhỏ.

– Sao vậy con yêu? Ai ăn hiếp con? – Ông Trần cuống quýt hỏi.

– Ba à, trường The World đó, họ bắt con chuyển xuống học lớp C cùng với lũ nhà nghèo. Ba ,con không muốn, ba giúp con đi.

– Bình tĩnh lại đi con, yên tâm ba sẽ giúp con lo liệu. Ngoan, đừng khóc.

– Vâng – Con nhỏ tắt máy, lấy tay quạt đồng nước mắt trên mặt như chưa hề có chuyện gì, khóc thôi không phải là việc khó. Từ khi biết chuyện, việc nhỏ Shee khóc như cơn mưa vậy. Shee quay lại nhìn lũ bạn cười đắc thắng.

***** Trong căn biệt thự lớn ở Đức*****

Một người đàn ông 1 tay kia cầm cốc coffee nóng chăm đọc quyển sách trên tay kia. Ông ta không ai khác chính là ông bố hờ của Jenny. Chuông điện thoại của ông ta reo lên, ông ta liếc nhìn qua dây số hiển thị trên màn hình rồi hạ cốc coffee xuống nhắc máy lên nghe.

– Có chuyện gì? – Lạnh lùng hỏi.

– – Ở đầu dây bên kia, người đó trả lời cũng chỉ với thái độ bắt buộc, không thích.

– Trần Gia sao?

– Vâng.

– Lộng hành quá rồi nhỉ? – Ông ta giễu cợt.

– Ông tính thế nào?

– Ta sẽ có cách. – Ông ta dập máy trước khi người bên kia kịp nói thêm câu nào (bắt lịch sự). – Mì có vẻ lộng hành quá đấy, không phải mì muốn làm gì thì cũng được đâu. Hahahaha.....

Thế rồi, thu lại nụ cười đắc chí đó, ông ta tiếp tục gọi điện cho ai đó.

– Chủ tịch Trần, ông khỏe chứ?

– À, thì ra là chủ tịch Kim (ông ta đó). Ngọn gió nào khiến chủ tịch cao quý như ngài gọi điện cho tôi vậy?

– Không có gì, chỉ là có người không hiểu chuyện khiến con gái ông bị chuyển xuống lớp C của trường, không biết ông có cần tôi giúp không?

– Vậy thì tốt quá, trăm sự nhờ ngài, tôi đang không biết thế nào.

– Không có gì, chỉ là dự án khu công nghiệp mới mở của ông..... – ông ta cố ý kéo dài không muốn nói hết.

– À...à.... vâng, tôi đã biết, tập đoàn tôi luôn hoan nghênh ngài. – Chủ tịch Trần cắn răng mà nói ra. Dự án của ông đủ vốn rồi, bây giờ lại thêm ông ta tham ra thì phần tiền lãi của ông ta sẽ giảm, phần tiền bất chính cũng không dễ dàng rút vào túi vì càng nhiều người tham ra, ông ta sẽ càng bị soi mói. Vốn dĩ dự án này do những người họ hàng thân thiết cùng nhau làm như vậy ăn lợi sẽ nhiều vô số, thế mà ông ta lại chen chân vào. Đùng là làm việc gì cũng có cái giá của nó cả. Nhưng tập đoàn ông ta cũng đứng top 10 thế giới, việc Trần gia hợp tác cũng không nhiều bất lợi, ngược lại còn có ích nên chủ tịch Trần cũng miễn cưỡng đồng ý.

– Hợp tác vui về chủ tịch Trần.

– Vâng, hợp tác vui về.

Ngay sau đó, ông bố hồ của Jenny ra lệnh cho quản gia Wang gọi điện về trường. Ông ta ra lệnh cho Hiệu trưởng chuyển nhóc Shee sang lớp A. Ban đầu nghe ông quản gia nói, ông Hiệu trưởng suốt ngất xỉu bởi vì chưa bao giờ ông trực tiếp nhận mệnh lệnh từ Chủ tịch Kim bởi vì từ trước đến nay ông chỉ được quản gia Wang ra lệnh. Nhiều khi ông vẫn tưởng là quản gia Wang là chủ tịch. Còn điều thứ hai là, ông không biết nói thế nào với Jenny. Qua vài lần nói chuyện, ông tự hiểu con người Jenny không hề dễ chọc, nếu ông mà khiến cô ta tức giận chắc ông sắp sửa rời khỏi cái ghế Hiệu trưởng này đi là vừa.

Ông hiệu trưởng nuốt nước bọt, tinh thần tập chung cao độ nhưng tay vẫn run run cầm lấy điện thoại gọi cho Jenny.

– Dạ...dạ..thưa tiểu thư. -- lắp ba lắp bắp nói.

– Có chuyện gì? – Jenny lạnh lùng hỏi khi sắp đến giờ vào học tiết cuối cùng nếu cô mà vào muộn thì mấy bà giáo lại được dịp trình diễn bản “nội quy học sinh” cho cô nghe.

– Chủ tịch vừa gọi điện nói chuyển học sinh Trần Hoài Trang (shee) lên lớp A.

–Tôi biết rồi. Cứ làm như vậy đi. – Suy nghĩ 1 lát, Jenny nói với ông ta rồi tắt máy. “Ba à, tại sao ba lại quan tâm đến người xa lạ mà con thì không được ba quan tâm?” – Jenny nghĩ thầm, điều cô mong ước có về quá xa vời.

Ông hiệu trưởng thờ phào nhẹ nhõm, cũng may là Jenny không có nổi điên nên nếu không ông hết đường sống.

– Sao rồi Hiệu trưởng? – Viên thư kí thấy ông có biểu cảm như vậy tò mò hỏi.

– Ta cứ tưởng là sắp mất cái ghế này vậy.

– Tiểu thư nói sao?

– Cô ấy nói cô ấy biết rồi. Ta thật không hiểu được, 2 bố con với nhau mà sao lại ra quyết định trái ngược nhau vậy. Nếu chủ tịch đã giao cho tiểu thư làm Hội trưởng thì phải chấp nhận ý kiến của tiểu thư chứ?Thôi kệ họ, kẻ cắp dưới như chúng ta cứ biết nghe lời đi đã.

Ông Hiệu trưởng lắc đầu nói với thư kí mà không biết có người nghe lén từ nãy đến giờ.

– Ông ta có con gái sao? Hội trưởng?

Người đó rời khỏi đó đi thẳng đến lớp học trong lòng vui mừng không gì tả được, cuối cùng cũng có 1 chút tin tức của ông ta mà may mắn hơn lại liên quan đến Hội trưởng thần bí. Như vậy là một công đôi việc

Jenny bước vào lớp với khuôn mặt không vui. Thấy lạ, Halee và Gun gắng hỏi thì cô lắc đầu. Ngay lúc đó, loa trường thông báo nhóc Shee được chuyển về lớp A thì cả lớp cũng như cả trường chắc sẽ sôi nổi bàn tán.

– Sao vậy nhì, Hội trưởng đuổi cô ta xuống lớp C rồi mà? – 1 học sinh lên tiếng thắc mắc.

– Chẳng nhẽ hội trưởng sợ nhà Trần Gia sao? – học sinh khác lại phụ họa thêm.

Cả trường trở lên loạn vì thông tin trên, mọi người đặt nghi vấn lên Hội trưởng.

Jenny chỉ biết cười khở trong lòng. Lúc đó Jee bước vào lớp với nụ cười tỏa ra nắng khiến cho cả lớp nhất là lũ con gái đứng hình. Bây giờ, bọn chúng không quan tâm đến Hội trưởng nữa mà bao ánh mắt “thèm muốn” hướng về Jee.

– Minh có nên cảm ơn anh ta không nhỉ? – Jenny nghĩ thầm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Và Đức Vua Của Trường The World* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Hại Người không Quên Hại Mình

Nhận thấy được ánh mắt khác lạ của mọi người đang nhìn mình, Jee lập tức thu lại nụ cười trên mặt. Anh tiến lại chỗ Ken nói thầm gì đó mà chỉ thấy mặt của Ken cũng tỏ ra vui mừng. Ngay lập tức, Ken, Jee gọi mọi Gin, Han và Kin rời khỏi lớp học. Chỉ lát sau, người ta lại thấy 4 chiếc xe ô tô phóng ra khỏi cổng trường với tốc độ chóng mặt. Quả thực với cái tốc độ như thế này cộng với việc chưa đủ tuổi lái xe ô tô cũng khiến cho mấy người được vui về vào đồn nói chuyện phiếm với công an giao thông rồi (>.<) vậy mà có 5 người không cả để ý đến chuyện đó, ngày nào cũng lái xe đi đến trường trong khi những người khác được tài xế riêng đưa đến. (Tui cũng muốn vậy).

4 chiếc xe nhanh chóng phóng đến vùng ngoại thành rồi dừng lại tại 1 khu dân cư khá thưa thớt. Jee, Kin, Ken, Han, Gin bước ra khỏi xe tiến lại gần khu dân cư đó.

– Đây là đâu? – Gin tò mò hỏi.

– Căn cứ bí mật của tui mình. – Kin nhẹ nhàng trả lời Gin đồng thời cũng nhận rõ được sự ngạc nhiên của cậu bạn.

– Cứ đi rồi cậu sẽ biết. – Ken lập tức cắt ngay sự ngạc nhiên của Gin đồng thời mong muốn cậu thận trọng hơn trong 1 số việc như thế này.

– Đi. – Jee chỉ nói 1 từ rồi dẫn đầu mọi người đi vào, không ai nói gì cả chỉ theo hướng của Jee mà đi.

Trên đường đi, Gin nhận thấy rõ được những ánh mắt đặt trên người mình. Anh thắc mắc tại sao lại nhìn chằm chằm anh như sinh vật lạ nhưng anh cũng không suy nghĩ nhiều mà đi theo Jee. Họ nhanh chóng tiến vào 1 ngôi nhà khang trang 1 người thanh niên nhanh chóng đi ra chào đón.

– Jee, Kin, Ken, Han đến rồi à? Đạo này thế nào – Anh chàng liềm nở hỏi thăm.

– Dạ ổn, Lap. Anh chắc cũng vậy?.. – Jee cũng thân thiện hỏi thăm.

– Ủ, vào nhà đi. Cậu đây là?.. – Anh chàng tên Lap nhìn Gin hỏi.

– Chào anh, cứ gọi tôi là Gin. – Gin cũng tự giới thiệu về chính mình.

– Mọi người vào đi, tôi gọi người lấy nước.

Tất cả theo chân Lap vào trong nhà. Ngôi nhà cũng không có gì đặc biệt, chỉ đơn giản như 1 ngôi nhà dân bình thường. Lap cùng nhóm Jee cũng tự nhiên ngồi xuống, đợi 1 lát đã có người mang nước ra mời rồi nhanh chóng rời đi.

– Lần này cậu đến có chuyện gì không? Không lẽ có tin tức mới? – Lap hỏi Jee.

– Đúng là có tin tức. Ông ta có con gái, hơn nữa chính là hội trưởng trường tôi đang học.

– Cái gì cơ? – Kin, Han đồng thời thốt lên. Ken, Lap chỉ khẽ nhún mày còn Gin không biết rõ sự việc nên chỉ ngồi im lặng.

– Tin tức này ở đâu có? – Ken hỏi Jee.

– Tình cò nghe được ở chỗ hiệu trưởng.

– Tại sao từ trước đến giờ không điều tra được cái này vậy nhỉ? – Sau câu nói này của Kin mọi người rơi vào trầm tư.

– Mọi người có nghĩ ông Hiệu trưởng sẽ biết cách tìm ra cô ta không? – Gin đột ngột đưa ra ý kiến.

– Có thể đấy. – Han cũng như tất cả mọi người gật gù với câu nói của Gin. Nếu ông Hiệu trưởng đã biết đến “cô tiểu thư bí ẩn đó” thì việc điều tra sẽ bắt nguồn từ ông hiệu trưởng. Nếu nắm được con gái ông ta trong tay, hỏi thông tin của Han Mĩ có lẽ sẽ khả quan hơn.

– Tại sao ông ta không cho ai biết mình có con gái?.. – Thêm 1 câu hỏi nữa được đặt ra qua lời nói của Ken, và câu hỏi này không hề dễ dàng trả lời được nhanh chóng.

– Chúng ta phải điều tra không sót điều gì. Được rồi, tôi sẽ tìm người Hack thử thông tin được lưu chỗ Hiệu trưởng. Có vẻ nơi đó được bảo mật khá cao, sẽ mất nhiều thời gian 1 chút. – Lap đưa ra ý kiến của mình nhưng ai cũng biết rằng đó là cách duy nhất có thể làm lúc này.

– Hay để tôi làm cho. Dù gì việc này tôi cũng thông thạo. – Gin cười trừ, ngượng ngùng nói. Trong việc này, anh không biết sâu nên giúp được việc gì thì giúp. Hơn nữa, cái việc đi hack này cũng là sở trường của anh. Ken có nói dần dần sẽ nói với anh nhưng Gin hi vọng có thể giúp được những người bạn thân của mình chút ít gì.

– Được, giao việc này cho cậu, chàng trai trẻ. – Lap vui vẻ nói khi thấy vẻ mặt của Gin.

– Chúng ta về thôi, mọi việc còn lại nhờ anh vậy Lap. – Thấy cũng đã muộn, Ken cũng khuyên mọi người trở về. Những chiếc xe của cả nhóm rất dễ gây chú ý, tốt hơn hết là rời khỏi đây sớm.

– Được, cẩn thận.

5 người nhanh chóng rời khỏi nhà anh chàng Lap, trên đường đến chỗ lấy xe Han có kể sơ qua cho Gin về Lap. Vào khoảng 2 năm về trước, 4 người họ vô tình cứu được Lap đang bị bọn côn đồ truy đuổi khi Lap trong khi chốn không để ý va vào xe Kin. Cũng may, Kin đi không nhanh nên anh này cũng không bị thương nặng. Thêm được điều may nữa là khi 4 người họ đưa anh ta lên xe họ còn đồ mới. Lap từng là ông chủ của 1 tổ chức xã hội đen với quy mô khá lớn do thừa kế của sư phụ anh truyền cho nhưng bị tên đàn em thân cận chấp nhận làm tay sai cho kẻ có tiền phản bội. Kẻ đó không ai khác chính là : KIM JUN SUNG. Ông ta muốn thu tóm tổ chức đó làm tay sai cho bản thân mình. Bọn đàn em thấy tiền quên nghĩa lập tức đổi chủ, Lap may mắn được vài đàn em được anh cứu trước đây giúp chốn thoát. Sau khi được nhóm Jee cứu, lại thấy bọn họ có chung kẻ thù, anh quyết định giúp họ 1 tay đồng thời cũng tìm lại bọn đàn em thế sống chết theo anh ngày ấy gây dựng lại thế lực của mình nhờ Jee. Trong khoảng 2 năm này, Lap đã đào tạo lại được 1 số lượng không nhỏ đệ tử đồng thời mang địa bàn về vùng này ngày nay chờ ngày báo thù. Từ trước đến nay, việc tìm hiểu thông tin đều do Lap làm. Lap cũng là 1 người có tình nghĩa, anh cũng đối với nhóm Jee cũng không mang tính lợi dụng mà đúng hơn là anh em cộng tác cùng chung mục đích đôi bên có lợi đồng thời kết giao bạn bè. Rất nhanh sau đó, 5 chiếc xe phi nhanh trở về thành phố trong màu của ánh mặt trời lúc chiều tà – một màu sắc làm người ta mê say phải ngắm nhìn.

Những ngày sau đó, sau khi biết tin nhỏ Shee được chuyển sang lớp A, Gun và Halee tức điên không chịu nổi, nói với Jenny chỉ nhận được nụ cười gượng gạo. Chính vì vậy, 2 công chúa nhà ta quyết định lập ra kế hoạch tiếp tay để đẩy con nhỏ đó xuống lớp khác. Để có kế hoạch này Gun và Halee phải suy nghĩ rất nhiều, vận động vô số chất xám trong đầu và vận động cảtúi tiền của Jenny vì sau mỗi lần nghĩ là lại....muốn ăn. >.<

Nếu muốn nhỏ Shee xuống lớp dưới mà chủ tịch trường là chồng lưng cho cô ta thì chỉ còn cách đó là vận động tất cả mọi người phản đối (kiểu biểu tình ấy). Thế nhưng trong khi cả 3 có “bộ dạng” này thì điều đó hoàn toàn không thể. Chính vì thế, kế sách duy nhất mà 2 người nghĩ ra là : khơi mào làn sóng biểu tình. Kế hoạch được bàn chu tất và.....Jenny bị Halee và Gun cho đi....cổ vũ, 2 cô sẽ làm công việc này. Halee vốn giỏi máy tính (em gái Gin mà) nên cô lãnh chức vụ xem xét camera. Halee dùng nguyên 1 ngày để phân tích những Video trước để tìm chỗ camera có thể quay được như vậy khi làm tránh chỗ đó ra sẽ ko nhìn thấy mặt 2 người và hack 1 số “tài liệu”. Gun thì lo chuẩn bị những thứ cần thiết. Kế hoạch được cho là cực kì hoàn hảo.

Sáng sớm, 2 bóng người lên vào trường từ con đường bí mật và hoàn toàn không bị ánh mắt của bảo vệ sầm soi đến. Nhìn đồng hồ chỉ đúng giờ đã định, 2 người mỉm cười nhìn nhau gật đầu. Nhìn về phía cổng trường thấy chiếc xe ô tô đang tiến vào, lập tức 1 người rời vị trí đi vào trong lớp học, người còn lại theo hướng chiếc ô tô mà đi. Vào đến trong lớp, người đó đi theo hướng đã định rải giấy ra khắp lớp 11A cùng với lọ sơn phun nên 1 số bàn đã định rồi đi dọc hành lang rải tiếp đồng giấy đó. Làm xong việc, ngay lập tức người đó gọi cho người còn lại. Kế hoạch hoàn hảo hoàn thành 1 cách mỹ mãn, mọi việc chỉ cần đợi tất cả học sinh đến là xong. 2 người lên ra khỏi trường trở về nhà khi đã xong việc nhưng chính lúc 2 người về nhà, học sinh trường The World đến trường rất đông, chuyện gì đến đã đến.....

Như thường ngày, 4 chiếc xe siêu sịn của nhóm Jee phóng đến trường. Kì lạ hôm nay không còn cái cảnh học sinh chen chúc ở đây để nhìn họ nữa.

– Hôm nay có mình tinh thể giới về trường à? – Han tò mò hỏi.

– Không biết nữa, đi vào lớp xem sao. – Gin trả lời Han đồng thời nói với mọi người.

Kin, Ken, Jee không nói gì cũng đi vào trong lớp học, càng đi càng nghe thấy nhiều tiếng bàn tán của học sinh, họ chăm chú đọc cái gì mà không cả biết họ đến, thỉnh thoảng may ra có người thấy họ liền chào khiến những người xung quanh giật mình chào theo. Kì lạ! Bước vào lớp học đông nghịt, nhóm Jee cố len qua đám đông trước cửa bước vào lớp nhưng không được.

– TRÁNH RA CHO TÔI ! – Han bực mình nói to, cái trường này càng ngày càng không ra thể thống gì nữa rồi, từ khi cô “lọ lem” đó đến cùng với mấy cô bạn của cô ta cái trường này loạn hết rồi.

Tất cả học sinh giật mình vì câu nói của Han liền lập tức tránh xa nhường đường cho họ vào, mặt ai lấy cũng tái mét.

– Có chuyện gì xảy ra ở đây? – Kin nhìn một lượt mọi người rồi hỏi nhưng không ai trả lời không phải là họ sợ Kin mà vì họ cũng không biết chuyện gì xảy ra.

– Cậu lại đây nói đi. – Thấy không ai trả lời, Gin chỉ 1 cậu bạn gần đấy nói.

Cậu ta sợ hãi lại gần lắp bắp nói:

– Sáng nay..... khi đến trường.....chúng tôi.....chúng tôi thấy tờ rơi đầy sân, hành lang lớp học....còn nữa, trên bảng và 1 số bàn trong lớp 11A bị...bị sơn, viết chữ lên.... – Cậu ta vừa nói vừa đưa những tờ giấy cho nhóm của Jee. Cả nhóm nhìn nhau đầy thắc mắc rồi cầm lấy đọc, mắt ai cũng đột ngột mở lớn.....trên đó ghi lại toàn bộ tội ác của học sinh này, đa số là tội ác....không muốn cho ai biết vì nếu nó được tiết lộ ra thì cực kì....mất mặt.

– Cả trường giờ loạn hết nên rồi, nhiều người bị lộ bí mật của mình không chịu nổi đòi nhảy lầu, người thì ngất ngay tại chỗ,....cũng không biết thế nào, Phó Hội Trưởng cái này.... – Cậu ta nói tiếp, khẽ ngẩng đầu nhìn Jee.

Trong lúc mọi người đang lo lắng hoang mang thì 2 nhân vật chính của chúng ta mới xuất hiện, đó là Halee và Gun. Còn Jenny thì cô đang ngồi trên chiếc ghế xoay ở căn phòng hội trường – căn phòng bí mật nhất của trường The World, nằm ngay trong phòng hiệu trưởng, mặt cánh cửa bằng với mặt tường che phủ lên là bức tranh treo lớn bằng chiều dài cánh cửa chính vì vậy mà không ai phát hiện ra.

Nhìn màn hình, Jenny muốn cười hết vỡ bụng vì cái chiêu trò của 2 cô bạn.

– Nên giúp thủ phạm 1 tay rồi. – Jenny vừa nói tay không quên cầm chuột click vài cái. Thế là xong, giờ chỉ còn việc chờ đợi

Trong phòng lớp 11A, Halee và Gun mang theo khuôn mặt con nai vàng ngơ ngác chính hiệu đi vào.

– Có chuyện gì xảy ra vậy? – Gun hỏi mọi người nhưng tất cả chỉ nhìn cô với ánh mắt chán ghét.

– A...A... nhìn bàn của chúng ta kìa Gun,son....nó bị sơn nên kìa. – Halee hét lên khi nhìn thấy cái bàn của cô, Gun và Halee (giả bộ quá >.<) bị sơn lên trông thảm hại vô cùng, mọi ánh mắt đều nhìn về phía những chiếc bàn mà không để ý nụ cười mỉm của ai đó. Nhưng cũng có người không để ý đến những chiếc bàn mà lại là câu nói của ai đó.

-- Tại sao lại giống thế nhỉ? – Đây là suy nghĩ trong đầu ai đó.

Tất cả đang đắm chìm trong suy nghĩ thì 1 học viên hót hải chạy vào.

– Phó hội trưởng, anh xem này. -- Cậu ta vừa nói vừa đưa chiếc Ipad cho Jee. Jee khẽ nhìn cậu ta rồi cầm lấy, Kin, Ken, Gin, Han cũng tiến lại gần xem. Những người gần đấy cũng khẽ liếc mắt để nhìn. Tất cả dường như bất động, nó...nó là đoạn video quay lại những gì đã xảy ra trong lớp học lúc sáng nay đã được đăng lên webside của trường và không ai khác chính là Hội trưởng của chúng ta.

– Người đó nhìn quen thật. – 1 học sinh nữ kêu lên khi nhìn thấy người trong hình, đó là cô gái có tóc màu tím than, xoắn nhẹ. Khoan, tím than? xoắn nhẹ? đó là....

– Là Shee. – 1 số học sinh đồng loạt kêu lên. Đúng vậy, tóc nhỏ Shee cũng màu tím than, xoắn nhẹ, dáng người trong video cũng cao tầm Shee.

– Gọi cô ta tới đây cho tôi. – Gin ra lệnh cho mọi người. (anh có chức vụ gì đâu anh -_-).

Sau 1 hồi lâu, người ta cũng tìm được nhỏ Shee về trong sự âm ỉ của nhỏ và học sinh càng ngày kéo đến càng đông, còn giáo viên thì...mặc kệ, dù gì cũng có Hội trưởng. Phó hội trưởng ở đó dù họ cũng không biết Hội trưởng là ai.

– Thả tôi ra, mấy người làm gì vậy, buông ra đi, mấy người có biết tôi là ai không vậy? – Con nhỏ vừa bị lôi đi, vừa hét, bên cạnh là đám bạn của nhỏ: Kis, Hana, Min.

– Im lặng. – Ken quát lên, anh ghét nhất là sự ồn ào, cô ta nói nhiều khiến anh phải bực bội.

Dưới sự áp bức của câu nói đó, nhỏ Shee lập tức cầm miệng nếu còn muốn bình yên.

– Là cô làm đúng không? – Han hỏi.

– Làm gì cơ? Em không làm gì cả anh Han.

– Sơn, tờ roi. Có phải cô làm không? – Han kiên nhẫn hỏi lại.

– Không có, em không có làm. – Đúng là oan cho nhỏ, nhỏ có làm gì đâu, từ sáng sớm nhỏ đến trường nhưng mà là do.....gọi đến, tưởng sẽ thực hiện được ước mơ nhưng bị dắt đi lòng vòng, đến khi quay trở lại lớp thì thấy mọi người đã tụ tập đủ xì xào bàn tán về những tờ roi. Nhỏ cầm lên đọc thử thì lo lắng đi tìm khắp nơi. Nhỏ sợ có tờ roi nào có viết về mình nhưng đang tìm thì bị túm tới đây. Nhỏ quả thực không biết gì a. (vâng, tui biết chị oan, “liếc xéo ai đó”)

Han liếc nhìn cậu học sinh vừa rồi, cậu ta liền đưa đoạn video cho Shee xem. Nhỏ ngơ ngác nhìn mọi người rồi chăm chú xem, trên video quay một người mặc đồng phục nữ sinh đang vứt những tờ giấy ra lớp, sơn lên bảng và bàn học, đặc biệt nhất, nữ sinh đó.... có tóc và dáng người khá giống cô nhưng có vẻ cao hơn 1 chút, chỉ 1 chút thôi.

– Cái này.....không phải em, người đó không phải em, anh Han, Jee, em không có làm.

– Vậy người trong đây là ai? – Kin hỏi nhưng nhỏ Shee chỉ biết im lặng, nhỏ có biết gì đâu mà nói. Jee nhìn Kin ra hiệu, cô đứng dậy tiến gần đến chỗ nhỏ Shee, khẽ cầm tóc nhỏ lên xem xét. Với con mắt của 1 TGD tập đoàn thời trang, Kin không khó để so sánh màu tóc trong video và của Shee. Cũng may là video được quay với độ phân giải cao (cái này không biết có đúng đúng từ không, thông cảm nhé) nên rất dễ nhìn. Khẽ gạt đầu với Jee và mọi người, Kin lần nữa khẳng định Shee rất giống với thủ phạm.

– Màu tóc rất giống. – Kin khẳng định với mọi người, chính lúc đó con tức trong lòng mọi người càng lên cao hơn.

– Không phải,.....làlà người khác đóng giả em, là người khác. – Nhỏ Shee cố gắng thanh minh. Ai đó hơi bất ngờ nhưng vẫn giữ về tự tin đứng quan sát xung mọi việc mà không nói câu nào. Và....cũng có người đang thầm quan sát ai đó. (Nghe bí ẩn quá, chỉ muốn nói ra luôn >.< không biết nói thế nào cho đỡ vòng vo cả, lần nữa Sorry mún rất nhiều)

– Xác định thời gian, Han. – Jee lạnh băng nói với Han.

Han lập tức gọi điện xuống phòng bảo vệ, ở cổng luôn lắp đặt camera. Sau 1 lúc, nhận được kết quả, Han quay ra nói với mọi người.

– Thời gian cô ta vào trường cách lúc xảy ra khoảng 10 phút, tính thời gian để đi lên lớp học thì trùng khớp.(Chỗ này mình lí giải chút, sợ mình viết khó hiểu. Ví dụ Shee đến trường lúc 7h, đi lên lớp học mất khoảng 10 phút vậy đến lớp lúc 7h10, thời gian được ghi trên video khoảng 7h10 nên Han nói trùng khớp thì khoảng 10' đó là thời gian để nhỏ Shee đi từ cổng vào đến lớp).

– Cô còn gì để trốn tránh? – Kín hỏi lại.

– Không có, đúng là giờ đó em đến trường nhưng.....

– Còn không phải là cô? – Shee chưa nói xong đã bị Halee chặn họng, bởi lẽ để nhỏ nói ra bị lừa đi lòng vòng thì có nguy cơ bị bại lộ.

– Đúng vậy, mọi người nhìn đi, cái bàn của chúng tôi đầy sơn mà sao bàn của mọi người không có. Ở lớp này, cô ta ghét chúng tôi nhất còn gì.

-- Cô..... -- Shee nghẹn họng không nói được câu nào chỉ còn biết trợn tròn mắt nhìn Halee và Gun đầy căm tức.

Gun và Halee đặc ý nhìn Shee, trong lòng không ngừng sung sướng khi kế hoạch thành công. Thực chất, kế hoạch cũng không có gì khó, rắc rối. Sáng sớm hôm nay, Halee và Gun đi vào trong trường qua lối đi khác. Hôm qua, Halee đã giả danh Gìn để nhắn tin cho nhỏ Shee. Công việc này với tiểu thư của tập đoàn Dương Thị thì không bao giờ là khó cả, cộng thêm Gìn quả thực là hotboy được mọi người ưa thích nên nhỏ Shee cần câu nhanh chóng. Sau khi nhỏ đến trường, Gun có nhiệm vụ dẫn nhỏ đi lòng vòng ở khu vườn sau trường – nơi không có Camera. Về việc này cũng nhờ Gun với chiêu trò quái dị, dụ nhỏ đi theo cách tò mò. Shee cứ đi được một đoạn lại có tờ giấy chỉ đường. Và tờ giấy cuối cùng được cầm nên hiển nhiên có dòng chữ: “ Quay trở về lớp học”. Trong khi đó, Halee đội tóc giả giống của Shee tiến vào lớp học. Chiều cao của 2 người không khác nhau là mấy, đồng phục của tất cả học sinh hoàn toàn giống nhau từ quần áo, giấy nên khó để phân biệt nếu nhìn từ phía sau. Thêm 1 lợi thế với 2 cô gái của chúng ta là hành lang không lắp camera nên kế hoạch đối với 2 người là cực hoàn hảo.

– Cô đúng là độc ác mà, sao cô lờ lam vậy với mọi người chứ. Toàn thông tin....riêng tư của họ mà cô muốn cả trường biết sao. Cô không để ý đến tâm trạng mọi người hay sao?. Nếu bây giờ là cô bị hại cô sẽ thế nào?.. – Câu nói của Halee vừa đánh đúng tâm trạng chung của tất cả mọi người, vừa là lời tố cáo Shee nên dù không thích Halee, Gun và Jenny nhưng ai cũng gật đầu đồng ý.

– Cô không xứng ở lớp này, cô đi đi. Cô là đồ đạo đức giả. – Gun cũng không kém phụ họa thêm 1 câu.

– Đúng đấy, đi đi.

– Đi đi.

– Chúng ta nói Hiệu trưởng và Hội trưởng cho cô ta về học lớp C, nếu không thì đuổi học cô ta đi.

Ngay sau câu nói của Gun, rất nhiều người hưởng ứng với việc đuổi nhỏ ra khỏi lớp A.

– Phó hội trưởng, việc này nhờ cậu nói với Hiệu trưởng, chúng ta không thể chấp nhận học sinh như vậy học lớp A. – Lớp trưởng 12A lên tiếng, anh cũng là thành viên hội học sinh nên không thể chấp nhận việc này.

– Đúng vậy, việc này đã rõ ràng, hi vọng anh có thể giúp mọi người. – Cô gái lớp trưởng 10A cũng đỏ mặt nói với Jee. Hội trưởng bí ẩn không ai biết nên đành phải nhờ Phó hội trưởng vậy.

– Đúng vậy, đúng vậy. – Cán bộ lớp của các lớp đều tề tựu đông đủ gật đầu nói và cũng không thiếu phần của học sinh khác. Phải nói chưa từng xảy ra những việc này trong trường nên ai lấy cũng hoang mang, đặc biệt là những “nạn nhân” của Halee với đồng thông tin đó.

Jee đưa ánh mắt lạnh lẽo nhìn mọi người sau 1 lúc trầm ngâm suy nghĩ, anh gật đầu đồng ý.

– Chúng ta đi, giải tán. – Ngay sau đó Kín, Ken, Han đồng loạt đi theo Jee lên phòng Hiệu trưởng.

Mọi người nghe vậy thở phào nhẹ nhõm, ném cho nhỏ Shee ánh mắt giết người rồi quay đi bỏ mặc nhỏ xụi lơ dưới đất. Halee và Gun đắc chí rồi đi nhưng không hề để ý rằng có 1 người đi theo mình.

– Nè, bà nói xem lần này thành công không? – Halee hỏi Gun.

– Chắc chắn là có. – Gun cười tươi đáp lại. Cô rất vui vì Halee vui vẻ trở lại sau chuyện của Win. Đạo này ngoài học trong lớp ra, cô và Halee cũng không gặp lại cậu ta nữa, có khi cậu ta còn không cả đi học. Thôi kệ, cô cũng không quan tâm, miễn cậu ta tránh xa Halee là được.

– DƯƠNG NGỌC VY. – 2 người đang nói chuyện vui vẻ thì nghe thấy tiếng quát của anh chàng nào đó.

– Nè bà, hình như gọi tôi thì phải? – Halee dừng bước nhìn Gun ngờ ngạc hỏi.

– Dương Ngọc Vy thì đúng là bà rồi. Tôi học mãi mới đọc được cái tên của bà nên nhớ lắm. – Gun cũng ngờ ngạc trả lời. 2 người đồng thời quay lại nhìn nhưng không thấy ai có vẻ đang nhìn họ thì ngạc nhiên, ai gọi Halee chứ?

– Khoan Gun, vừa rồi là giọng nam đúng không? – Halee run run hỏi.

– Đúng vậy.....mà khoan, giọng nam mà biết tên bà ở trường này chỉ có..... – Gun như phát hiện ra vấn đề quan trọng sợ hãi nói với Halee.

– Chúng ta đi nhanh thôi. – Halee nhanh chóng giục Gun đi nhưng khi quay lại thì chạm chán 1 người, không ai khác chính là.....Gin.

– Xin chào. – Halee mang khuôn mặt cún con nhất chào Gin.

– Ngọc Vy, em tính lừa anh thế nào nữa hả? Cái khuôn mặt này là sao? – Gin tức giận nhìn chăm chăm Halee nghiêng rặng hỏi bằng tiếng Việt.

– Không phải, tôi không phải Ngọc Vy, anh nhận nhầm người rồi. – Halee vô thức trả lời bằng tiếng Việt, đến khi nhận ra thì quá muộn rồi.

– Không phải hả? Để anh chứng minh. – Gin tức giận nói rồi lôi Halee đi, Gun bên cạnh không ngừng ngăn cản nhưng bị Gin tránh né vượt qua.

– Không đi, không đi. – Halee cố chống lại cánh tay cứ nắm chặt tay mình liền cắn vào tay Gin. (Cắn???)

Bị Halee cắn, Gin quay lại lườm Halee rồi ngay lập tức bế cô lên đi nhanh về khu nhà học. Toàn bộ học sinh bắt gặp cảnh này không tránh khỏi ngỡ ngàng khi 1 trong những hotboy của trường bế con gái trên tay và lại là đứa con gái mới nhập học xấu xí của 11A. Và, lẽo đẽo đuổi theo Gin chính là Gun đang không ngừng tìm cách giải thoát cho cô bạn thân đang dẫy dụa cố thoát trên tay Gin.

Gin không muốn để tốn thời gian, anh bước thật nhanh về khu nhà học và cụ thể là.....nhà WCnam. Gun đi theo sau nhìn thấy vậy mặt khề biến sắc nhìn theo Gin càng ngày càng tiến gần Wc nam. Cô phân vân không biết có lên vào không nhưng vì đứa bạn thìxấu hổ 1 chút vậy. Còn cô bạn Halee không ngừng la hét, dẫy dụa, thảm than trong lòng: “sao anh khỏe quá vậy?”.

– Nè, buông ra đi được không, đó là WC nam mà. – Halee xuống nước năn nỉ.

– Im ngay, nếu không đừng trách anh.

Không nói thêm gì nữa, Gin bế Halee trực tiếp đi vào trong, anh dùng 1 tay ôm chặt tay và người Halee, tay còn lại lấy khăn trong túi đắp nước rồi lau lên mặt Halee. Halee mặc dù tìm mọi cách chống lại nhưng tính về góc độ nào cô cũng không bằng Gin. Rất nhanh chóng, khuôn mặt trắng như trứng gà của Halee cũng lộ ra với đường nét chuẩn xác từ mắt, môi, mũi dọc dừa ... không còn là Halee với khuôn mặt xanh xao, hốc hác mọi người từng thấy nữa.

– Giờ thì em giải thích sao hả? – Gin nhìn chăm chăm người trong tay gần giọng. Anh nghi ngờ rất nhiều nhưng do không tiếp xúc nhiều cũng không chắc. Hôm nay anh nghe được giọng nói giống hệt em gái anh, liền thử ai ngờ đúng là Ngọc Vy th. Anh rất tức giận với cô em gái này. Thứ nhất : Về Hàn mà không rủ anh. (>.< bó tay). Thứ hai: dám lừa anh với khuôn mặt này, ba mẹ mà nhìn thấy chắc còn tưởng anh không chăm sóc em gái để mặt nó biến dạng thành thế này. Người ngoài mà biết tướng nhà họ Dương có đứa con gái...xấu thế n (>.<). Thứ ba:anh chưa nghĩ ra (>.<) nhưng dù gì cũng là nó làm sai.

– Hu hu hu, ăn hiếp người ta, hu hu. Đồ bạo lực. – Halee khóc nức nở, khóc như muốn khóc rất lâu nhưng bị kìm nén. Thấy Halee khóc vậy Gin cũng mềm lòng buông Halee ra nhưng chỉ chờ lúc đó, Halee chạy nhanh ra khỏi đó. Gin ngỡ ngàng đuổi theo nhưng bị Gun vừa mới mò nắm từ bên ngoài vào chặn lại. Mặt cô nàng vẫn còn đỏ dưới lớp phấn đó khi thấy đám con trai nhìn mình chăm chăm.

– Nè anh, sao cứ bắt nạt bạn tôi thế?.. (tiếng Hàn nha)

– Cô tránh ra. Đó là em gái tôi.

– Không tránh đấy, tôi không cho anh tìm bạn tôi.

2 người cãi qua cãi lại trong nhà WC nam trong khi đó, nhân vật củ chốt chạy như ma đuổi vừa đi vừa lăm bằm.

– Gậy ông đập lưng ông mà. Không phải, gậy bà đập lưng bà. Cũng không phải, mình đâu có già vậy. Trời ạ, hại người “không quên” hại mình. Gun ơi, bà nhớ giúp tôi vậy. Tôi chờ bà ở nhà, có gì trả ơn bà sau.

P/s : bù cho mọi người chương này nha. Xin lỗi vì up muộn. Mình mới vào học phải lo ổn định đã. Tối nn nhá mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Và Đức Vua Của Trường The World* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Điều Tra Kế Hoạch Mới

Sau khi mọi người giải tán trở về lớp học thì Jee, Kin, Han và Ken đi đến phòng hiệu trưởng. Biết được điều này khi xem camera, Jenny nhanh chóng rời khỏi căn phòng. Ông hiệu trưởng lúc này không có ở đây cũng tiện hơn khi làm việc. Jenny bước ra khỏi phòng thế nhưng vừa mới đi hết dọc hành lang tiếng thang máy đã vang nên, cửa thang máy mở ra và không ai khác đó chính là nhóm xưa Jee. Jenny giật mình lúp vào 1 góc khuất tránh để họ nhìn thấy. Cô quên mất rằng họ di chuyển bằng thang máy cộng với cô đang suy nghĩ lung tung nên không để ý. Cũng may họ không phát hiện ra. Cô thử phảo rồi quay đi nhưng lại bị ai đó chặn lại.

– Jenny, cậu làm gì ở đây vậy?. – Kẻ chắn đường không ai khác chính là Win -- kẻ mất tích mấy ngày hôm nay. Và cũng chính câu hỏi đó đã không cần cánh mà bay đến tai nhóm Jee khiến cho Jee và mọi người quay lại nhìn.

Riêng Jee, anh không ngần ngại mà nhìn người con gái trước mặt. Cô ấy là 1 cô gái bình thường với mọi người nhưng đối với anh cô ấy có 1 chút ấn tượng đặc biệt.

Jenny chỉ biết thầm than trong lòng rồi mắng tên trời đánh kia đột nhiên hỏi khiến cô bị phát hiện.

– Tình cờ đi qua. – Jenny khẽ liếc mọi người trả lời qua loa thế nhưng ai đó không có ý định buông tha cho cô.

– Nhưng chỗ này bạn định làm gì mà đi qua đây. Tầng này dành riêng cho Hiệu trưởng và.....Ban cán sự của Hội học sinh thôi mà, cậu đâu phải là người của hội Học sinh. – Win khẽ cười hỏi, đồng thời liếc mắt nhìn phản ứng của nhóm Jee vẫn đang theo dõi cuộc nói chuyện của 2 người.

– Không liên quan. Tránh ra. – Jenny muốn kết thúc ngay cái cuộc nói chuyện vô bổ với cậu ta ở đây. Cô không biết cậu ta có ý định làm gì nhưng linh tính của 1 đứa con gái luôn phải sống cảnh giác như cô không muốn cô gần cậu ta. Không đợi cậu ta trả lời, cứ thế quay đi mà không quan tâm chuyện gì xảy ra phía sau.

Win nhìn theo hình bóng Jenny rồi đi khẽ cười. Anh đi đến chỗ Jee vẫn đang đứng ở đó. Lúc đi qua Jee, Win ghé vào tai Jee nói 1 câu mà chỉ 2 người nghe được.

Không biết 2 người nói gì chỉ thấy người Jee như đang tỏa dần hơi lạnh còn kẻ còn lại là Win cười tươi như trúng số. Jee nhìn chăm chăm kẻ vừa rồi hỏi lâu rồi cùng mọi người đi đến phòng Hiệu trưởng. Mọi người ai cũng muốn hỏi Jee nhưng thấy khuôn mặt trầm lắng của anh thì đành gác lại sự tò mò của mình lại.

– 2 người có biết nhiệm vụ mới của tôi là gì không? Cái nhiệm vụ này làm tôi không thấy vui gì cả, khó khăn chồng chất đấy. “cười”. 2 người liệu có..... – 1 người con trai nhìn theo bóng Jee mà than thở. Không hiểu sao nhận nhiệm vụ này trong lòng anh ta thấy có chút gì đó.....là lạ....ở trong lòng.

*****Trong phòng hiệu trưởng*****

– “Cốc cốc”. – Han gõ cửa phòng hiệu trưởng trong khi cảm thấy mình có quá ngoan ngoãn không?. (Cái đấy là phép lịch sự cơ bản mà ngoan ngoan gì ở đây?)

– Vào đi. – Sau khi cô chủ xong việc, ông được lệnh trở về ngay tức khắc. Đúng là số ông khổ, chưa kịp ngồi ấm chỗ đã có người tìm đến.

– Hiệu trưởng. – 4 người đồng loạt chào thầy. Có câu “ 1 ngày làm thầy, cả đời làm cha” (chả biết Hàn Quốc có câu nào đại loại như vậy không, bạn nào biết chỉ mình nhé) mặc dù cả nhóm không vào đây để học là chính nhưng mà ông ấy cũng coi như là hiệu trưởng của mình, phải chào cho đúng phép.

– Các em có việc gì không?. – Ông hiệu trưởng mỉm cười nói nhưng đã sớm đồ mò hôi mẹ, mò hôi con. Cái nhóm “khủng bố” này tìm ông làm gì chứ? Ông chỉ là 1 hiệu trưởng nhỏ thôi. – và đó là tiếng lòng của ông hiệu trưởng.

– Chắc thầy có nghe đến vụ việc sáng nay ở trường. Chúng em thay mặt tất cả học sinh của trường đến đây mong thầy xử lý thỏa đáng vụ này. Kẻ thủ phạm cũng tìm ra, bằng chứng cũng rõ ràng. Em nghĩ cả thầy và ngài “ chủ tịch” cũng không muốn chỉ vì 1 học sinh được chống lưng đằng sau mà khiến tất cả học sinh phản đối láo loạn phải không. – Kin nhìn vào thầy mà nên tiếng, nói đến chữ “ chủ tịch” cô không khỏi nghiêng rằng mà nói ra chính vì thế trong lời nói cũng không quên vài phần đe dọa.

– Việc này tôi cũng đã biết. Tôi hi vọng trong lúc tôi bàn việc này với ngài chủ tịch, các em có thể giúp tôi ổn định lại tất cả học sinh trong trường. Phó hội trưởng, tôi nghĩ em làm được phải không?

– Được. – Jee khẽ đưa mắt về phía Hiệu trưởng gật nhẹ đầu. – Nhưng em muốn làm cùng Hội trưởng.

Câu nói đó như đánh vào đầu Hiệu trưởng 1 cái bong bong. Cậu...cậu ta nhắc đến hội trưởng? Ông Hiệu trưởng mặt tái mét nhìn về phía Jee có cảm xúc trà nóng nên uống che đi cảm xúc thế nhưng cái cốc trà không ngừng rung cũng đã đủ để thấy ông ta đang ...sợ, là sợ hãi.

– Cái này....cái này.... tôi không biết Hội trưởng ở đâu....em....em.... cố gắng giải quyết 1 mình, Hội học sinh có rất nhiều thành viên mà, em....em cũng là

người có năng lực chứ đúng không?.

Phản ứng của ông Hiệu trưởng làm vừa lòng cả nhóm. Như vậy, chắc chắn ông ta biết cô ta ở đâu.

– Thầy.... biết hiệu trưởng ở đâu phải không?. – Ken không “từ bỏ” hỏi tiếp. Từ điển của anh trong suốt thời gian tìm Han Mi đã mất đi từ đó rồi.

Câu nói của Ken khiến ông Hiệu trưởng càng luống cuống hơn, cảm không nổi chén trà khiến nước trà nóng rơi đầy tay, ông sờ khắp túi áo đến túi quần tìm khăn trong khi rõ ràng cái khăn ngay trước mặt ông ta.

– Tôi không biết các em....các em muốn hỏi gì. Nhưng....nhưng tôi nghĩ các em....các em nên....nên về lớp học rồi. – Lấy chút can đảm cuối cùng nói câu đó, ông Hiệu trưởng chỉ hi vọng 4 người đáng sợ này nhanh chóng ra khỏi đây, ông sắp chịu không nổi rồi.

– Vậy, chúng em xin phép thầy. – Kín nhanh chóng nói rồi kéo cả nhóm ra ngoài, nếu hỏi nữa chắc chắn sẽ khiến “ông ta” biết. 3 người còn lại hiểu ý của Kín nên cũng không nói gì lần lượt cúi chào rồi ra về.

– Ông ta biết. – Han nói nhỏ với cả nhóm, đây là câu kết luận không chỉ của riêng Han mà là của cả 4 người. Rõ ràng từ phản ứng của ông Hiệu trưởng đã chứng minh rằng ông ta biết. Xem ra lựa chọn của mọi người không hề sai lệch. Ông ta cũng chính là đầu mối quan trọng cần khai thác triệt để trong vụ này.

Còn ở trong phòng Hiệu trưởng lúc này, ông Hiệu trưởng không còn sức để mà đứng dậy nổi nữa rồi. Mấy năm gần đây, chưa ai hỏi ông về Hội trường. Ngài chủ tịch đã căn dặn, chỉ cần 1 chút thông tin của Hội trường rò rỉ ra, ông chắc chắn.....mất mạng. Tâm trạng hoang mang, ông ta chậm rãi đưa bàn tay của mình vào túi áo trong lấy điện thoại, động tác của ông không khác người bị liệt mới tập tành học những động tác cơ bản nhất.

– Dạ vâng, là tôi chủ tịch.....

(Và ta chỉ nghe được câu đó trước khi máy nghe chộp bị ông đè nát). >.<

Những ngày sau đó, Halee đành phải chôn ở nhà không dám đến trường vì lo lắng ông anh đáng sợ sẽ không tha cho cô. Khổ thân cho cô nàng ngồi lo bóng lo gió sợ Gin nói với ba mẹ thế nhưng cô lo lắng cũng không được bao nhiêu chủ yếu là ăn và..... ngủ >.<. Trong khi cô nàng đang hưởng hạnh phúc của 1 bà hoàng thì ở trường, người chịu cực lúc này chính là Gun. Hôm nào cũng như hôm nào, Gin đều lẻo đẻo đi theo Gun để hỏi về Halee thế nhưng lúc nào cũng nhận được cái lắc đầu của cô.

–Nè, sao anh cứ đi theo tôi mãi vậy? – Gun nhăn mặt nhìn chằm chằm tên đáng ghét vẫn đi theo mình từ lúc đến trường đến bây giờ vẫn không tha. Jenny không thích những người lạ này nên không đi cùng cô. Thế nhưng Jenny cũng chẳng thành thói gì khi cũng có 1 kẻ bám đuôi theo mang tên Win.

– Ai bảo cô không nói cho tôi biết chỗ của Halee. – Gin cũng nhăn mặt nhìn “chằm chằm” cô gái trước mặt khó chịu lên tiếng.

– Tôi không biết thì nói với anh thế nào đây?.

– Tôi không tin.

– Không tin là việc của anh, còn bây giờ đi vào lớp học là việc của tôi. – Nói xong cô nàng của chúng ta toan bước đi thì bị Gin giữ tay chặn trước mặt.

– Cô phải nói rõ ràng cho tôi. – Gin mặt mày đen thui nhìn cô nàng. Cô gái này cứng đầu kinh khủng không khác em gái anh chút nào.

– Tôi đã nói là tôi không có biết gì rồi mà. – Gun bực mình hét lên rồi đẩy Gin sang 1 bên tiến về phía lớp học.

Thấy Gun cứ thế mà đi, Gin liền theo phản xạ kéo mạnh tay của Gun lại. Nhưng có 1 điều anh không ngờ đến là Gin đi rất nhanh thế nên khi bị anh kéo lại cô liền không tự chủ mà ngã về phía sau và hoàn hảo đè nên Gin ở phía sau.

“Chết tiệt, lại bị ngã hay sao vậy trời. Hôm nay là ngày gì không biết. Nhưng cơ mà hình như mình ngồi lên cái gì đó mềm mềm thì phải?” – Đây là những gì nảy sinh trong đầu Gun lúc này. Cô không nhận ra rằng, có biết bao nhiêu con gái có mặt tại đó lúc này nhìn cô với ánh mắt ghen tị, thù ghét. Bởi vì sao ư? Vì bây giờ, Gun đang nằm gọn trong lòng Gin, cả người cô đều dán chặt vào người anh, còn 2 tay anh vô thức ôm lấy vòng eo của cô. Hai người nằm đè lên nhau giữa sân trường, cảnh tượng.....mấy năm nay mới có 1 lần.

– Nè, cô xuống được không. Tôi sắp bị cô đè ngạt thở rồi. – Gin gượng gạo nói với Gun vẫn “hồn nhiên” nằm trên người mình. Mùi hương thoang thoảng tỏa từ người cô rất dễ chịu khác với mùi nước hoa nồng nặc từ người con gái khác. Mùi hương này ngọt như mật cuốn hút con ong Gin đến mê mẩn thế nhưng anh không muốn vì mật ngọt đó mà chấp nhận bị đè chết ở đây. Và còn 1 thứ nữa anh không muốn từ bỏ lúc này là cảm giác ấm áp trong lòng....ấm cả con tim anh. (Viết cái đoạn này mà mình loạn hết cả lên @@, không biết diễn tả kiểu gì. Help meeee).

Nghe thấy giọng tên con trai vang lên ngay bên tai cộng với cái hơi thở của hân phả vào tai khiến cô ngưng ngưng, khó chịu bật nhanh dậy. Khuôn mặt cô đỏ bừng sau lớp phấn trang điểm dày cộm đó.

– À...à...tôi xin lỗi. Tôi...tôi đi trước. – Gun nhanh chóng chạy về lớp trước bao nhiêu con mắt ghen tị của mọi người.

Gin cũng ngờ ngác nhìn theo bóng dáng Gun chạy đi mà lắc đầu ngán ngẩm rồi thốt ra 1 câu :

– Eo nhỏ thật đấy, muốn ôm cô ấy tiếp nữa mà sao..... – Nói được nửa chừng Gin giật mình ngấm lại, anh đang nói cái gì vậy kia? Gin vô thức đưa 2

bàn tay ra nhìn ngắm trong khi anh....vẫn còn ngồi ở sân trường khiến bao cô gái đứng xếp hàng nhìn còn đám con trai lần lượt lắc đầu, thờ dài ngán ngẫm. Mấy anh chàng đồng loạt nhìn nhau mà than khi phải vác cái thân đi tìm bạn gái ở nơi khác mà trong khi con gái xinh đẹp đầy trước mặt. Tình cảnh com đưa tận miệng nhưng không được ăn thế này diễn ra từ mấy năm trước khi 4 người nào đó đến trường, và giờ lại thêm 2 người nữa (Gin và Win).

Gin cứ thế thờ thần mà đi đến lớp học, trên đường đi anh va phải vô số người. Nếu không phải họ nhận ra anh đi cùng với nhóm Phó Hội trưởng thì anh đã bị họ đánh cho toi bời rồi. Thế nhưng có 1 sự thật vô cùng đau lòng là vô số cô gái “xinh đẹp” trong trường đã “vô ý” đụng phải Gin nhưng mà anh không cả liếc nhìn 1 cái mà cứ như người mất hồn đi như con robot được lập trình sẵn. Và Gin cứ giữ tình trạng đó cho đến khi anh vào đến lớp và đụng vào người Jee khiến anh không phòng trước mà lùi mấy bước về phía sau. Jee nghi hoặc hỏi Gin :

– Không sao chứ?.

– Ờ... ờ, tớ không sao....không sao.

– Này, cậu mới gặp ma hay sao mà mặt bơ phờ vậy ?. – Thấy bản mặt của Gin vẫn chưa chịu thay đổi, Han liền chọc ghẹo Gin. Thế nhưng, Gin còn chưa kịp nổi nóng thì Han đã bị Kin cốc 1 phát vào đầu khiến anh la ầm lên.

– Chị làm gì vậy? Sao lại đánh em?.

– Chị đã từng bảo em ngốc bao giờ chưa?. Gin không như em đâu. Mà bây giờ là ban ngày lấy đâu ra ma chứ?.

– Thì em biết vậy nhưng gặp ma ban ngày mới khiến cậu áy sọ hơn chứ?.

– Tào lao vừa thôi. Chắc chỉ có em nghĩ ma xuất hiện ban ngày. Không nói nữa, đi ăn thôi. – Kin trừng mắt nhìn Han đồng thời chuẩn bị kế hoạch tác chiến nếu Han tiếp tục cãi lại, thế nhưng chỉ thấy Han cúi gằm mặt mà đếm cát dưới đất.

Nghe chị nói vậy, Han chỉ biết iu xi đi theo mà không phản kháng. Từ nhỏ đến tận bây giờ anh không thể thắng nổi chị mình. Không mấy khi có cơ hội phục thù thế mà cơ hội đây đã bị dập khi còn trong trứng. Nếu vừa rồi không phải Ken nhìn anh với ánh mắt hình viên đạn anh đã không e dè mà đấu khẩu tiếp với chị rồi. Thằng bạn trời đánh, thấy sắc quên bạn, còn bà chị lấy đồng bắt nạt yếu đây mà.

– Đi thôi. – Jee từ lấy vẫn nhìn chằm chằm đưa bạn. Anh đang cố nghĩ thử là cái gì khiến Gin thất thần như vậy. Tuy nhiên việc cần nhất bây giờ là lấp đầy cái bụng đang biểu tình, có câu : “ Có thực mới vực được đạo” mà.

Câu nói của Jee giống như chỉ huy, tất cả không ai tranh cãi nữa mà chỉ đi đến nhà ăn. Gin cố gắng phục hồi tinh thần nhanh nhất có thể để mọi người không nghi ngờ. Còn sau đó sẽ là thời gian anh điều tra về cái cảm xúc lúc này là gì?. Thế nhưng cảm giác đó vẫn theo anh đến tận lúc ăn vẫn không hết. Anh dường như không ăn mà chỉ ngồi thờ thần cảm đĩa chọc chọc đám thức ăn trong khay.

– Này, cậu có thật sự bình thường không thế?. – Thấy Gin vẫn giữ tình trạng này Han tò mò sờ trán Gin hỏi. Jee, Ken, Kin đang chăm chú ăn cũng ngược lên nhìn Gin với ánh mắt đầy những dấu hỏi.

– À...ờ. Không có gì. Các cậu cứ ăn đi. – Gin giật mình trước câu hỏi của Han lúng túng đáp lại.

– Đồ ăn không hợp khẩu vị à?. – Kin quan tâm hỏi thăm.

-- À không, không không có gì. -- Nói rồi Gin lại đỏ mặt nên như bị cảm nắng.

Kin vẫn chăm chú nhìn Gin rồi bất giác nở nụ cười khiến Ken rồi bên cạnh đã bắt đầu nổi máu ghen >.<. Anh bạn của cô động tâm rồi đây.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Và Đức Vua Của Trường The World* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Gặp Gỡ Tình Cờ Nhưng Sẽ Gặp Lại Nhau

Trong khu trung tâm thương mại lớn, Halee đang đi loanh quanh khắp các cửa hàng. Mấy ngày này, cô không đi học nên không có việc gì làm. Chỉ thương cho 2 cô bạn của cô phải giải quyết việc của cô. Thế nên hôm nay cô mới “ mạo hiểm” ra ngoài mua đồ làm quà chuộc tội với hai cô bạn. Thế nhưng, đi cả nửa ngày rồi mà vẫn chưa chọn được gì vừa ý, cái bụng lại đánh trống biểu tình thế nên Halee quyết định lấp đầy cái bụng của mình trước đã. >.<

Bước vào 1 nhà hàng, Halee nhanh chóng đưa mắt tìm nơi yên tĩnh nhất để ngồi. Nhanh chóng, 1 phục vụ bước đến giúp cô chọn món. Trong khi chờ đợi, Halee nhìn ra ngoài lòng đường(Nhà hàng tầng trệt, mặt ngoài là kính nhá). Lặng lẽ nhìn dòng người, xe cộ tấp lập bên ngoài, cô thả hồn vào âm thanh của giai điệu nhẹ nhàng trong nhà hàng. Cô suy nghĩ, suy nghĩ rất nhiều, nghĩ về quá khứ, hiện tại và tương lai. Cô....chợt nhớ về 1 người trong quá khứ.....là anh. Trước mắt cô hiện ra những khung cảnh đẹp đẽ, 1 nam 1 nữ tay trong tay, nụ cười của cả 2 lúc nào cũng giữ trên khuôn mặt. Anh

mắt người con trai dịu dàng, đầy tình cảm nhìn người con gái đùa nghịch như trẻ con. Nụ cười như mặt trời ấm áp sưởi ấm trái tim bé nhỏ, ngây thơ lần đầu yêu của cô gái. Còn cô gái kia thì sao? Đôi mắt ngây thơ nhìn mặt trời trước mặt, rồi bất ngờ chạy nhào vào vòng tay ấm áp kia. Những hình ảnh đó như những bức tranh đầy màu sắc của tình yêu. Hạnh phúc chính là đây, được ở cùng người mình yêu. Nó...nghe có vẻ đơn giản lắm, nhưng lại khó lắm....nó dễ lắm bắt nhưng cũng dễ bay đi...nhanh như con gió không bao giờ biết chờ đợi. Màu hồng bắt đầu hạnh phúc và rồi.....nó kết thúc bằng...màu đỏ. Không phải màu đỏ của tình yêu, màu đỏ may mắn, màu đỏ ngày vui mà là màu đỏcủa máu. Máu, máu ở khắp nơi, máu đầy mặt anh, ướt đầm áo anh. Máu nhuộm đỏ áo cô, hai bàn tay hòa chung với nước mắt. Vì vậy cô ghét màu đỏ, rất ghét nó. Anh đi rồi, chỉ còn mình cô lẻ loi ở đây, anh đi cũng vì cô,...là vì cô. Ngày anh mất, Halee như chìm trong địa ngục, cô khóc, khóc rất nhiều nhưng cô phải nghe lời anh, cô phải giữ lời hứa với anh.

– Phải sống tốt, Halee, Halee.... – Câu nói cuối cùng của anh luôn ở trong tâm trí cô. Cô phải sống, sống cho cả phần đời của anh. Từng giọt, từng giọt rơi xuống bàn,...là nước mắt, cô lại khóc rồi. Nhưng,... cô nhìn thấy anh đang đến gần cô.....bên cạnh còn có 1 cô gái...Halee đưa tay lau nước mắt nhìn lại lần nữa, không phải... hình dáng đó giống anh nhưng cô biết không phải là anh. Đó là Win. Cô đã tập chấp nhận.....anh đã không còn nữa rồi. Mỗi lần nhìn Win, cô luôn nghĩ đó chính là anh, nếu chút lí trí duy nhất còn sót lại mất đi, cô đã chạy đến ôm lấy anh ta mà khóc. Lau nhanh nước mắt trên mặt, cô vẫn nhìn theo bóng dáng Win và người con gái đó rồi lại tự trấn an mình. Đồ ăn cũng được mang lên, việc của cô là lấp đầy cho cái bụng đã.

Với Han, hôm nay lại là một buổi chốn học như bình thường nhưng lại cực kì nhàm chán. Lượn lờ khắp nơi cũng khiến cái bụng anh đói meo lại thêm cái đuôi lẻo đẻo ngay bên cạnh kêu đói nên anh đành phải tìm 1 nhà hàng để thỏa mãn kẻ đang đánh trống phất cờ trong bụng. Dừng tại 1 nhà hàng sang trọng, anh bước vào đảo mắt tìm bàn trống nhưng cái anh thấy trước tiên lại là hình dáng cô gái mảnh mai, xinh đẹp nhưng trên khuôn mặt xinh đẹp ấy lại có 2 hàng lệ. Cô ấy khóc, hình ảnh này trái với những thứ mà lần đầu anh gặp cô. Lúc đó, cô mang vẻ tình nghịch, bướng bỉnh như con mèo nhỏ, chỉ cần ai động vào sẵn sàng gào sủa lên cao cao, còn bây giờ lại là dáng vẻ yếu đuối khiến anh muốn ôm chầm lấy bảo vệ. Anh vẫn nhớ cô, biết sao được bây giờ, khi khuôn mặt xinh đẹp đó khiến anh nhớ cô, nói ra điều này anh cũng thấy thật xấu hổ.

Cô gái bên cạnh thấy anh thẫn thờ nhìn cô gái ngồi ở phía xa thì khẽ lay tay áo Han. Anh giật mình nhìn người bên cạnh thì mới nhớ ra mình vẫn còn đang đứng ở cửa. Nhìn Halee rồi lại nhìn cô gái bên cạnh, bây giờ anh phải lựa chọn, 1 là bỏ người bên cạnh để bắt chuyện với cô nhưng có khả năng được ăn bơ miễn phí, 2 là bỏ cô để hướng thụ 1 ngày bên cô gái bên cạnh. Và theo anh, không thẳng đàn ông thông minh nào lại chọn phương án 2. Chính vì vậy anh chọn 1. Quay sang nói với cô gái vẫn còn ngờ ngác bên cạnh, anh nở nụ cười dịu dàng nhưng câu anh nói ra lại chẳng dịu dàng chút nào:

– Mình đến đây thôi em, tạm biệt.

Nói rồi chưa đợi cô ta kịp nói gì, anh lạnh lùng bước đi để lại cô ta mặt đen một nửa tức tối bỏ đi. Anh chẳng quan tâm cô ta thế nào, có thể nói anh vô tâm nhưng đối với những người con gái như vậy, kẻ vô tâm không chỉ mình anh. Thế mới biết, con gái đứng bao giờ để con trai coi thường mình.

Việc quan trọng với anh lúc này là làm thế nào tiếp cận cô, xung quanh cô như có bức tường gai dây đặc. Đúng lúc đó, thấy phục vụ chuẩn bị tiến lại gần bàn, anh nhanh chân chặn anh ta lại.

– Đưa cho tôi. – Anh nhìn phục vụ nói như ra lệnh khiến anh ta bất giác run sợ nhìn con người trước mặt. – Nhanh hoặc mất việc.

Anh phục vụ nhìn Halee rồi thầm than số mình đen hay sao mới gặp con người này. Làm ơn đi, anh muốn làm quen cô ấy thì đừng kéo công việc của tôi theo. Thế rồi dĩ nhiên, Han trở thành anh chàng phục vụ chắc đẹp trai, giàu có nhất thế giới (có ai giàu lại đi làm phục vụ không?). Tiến lại bàn Halee, anh vụng về đặt thức ăn xuống.

– Cửa cô đây, quý cô xinh đẹp.

Nghe lời nói hoa mĩ từ người đang đứng cạnh mình, cô ngước lên dùng ánh mắt viên đạn mà nhìn nhưng không phải anh phục vụ lúc nãy mà là 1 tên con trai cô đã gặp từ lâu và hơn hết, hẳn chính là tên đào hoa nhất trong trường – Han.

– Cô không nhớ tôi sao? – Thấy người đẹp nhìn mình dò xét, Han cười tươi gọi lại kỉ niệm cũ. – Cửa hàng bán vật nuôi. Cô nhớ chứ?

– Tôi nhớ rồi. – Cô giả vờ suy tư. Thấy anh nhắc, cô làm ra vẻ nhớ ra chuyện gì đó. – Chúng ta đã gặp nhau, không nói chuyện mà là cãi nhau, khá đặc biệt.

– Cô không phiền nếu tôi ngồi đây chứ? Hi vọng cô không để ý chuyện cũ.

– Được thôi. Nếu anh không để ý, tôi để ý chẳng phải quá nhỏ mọn sao?

Bước 1: Tiếp cận người đẹp ==> THÀNH CÔNG.

Anh nhanh chóng gọi anh chàng phục vụ vừa bị anh dọa đang lấp gần đây để gọi món. Hai người vừa ăn nhưng lại không nói chuyện gì. Là không có gì để nói, hay là cả hai ngưng ngưng khi ngồi ăn cùng nhau?

-- À...ờ.....không biết tôi có thể biết tên của cô không? – Sau 1 khoảng thời gian đủ để giải quyết 1 nửa số thức ăn, Han mới mở miệng ngập ngừng hỏi. Có lẽ, trong cuộc đời anh, đây là lần đầu tiên anh thấy khó khăn khi nói chuyện với phụ nữ.

Cô giật mình ngước nhìn anh, không thể để anh ta biết tên cô được. Làm sao bây giờ?????

Thấy cô không có ý định trả lời, Han thầm biết cô ấy không muốn cho anh biết tên. Haizz, không nói thì thôi vậy, đành phải giữ vững hình tượng người đàn ông galang không để con gái phải khó xử thôi, như vậy cũng có thể kiếm điểm trong mắt cô nàng.

– Nếu cô không muốn nói cũng không sao. Tôi biết chúng ta cũng mới quen biết nhau, chắc cô ngại nói chuyện với người lạ. Nhưng tôi hi vọng nếu chúng ta có duyên gặp lại lần nữa hi vọng cô sẽ cho tôi biết, được chứ?

– Vâng, cảm ơn anh đã hiểu. – Cô ngước nhìn người con trai trước mặt vẫn đang cười với cô, xem ra anh ta cũng không đáng ghét như cô nghĩ. Coi như anh ta lại ghi điểm trong mắt cô.

Thấy người đẹp tỏ ý hài lòng, trong lòng anh như đang mở tiệc ăn mừng. Từ trước đến nay, anh chưa quen ai một cách đàng hoàng nhưng từ khi gặp cô gái này con người anh lại có ý nghĩ về tình cảm nghiêm túc. Tất cả những gì anh làm để gây ấn tượng với cô không phải là giả tạo mà đó hầu hết là bản chất thực con người anh. Nếu cô biết anh đang nghĩ như vậy liệu có cười anh không?

– Anh....rảnh không?

Anh đang ngồi suy tưởng mộng lung thì giật mình trước câu hỏi của cô. Không kịp phản ứng, anh ấp úng đáp:

– À không, hôm nay tôi rảnh. Cô cần tôi giúp gì sao?

– Anh có thể cho tôi ngày hôm nay của anh không? Đưa tôi đi đến nơi mà anh cảm thấy thoải mái nhất.

Halee ngước đôi mắt buồn nhìn Han, cô hi vọng anh ta sẽ đồng ý. Thật sự lúc này, cô rất buồn, hình ảnh của “anh” đang đầy ắp trong đầu cô. Cô không muốn bạn bè phải lo lắng, bây giờ ngay cả Jenny cũng biết rồi, chắc chắn Jenny sẽ không để cô yên khi thấy tình trạng này.

– Được, cô cũng cho tôi ngày hôm nay của cô. – Han mỉm cười nhìn Halee, có lẽ đây là nụ cười chân thật nhất của anh trước 1 cô gái lạ. Và cũng chính nụ cười đó đã khiến tim ai đó bất chợt lỡ mất một nhịp.....

Bước 2 + 3 : LẤY LÒNG NGƯỜI ĐẸP + TẠO CƠ HỘI Ở CÙNG NÀNG => THÀNH CÔNG

Han nhanh chóng thanh toán tiền rồi đi, dĩ nhiên tiền của Halee cũng bao gồm trong đó. Halee quyết định để xe ở lại đây rồi lên xe của Han. Cô đã nghĩ xe của anh chắc sắc mùi nước hoa của những cô gái anh đã quen nhưng hoàn toàn không phải, một mùi hương rất dễ chịu khiến cô thấy thoải mái. Thật ra, chiếc xe này ngoài Han cùng nhóm của Jee ra, chưa từng có người khác lên xe, cô là ngoại lệ. Trong lúc anh và cô đang ăn, anh đã cho người “chuyên” (là chuyên nha, không phải đi đâu) chiếc xe này đến, còn các cô gái khác anh lại dùng xe khác. Anh lái xe ra ngoại ô thành phố đến chân một con đồi nhỏ, dừng xe tại chân đồi, anh cùng cô đi bộ lên. Không khí ở đây vô cùng thoải mái, không có ồn ào của thành phố, không có khói bụi, chỉ có tiếng suối, tiếng chim. Halee thật sự thấy thích thú. Lên đến đỉnh đồi, cô mới phát hiện ở đây có một căn nhà gỗ không lớn lắm. Mái nhà sơn màu trắng, tường để nguyên màu gỗ nguyên thủy, dàn hoa hồng leo kín cả mái nhà rủ cả xuống đất. Điều càng khiến cô thích thú đó là xung quanh trồng rất nhiều hoa: bên phải là hoa oải hương, bên trái là hồng trắng, còn có hoa tường vi...mỗi loài một màu, mỗi khoảng đất một loài hoa chia ra như bảng màu của họa sĩ, rất đẹp.

– Thật là đẹp. – Halee ngơ ngàng thốt lên.

Thấy cô thích như vậy, anh cũng thấy vui. Để cô ở ngoài với đám hoa, anh mở cửa đi vào lấy bình trà và ít bánh. Khu đất này là ba đã cho anh vì ông không biết dùng làm gì. Đây là căn nhà mà anh đã xây cho bản thân mình, là nơi xây dựng tổ ấm tương lai cho anh và giờ có cô đã biết đến nó. Thỉnh thoảng anh cũng đến đây, tự mình quét dọn nên trong nhà cũng chuẩn bị vài thứ, còn đám hoa dĩ nhiên là thuê người rồi, anh đâu có biết chăm chúng đâu >,<

– Đến uống chút trà rồi ăn bánh nào cô bé. – Han tươi cười nhìn cô gái trước mặt, cô như con bướm nhỏ nhảy hết đám hoa này đến đám hoa khác. Cô đang cười, phải rồi, đây là nụ cười mà anh thích: hồn nhiên, ngây thơ, rất....đáng yêu.

– Đẹp thật đó, sống ở đây thật thích nha. – Cô vừa nói vừa cầm chén trà mà mắt vẫn dán vào đám hoa khiến anh dờ khóc dờ cười. Anh đẹp bằng đám hoa đó ư????

– Cô thấy thoải mái hơn chưa?

– Ừ, cảm ơn anh.

Hai người vừa uống trà, ăn bánh, vừa nói chuyện như những người bạn đã thân quen từ lâu. Đường như khoảng cách giữa hai người ngày càng nhích lại gần nhau hơn.

Thấy trời đã có dấu hiệu tối, anh đứng dậy kéo tay cô đến chỗ đám hoa.

– Chúng ta đi đâu vậy. – Trước hành động của anh, cô thấy bất ngờ, hơn nữa tay anh vẫn đang cầm tay cô. Thật ám! Đó là tiếng lòng của cô thốt lên. Cô cũng không biết rằng tim ai đó đang đập không rõ nhịp lúc này.

– Chúng ta đi hái ít hoa, coi như quà gặp mặt đầu tiên tôi tặng cô.

Cô mỉm cười đi theo anh, chẳng lâu sau trên tay cô đã có một bó hoa to bự được gói một cách vụng về. Anh lại đưa cô trở lại thành phố nhưng trong lòng lại không muốn chút nào.

– Chúng ta sẽ gặp lại nhau chứ? – Anh nhìn cô lo lắng hỏi. Đáp lại anh là một nụ cười của cô.

– Hữu duyên thiên lí năng tương ngộ, vô duyên đối diện bất tương phùng. – Halee lém lỉnh nói 1 câu tiếng Việt khiến anh ngớ ngời. Tiếng Việt anh cũng biết nhưng không phải cái gì cũng biết, câu này anh nghe cái hiểu cái không. Rất lâu sau đó (bao giờ thì chưa biết được :V :V :V hehe) anh mới hiểu được câu nói của cô.

– Tôi sẽ nhớ em cô bé. – Nhìn theo bóng chiếc xe của cô, anh hét lên khiến ai đó đỏ mặt. Cô mỉm cười nhìn qua gương chiếu hậu vẫn thấy anh đứng đó, lại cầm bó hoa lên ngửi mùi hương của nó.

– Quà của anh, tôi sẽ giữ, sẽ không để nó biến mất nhanh như vậy được. Chúng ta sẽ gặp lại nhau nhanh thôi.

P/S: bó hoa đó đã bị chị Halee nhà ta mang đi sấy khô thành công là không lo bị héo :3

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Và Đức Vua Của Trường The World* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Kế Hoạch Được “Ăn Cắp” Trong Tiểu Thuyết (1)

Khi thành phố đã lên đèn, người ta cứ tưởng tất cả sẽ chìm trong sự tĩnh lặng của bóng đêm. Nhưng không, tại 1 khu vực nào đó, nơi có những nhà hàng, trường đua xe, Casino, quán Bar vẫn tấp lập người qua lại. Thời điểm này mới là lúc dành thời gian cho những cuộc chơi. Tại 1 căn phòng Vip của 1 quán Bar lớn, Win cùng vài cậu ấm nhà giàu đang hưởng thụ cảm giác sung sướng với những ly rượu đắt tiền, và không thể thiếu đó là những cô nàng với những bộ đồ sexy đang “chăm sóc” họ như những ông hoàng thực sự. “Có tiền mua tiền cũng được” câu nói này chẳng bao giờ bị coi là không hợp thời mà hơn cả thế, nó đúng với tất cả mọi thời đại.

Đang thưởng thức những ly rượu nói chuyện phiếm với mấy cậu ấm thì điện thoại Win bắt ngờ rung. Anh nhú mày tỏ vẻ khó chịu với thứ đang ngăn cản cuộc vui của mình. Rút điện thoại ra nhìn tên người gọi, khuôn mặt Win càng thêm trầm hấn đi. Anh đứng dậy lách nhẹ điện thoại ra hiệu cho những người ngồi đó. Họ hiểu ngay anh phải nghe điện thoại, chỉ cười với anh rồi lại tiếp tục cuộc vui.

Ra khỏi phòng, anh đi vào WC nam - nơi duy nhất có thể ngăn được tiếng ồn ào của quán Bar.

– Alo.... – Win nghiêm túc nghe máy, cố chần chỉnh giọng nói của mình như bình thường.

– – Đầu giây bên kia liền trả lời có vẻ không hài lòng lắm (Nói gì nói lớn lên coi, ta còn nghe >.<)

– Dạ, tôi sẽ làm được. – Khuôn mặt Win lúc này đã tỏ vẻ bức bối nhưng giọng nói không ăn nhập với cảm xúc. Đùa sao, anh đâu dám tỏ thái độ đó trừ khi không muốn sống.

Tắt điện thoại, anh không cả muốn quay lại phòng mà đi thẳng ra khỏi quán Bar lấy xe rồi trở về nhà. Chỉ một cuộc điện thoại mà làm mất cả hứng chơi cũng thật khiến người khác tò mò.

Phóng xe về nhà, anh vút thìa khóa cho tên đàn em giữ cổng rồi đi vào trong. 1 điều kì lạ nữa xảy ra là chẳng thấy tên nào canh phòng bên trong nhà. Win nhú mày suy nghĩ thì thấy một tên đàn em đi ra mất vẩn dán vào quyển sách gì đó mà không nhìn đường và tất nhiên là hần hôm nay cực rủi ro khi mà.... và vào anh. Quyển sách bị rơi xuống lại thêm vụn và chạm khiến tên đó giật mình nhìn người trước mặt.

– Thiếu... thiếu gia. – Tên đó nhìn khuôn mặt đen thùi lùi của ai đó mà bất giác run sợ. Lần này thì toi rồi, toi thật rồi.

– Đi đâu hết rồi? – Win tức giận gằn từng chữ khiến tên đàn em âm thầm nuốt nước bọt cầu phước. Hắn định đi lấy chút nước uống thôi mà....

– Dạ... ờ... ở trong nhà kho... – Các anh em tự cầu phước đi nhé.

Win lờm tên kia khiến hắn không tự chủ nổi hét da gà. Không nói gì, anh mang khuôn mặt tức giận đi vào nhà kho, sau đó không lãng phí thời gian mở cửa mà thẳng chân đạp chiếc cửa ra. Tất cả anh em bên trong không khỏi ngớ ngẩn nhìn người ở cửa, mất vài giây để hoàn hồn, tất cả đồng loạt đứng dậy cúi đầu không dám nói gì.

– Làm cái gì trong này hả? Không có việc gì làm sao?.

Tất cả im lặng trước những câu nói của Win, chỉ có kẻ ngu mới dám nói lúc này. Nhìn thái độ thiếu gia cũng biết cậu ta đang tức giận. Nói không vừa ý cậu ta thì chẳng phải là đổ thêm dầu vào lửa sao?

Nhìn chằm chằm đám người trước mặt không khỏi khiến Win bức mình. Toàn lũ vô dụng mà. Anh định bỏ về phòng đợi mai xử lí tất cả nhưng lại vô tình thấy trong tay mỗi người đều cầm một quyển sách. Tụi này có sở thích đọc sách tập thể?

– Cầm cái gì kia?

Ai cũng nghĩ rằng thiếu gia đi, cứ tưởng được bình yên cho đến sáng mai mà không ngờ cậu ấy còn quay lại. Ngắn người trước câu hỏi bất ngờ của Win mọi người bất giác nhìn trên tay mình... là... là ...

– Nói. – Win không kiên nhẫn quát lên. (Tật xấu cần sửa)

Im lặng!!!! Vẫn không ai dám hi sinh trả lời.

Win tức giận nhìn tên đã va vào cậu lúc trước rồi lại nhìn đám người vẫn cúi đầu từ lầy.

– 1...2...

– Dạ em nói. -- Tất cả lo sợ đồng thanh. Thiếu gia tức giận rồi, nói vậy nói vậy...

Win nhìn đám đàn em mà khinh bỉ. Chịu nói rồi sao? Tưởng cần anh phải dùng biện pháp mạnh.

– Nói. – Win chỉ tay vào một tên gần ngay trước mặt. Cả bọn cùng nói nghe được cái gì chứ.

– Đây là... là... tiểu thuyết tình cảm của con gái mà mấy cô tiểu thư gửi cho thiếu gia, nó... nó chất thành đống kia, tụi... tụi em không biết làm gì bèn vứt vào nhà kho, nhân lúc không có việc gì làm thì cầm lên xem thử. Em... em thấy nó giống truyện em gái em hay đọc nhưng mà khác tên nhân vật thôi thiếu gia. Quyền nào cũng thế, toàn tên thiếu gia là nam chính còn nữ chính là tên người gửi. Trong... trong đó còn dán toàn ảnh thiếu gia với ảnh họ, trái tim, trái thận tùm lum cả đống. – Tên đàn em vừa nói vừa chỉ đống quả sau lưng họ thảm cảm thán. Đẹp trai, nhà giàu có khác, quanh năm đều là ngày 14/2.

Win đứng người khi nhìn đống khủng bố trước mặt, mồ hôi rất “âm thầm” đổ sau gáy, hình như còn có mấy vạch đen thì phải. Gì chứ, tính gần anh với mấy tên nam chính trong mấy quyển truyện tình cảm nhạt như bèo ấy hả, còn cái gì mà nữ chính? Mấy cô nàng đó nghĩ mình đủ tiêu chuẩn? Mơ mộng quá nhiều, vào hết truyện mà sống đi, toàn một đám ảo tưởng (T/g: Tên này đáng bị ném đá). Mà... con gái bây giờ nghĩ ra cách tỏ tình mới sao??????

Cầm một vài quyển lên xem, Win không khỏi cảm thán. “Win ơi, em yêu anh/ Win ơi, anh giống như chàng hoàng tử trong câu chuyện, còn em sẽ là nàng công chúa chìm trong giấc ngủ ngàn năm, em sẽ đợi anh đến đánh thức em dậy/ Win, em quyết định đời này chỉ yêu anh.” Này... này thì... quá ảo tưởng đi, công chúa... hoàng tử... Win rùng mình vứt luôn xuống dưới sàn như đang cầm vật gì ghê rợn.

– Định sang Thái Lan hết hay sao mà đọc mấy cái này.

Đám đàn em vẫn giữ nguyên tư thế cũ: cúi đầu, mắt nhìn mũi, mũi nhìn chân không dám ho he gì. Tự dưng hôm nay họ đều thấy chân của mình đẹp mê người, nhìn mãi không chán.

– Đẹp hết đám đó đi. Điên thật mà.

Win quay người trở về phòng, đám đàn em cũng nhanh nhẹn bê đống đồ đó ra ngoài để ném đi.

– Tiếc quá, ta đang đọc dở, cái tên kia bày đủ trò như thế mà không ngờ lại làm nhân vật chính yêu nhau, đọc mà thấy hài. Tiếc thật, muốn xem cái kết nó như thế nào.

2 người họ vừa đi vừa thản nhiên nói chuyện và vô tình lọt vào tai Win. “Yêu nhau” thật sao? Nếu làm như vậy liệu hai người họ có....

– Mang hết chúng vào phòng ta nhanh lên. – Win quay người lại ra lệnh khiến hai tên đàn em kia giật mình kinh sợ. Cái... cái gì? Thiếu gia có nói thật không vậy? Hai người đưa mắt nhìn nhau phân vân, có thực hiện không? Nhưng thiếu gia đã ra lệnh mà, thôi thì cứ lệnh mà làm thôi, còn nguyên nhân không biết thì có lẽ sẽ tốt hơn.

Và thế rồi, cái đống mà Win thấy “kinh khủng” đó đã hiện ngang an tọa ở trong phòng Win. Sau đó, rất rất rất ít ai biết rằng căn phòng của ai đó vẫn sáng từ tối hôm trước đến tận sáng hôm sau... .

Sáng sớm hôm sau, sau khi xử lý xong đống đồ ăn sáng đã được chuẩn bị sẵn, Win mang đôi mắt gấu trúc tập hợp đám đàn em khiến cả lũ trở mắt nhìn chăm chăm anh.

– Nhìn cái gì mà nhìn. – Win bực mình quát. Nếu không phải vì cái thứ quái quỷ đó, anh cũng đâu đến nỗi này. Hôm nay không lẽ phải mang kính dâm đi học.

– Nghe cho rõ đây, hôm nay có việc này cần phải làm, phải chắc chắn thành công nghe chưa?

– Dạ rõ thưa thiếu gia.

– Được rồi, ta chỉ nói một lần thôi.. (T/g: Đã nói bao nhiêu lần rồi, nói lớn lên ta còn nghe).

Ngay lập tức cả một nhóm chụm đầu vào nhau nghe Win nói, ai lấy cũng im lặng nghe để không sót từ nào. Chỉ cần sai sót hồng việc của thiếu gia, cả đám cũng chẳng yên ổn gì đâu. Sau khi nghe xong, cả bọn nhanh chóng ra Gara lấy xe đi làm việc không ai dám chần chừ. Còn ở đây 1 chút nào nữa càng khiến họ thấy sợ, chuyện hôm qua không thấy thiếu gia nhắc đến, không lẽ là quên? Chắc không đâu, tốt nhất chuẩn trước tránh khỏi cậu ấy nhìn thấy họ lại nhớ ra. A đi đà phật, xin Phật Tổ phù hộ chúng con lần này.

– Ê mày! – Một tên đàn em ngồi thần thờ trên xe từ lấy, bây giờ đột nhiên quay sang thẳng bạn bên cạnh hỏi.

– Gì?

– Tao thấy cái kế hoạch lần này của thiếu gia quen quen mày ạ.

– Quen gì chứ. Thiếu gia mới nói ra, mày nghe bao giờ đâu mà nói là quen. Rõ thẳng hằm.

– Tao nói thật mà. Hình như... hình như... à trong quyển truyện hôm qua tao đọc.

– Mày nói thật à???????

Hai tên đàn em nhìn nhau không chớp mắt mà quên rằng đang lái xe khiến chút nữa tông phải cột điện trước mặt. Trong truyện ư, thiếu gia có phải cậu đũa tui này không?

Cổng trường The World đã mở cửa sẵn sàng chào đón học sinh. Từng đoàn xe nối tiếp nhau vào trường như thường ngày. Và những chiếc xe mà bao nữ sinh chờ mong nhất cũng đến, tiếng reo hò không ngớt vang lên. Thế nhưng nhân vật chính của chúng ta vẫn thờ ơ như không. Chỉ có Han là cười tươi nhất khiến cả Kín cũng thắc mắc. Mấy hôm trước cậu em của cô chôn học đi chơi, không biết nó đi đâu mà khi về cười như đào được mỏ kim cương. Kể từ hôm đó, ngày nào nó cũng cười như thẳng ngực khiến cô cũng không biết sao. Cô quay sang nhìn Ken đầy thắc mắc nhưng chỉ nhận được ánh mắt: “Anh cũng chịu” của Ken.

Và còn một người nữa, đó là ... Gin. Mấy hôm nay anh cứ như người mất hồn. Ngồi trong lớp mà cứ nhìn về phía cửa sổ. Có cái gì ở ngoài cửa sổ sao? Nếu có thì chỉ có cô bạn mới vào ngồi đó thôi (E hèm...Cô bạn này là Gun >.<). Kín một lần nữa nhìn Gin rồi nhìn sang Jee truy vấn và đáp lại cô chỉ là hai từ: “Hồi Gin”. Kín thờ dài ngán ngẫm, loạn hết rồi.

Trong khi Kín vẫn còn đang ngán ngẫm, tiếng reo hò lại một lần nữa vang lên. Là ai vậy? 5 người đã ở đây đầy đủ thì chỉ còn 1 người nữa mà thôi – Win.

Win lái chiếc xe mui trần của mình lướt qua hàng dài những nữ sinh với nụ cười “chơi lóa” như cũ, chỉ có chút khác là hấn đeo kính dâm >.<. Phóng xe vượt qua hàng người “hâm mộ” rồi qua xe Jee sau đó bất ngờ đạp phanh quay đầu xe làm xe của anh đối diện với xe của Jee. Jee, Ken, Kín, ngay cả Gin và Han đang không bình thường cũng phải dừng lại nhìn kẻ trước mặt với ánh mắt cảnh giác. Mọi việc hấn làm và ngay cả con người hấn không thể xem thường được.

– Lại gặp mọi người ở đây rồi. – Win mở cửa xe bước xuống tự nhiên nói chuyện với mọi người như những người bạn thân. Thế nhưng, Jee lại thấy hình như hấn ta đang thấy thích thú điều gì khác. Điều gì có thể đây?

Tại một góc khuất cách nơi này không xa, Jenny và Gun âm thầm quan sát cảnh trước mặt. Các cô không thích mấy trò nhốn nháo của các tiểu thư, thiếu gia ở đây nên muốn nhân lúc này tránh đi. Thế nhưng, khung cảnh trước mặt này khiến các cô hứng thú ở lại xem.

– Jenny này, cậu nói thử xem, họ đang đối đầu với nhau sao? Dù cả 2 bên tớ đều không hứng thú nhưng nói đi nói lại tớ vẫn ghét tên Win kia. – Phải, cô rất ghét Win, không phải hấn đắc tội với cô mà vì hấn mà Halee mới đau buồn như vậy.

Nghe cô bạn mình nói, Jenny không hề nói gì. Cô thầm đánh giá tên gọi là Win trước mặt. Ngay lần đầu gặp, cô đã không thích hấn ta, sau khi biết chuyện của Halee, ấn tượng của hấn với cô cũng càng xấu đi nhưng hơn tất hấn khiến cô có cảm giác bất an. Lại quay sang nhìn Jee, người này đã từng cứu cô, hấn rất lạnh, lạnh lẽo từ trong tim... giống cô. Con người này lại khiến cô thấy... thấy sao nhỉ? Cô chỉ biết nó khó diễn tả thành lời, thôi kệ đi. Thế rồi, cô kéo Gun đi về lớp bỏ mặc đám người đằng sau.

P/S: Chương mới rồi đây, hi vọng cái chương có hơi nhầm nhứ này giảm bớt ác cảm của mn với Win, hihi. T/g vẫn đang ốm >.< , sẽ cố gắng viết, o drop.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Và Đức Vua Của Trường The World* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28: Kế Hoạch Được “Ăn Cắp” Trong Tiểu Thuyết (P2)

Sau trận đối đầu ở sân trường tưởng chừng như không có hồi kết, vậy mà 1 nhân vật nổi tiếng khắp mọi nơi xuất hiện giải tán trận chiến này. Và ... đó chính là tiếng chuông báo giờ học. Phải nói một điều chắc chắn rằng, ở một ngôi trường nổi tiếng như The World thì kỉ luật cũng là thứ được mọi học sinh chấp hành nghiêm túc và đây cũng là điều bắt buộc. Sau tiếng chuông thần thánh, tất cả mọi học sinh quay trở về lớp học ngay lập tức trả lại sự yên tĩnh cho cái sân trường, ngừng chiếc xe cũng được đưa về bãi đỗ xe của trường.

Vào đến lớp học, mọi người đã thấy Jenny ngồi ngay ngắn ở chỗ của mình chăm chú vào quyển sách, còn Gun thì đang ngồi làm gì đó với chiếc bút chì và tờ giấy trước mặt. Hai cô gái này dường như chẳng bao giờ quan tâm đến bọn họ có hiện diện ở đây hay không, điều này khiến nhiều người có thói

quen mình là trung tâm vũ trụ không tránh khỏi bức tức trong lòng. Nhưng nhìn về mặt thần nhiên kia, họ cũng biết chẳng có kết quả gì khi lời chuyện này ra. Họ cũng coi như 2 người kia chẳng tồn tại vậy. Mà cũng lạ, dạo này chỉ thấy có 2 người, trong khi nhóm họ có 3 người, ai cũng thấy thắc mắc nhưng mà cũng mặc kệ.

Jee bước vào nhìn thấy cảnh này cũng không ngạc nhiên là mấy, cô gái kia luôn khiến người khác nghĩ cô ăn gan hùm, mật gấu khi mà cô chẳng để ai vào mắt, dĩ nhiên trong đó có cả anh. Khẽ lắc đầu, anh bước nhanh về chỗ, Han, Kin, Ken, Gin cũng bước theo nhưng khi đi qua bàn Gun, Gin hình như muốn nói gì đó nhưng lại thấy những học sinh khác trong lớp anh liền trở về chỗ ngồi của mình.

– Jenny, nhớ cậu quá đi..... – Khi mọi người còn chưa kịp ngồi hết vào chỗ thì 1 giọng nói theo đánh giá của Jenny là ghê rợn vang lên, Win như một đứa trẻ chạy đến chỗ cô, hai cánh tay dang ra như mấy đứa trẻ con đi mẫu giáo về thấy mẹ là chạy lại ôm. Nhưng trong khi mọi người cứ nghĩ rằng anh ta đã ôm được Jenny thì có một sự thật rất phũ phàng là... cái thước kẻ của cô đang chắn giữa 2 người (Là Jenny dùng cái thước đâm vào người Win vậy).

– Tránh xa tôi ra. – Jenny vẫn lạnh lùng nói, mắt vẫn nhìn vào quyển sách mà không cả liếc người đối diện lấy 1 lần, 1 tay cô vẫn cầm chiếc thước kẻ, tay kia chậm rãi lật từng trang sách. Còn Win, anh ta đứng hình tại chỗ y như bị đạo diễn lạnh lùng nói: “Cắt” khi đang diễn đến đoạn cảm xúc dâng trào vậy. Gun cũng giật mình khi nghe thấy câu nói của Jenny, nhưng khi nhìn thấy cảnh này Gun muốn cười như trúng số vậy. Trông thấy cái mặt khó coi của anh ta cô cũng cảm thấy hả giận. Muốn ôm lấy bạn của cô ư, hần còn phải tu thêm kiếp nữa đi.

– Được rồi, được rồi, chỉ là nhớ bạn thôi mà, mấy hôm mình không đến trường không lẽ bạn không nhớ mình một chút sao? – Win cười gượng gạo đẩy nhẹ cái thước vẫn đâm vào người mình, cười cười nhìn Jenny.

– Cậu là ai? – Vẫn giữ nguyên tư thế cũ, cái miệng xinh xắn nói lên một câu sao lại dễ nghe đến vậy.

Một tiếng nổ đoàng đoàng trong đầu của Win, câu nói này không phải phủ nhận hoàn toàn quan hệ của 2 người sao. Như thế này người ngoài nhìn vào có khác gì là anh đang cố làm quen cô hay sao. Thế diện của anh coi như bị cô đánh bay một cách nhẹ nhàng như đánh 1 quả bóng. Mà nói đi cũng phải nói lại, hai người có quan hệ gì đâu mà phải phủ nhận.

Đến lúc này, không chỉ Gun mà ngay cả Han, Gin, và Kin cũng bật cười thành tiếng, những người khác thì nhin cười đến đỏ cả mặt. Chỉ còn Ken và Jee tuy không cười nhưng ánh mắt vui vẻ khi thấy người gặp họa kia cũng đủ biết 2 anh cũng tán thưởng hành động này.

– Thật là một cô gái thú vị. – Tiếng lòng của ai đó cất lên, kèm theo là ánh mắt tán thưởng.

Win lúc này mới nhận ra rằng, anh đã sai lầm khi diễn trò tình bạn với cô. Quân tử trà thù 10 năm chưa muộn, mặc dù việc trả thù con gái có coi là chuyện của 1 quân tử hay không nhưng thù này anh sẽ báo, nhanh thôi. Win quay về chỗ ngồi của mình, trong lòng hậm hực lời chiếc điện thoại của mình ra làm gì đó. Mọi người cũng ngồi đợi cô giáo đến bắt đầu tiết học.

Ngồi chờ cũng đã lâu mà vẫn không thấy ai đến, thế nhưng trong lớp cũng chẳng ai có ý định gọi điện đến ban giám hiệu. Không có giáo viên đồng nghĩa với việc: ai làm việc đấy. Mãi cho tới khi có tiếng chân đi về phía lớp học, tất cả đồng loạt dừng hết mọi việc mà ngồi ngay ngắn đứng chuẩn học sinh nghiêm túc. Ngay cả Jenny và Gun cũng bất ngờ trước việc này. Xem ra mấy cô cậu này cũng có chút kỉ luật. Thấy giáo viên vào lớp, tất cả đứng dậy chào, giáo viên cũng hài lòng vẫy tay cho họ ngồi xuống.

– Chào các em, hôm nay do trường có việc đột xuất, giáo viên bộ môn của các em sẽ vắng mặt trong sáng hôm nay, nhà trường lại chưa sắp xếp được giáo viên dạy thay. Thế nên thay vì cho các em nghỉ, nhà trường quyết định cho các em đến khu thể dục để tập luyện. Các em trật tự di chuyển đến, giáo viên thể dục sẽ đợi các em ở đó. Chào cả lớp.

Nghe giáo viên nhắc vậy, ai nấy cũng vui mừng, tuy không được nghỉ nhưng còn hơn ngồi trong lớp để nhét mớ kiến thức vào đầu. Và nếu như giáo viên vừa rồi biết được suy nghĩ này của họ, tin chắc rằng cô sẽ có suy nghĩ khác. Thế nhưng đó chỉ là nếu như mà thôi. Không nói thêm nhiều, tất cả đều đến phòng thay đồ. Ở ngôi trường này, mỗi học sinh có 1 tủ đồ thể dục riêng để cất đồ và đồng phục thay ra khi học thể dục. Cũng giống với đồng phục của trường, tông màu chủ đạo của bộ đồ thể dục là: trắng và tím. Giày thể dục cũng giống nhau đều là màu trắng, còn ai muốn diện đôi giày thể thao đắt tiền của mình thì xin lỗi, mời ra trường khác học.

Tất cả học sinh trong lớp nhanh chóng tập trung ở sân, nghiêm chỉnh xếp thành 2 hàng. Ông thầy thể dục đã đợi sẵn, không chỉ học sinh có đồng phục mà ngay cả giáo viên cũng vậy, tuy nhiên có màu sắc khác nhau để phân biệt.

– Cả lớp nghiêm. – Thầy thể dục đồng dục hô. – Tiết thể dục hôm nay của chúng ta diễn ra khá đột ngột nên tôi cũng sẽ không dạy các em theo giáo án chuẩn để mức độ học của các em đồng đều với lớp khác, hơn nữa lớp ta có nhiều bạn trong đội tuyển bóng chuyền của trường. Chính vì vậy, tôi quyết định sẽ để các em có một buổi học bóng chuyền với nhau đồng thời giúp các em rèn thể lực, các em trong đội tuyển nhớ giúp đỡ các bạn còn lại, rõ chưa?

– Rõ!!!

– Giải tán.

Như vậy thì vui rồi, không bị gò bó trong quy luật của trường. Cả lớp nhanh chóng chia nhóm ra tập và dĩ nhiên Gun và Jenny một nhóm vì chẳng ai muốn cùng nhóm với hai người cả.

– Jenny chúng ta cũng tập thôi. – Thấy rõ tình cảnh trước mặt nhưng Gun cũng chẳng có phản ứng gì. Không có ai càng tốt, cô với bạn cô cũng đủ rồi.

– Tập?

– Ủ. Thầy giáo bảo mà.

– Nhưng mình không biết chơi bóng chuyền. – Jenny đưa đôi mắt không thể hồn nhiên hơn nhìn Gun. Khi còn nhỏ cho đến lớn, cô luôn trong sự quản thúc của ba, 1 ngày đối với cô chỉ có ăn, ngủ, và học, ngoài ra không có gì khác. Các tiết thể dục này cô cũng bị hạn chế tham gia thì lấy đâu ra học chơi bóng chuyền. Thế nhưng cô lại có thời gian học một cái khác hữu ích hơn. (Báo cáo cả nhà là học võ, tiết lộ rồi nhé, còn nguyên nhân tại sao học được sẽ có giải thích sau).

– Trời, mình quên mất. Yên tâm, cô bạn này của cậu là đội trưởng đội bóng chuyền đó nhen. – Gun cười khúc khích nói nhỏ vào tai cô bạn. – Đi thôi.

Nói rồi, Gun kéo tay Jenny ra sân tập. Trước tiên cô nói với Jenny quy định khi chơi bóng chuyền. Cô tin rằng với đầu óc của Jenny sẽ không khó để nhớ. Tiếp đến Gun lại dạy Jenny những kỹ năng cơ bản, cách chuyền bóng, đỡ bóng, phản công. Hai người cùng nhau học tập thật vui vẻ.

Trong khi đó, ở chỗ đám nhỏ Shee nhìn thấy cảnh này không khỏi khinh thường.

– Hóa ra con nhỏ Jenny đó không biết chơi bóng chuyền. Chúng ta có lên “chỉ dạy” cho nó không? – Nhỏ Shee quay sang nhìn đám bạn cười cợt hỏi. Và dĩ nhiên nhận được đó chính là cái gật đầu của cả 3 đứa còn lại. – Đi.

Từ chỗ đó không xa, Kin và 4 người còn lại đều có thể thấy rõ từng hành động của bọn nhỏ Shee. Xem ra 2 cô gái kia lại gặp rắc rối rồi. Bọn họ cũng âm thầm quan sát, còn Kin cô cũng có ý định giúp họ nếu cần. Mặc dù bọn họ luôn bị mọi người xa lánh đồng thời xa lánh mọi người nhưng 3 người họ (cả Halee) lại đem cho họ sự bình đẳng chưa từng thấy, bình đẳng giữa người với người. Không lời ngon ngọt, không lời hoa mỹ, mà là sự chân thật, thực tế. Trong mắt họ ai cũng như nhau, lấy ân báo ân, oán báo oán rõ ràng, người không đụng ta, ta không đụng người. Tính cách đó ít ai có thể có trong giới “thượng lưu trường học”*, thế nên họ cũng chân trọng tính cách này nhưng cũng không thể hiện ra ngoài.

(* : ý là giới nhà giàu trong trường học)

– Nè, không biết chơi bóng chuyền sao? Cũng đúng nhỉ? Bọn nhà nghèo như mày làm sao có thể được học mấy thứ này. Có cần bọn ta “dạy” không? – Shee nhanh chóng đến chỗ Jenny và Gun, hai người đang tập vui vẻ thì có kì đà can mũi mắt cả húng.

– Không liên quan đến mấy người. Đừng tưởng mình lúc nào cũng là người giỏi nhất. – Gun lạnh lùng nói.

– Ya, còn kiêu căng hả? Tự tin vậy sao? Có dám đấu thử với bọn này không?

Trước sự khiêu khích của Shee, Gun không nói gì, ngay cả Jenny cũng vậy. Rõ ràng nếu đấu, người thua chắc chắn là bọn họ. Thực lực, khả năng chênh lệch rõ ràng như vậy cơ mà.

– Không nói gì sao? Không dám? Nếu các 2 người thắng, bọn này sẽ không làm phiền mấy người, còn nếu thua... thì tới xin lỗi bọn này đi, ok? Nếu không giám thì không có tư cách học lớp mày đâu. – Con nhỏ Kis thừa dịp xen vào. Đúng là tức chết mà.

– Cô... – Gun tức giận nói, xuy đi tính lại, chịu nhục vẫn là 2 cô. Jenny lúc này vẫn giữ nguyên trạng thái ban đầu: lạnh băng. Dù gì trong việc này, Gun cũng biết nhiều hơn cô, cứ để cậu ấy giải quyết.

– Cứ đấu thử xem sao. – Một giọng nói trong trẻo vang lên, Kin tươi cười đi đến trước mặt mọi người. – Như vậy đi, theo luật thì mỗi đội chỉ có 6 người nhưng thôi chỗ tôi có 5 người, cô bạn Jenny kia cũng không biết chơi, vậy cộng lại 7 người sức chỉ bằng 6 vừa vận một đội. Các cô có thể chọn 6 hoặc 7 người tùy ý. Nếu thua, thì 5 người bọn tôi cũng xin lỗi cô vậy.

Cả 4 con nhỏ đồ mờ hôi thâm, 4 nam thần của họ mà bị họ làm đi xin lỗi người khác trước mặt bao nhiêu người này thì đời này sao dám gặp họ chứ? Tức nhất là tại sao Kin lại đi giúp con nhỏ đó. Thế nhưng nhỏ không biết rằng, đây là sự đồng ý của cả 5 người, không phải ý kiến riêng của Kin. Thấy thế, nhỏ Min dịu dàng nhìn Kin lên tiếng.

– Sao có thể như vậy được, nếu 5 người tham gia mà chúng em thắng chỉ cần 2 người họ xin lỗi thôi.

– Vậy cũng coi là được đi. Chúng ta chuẩn bị.

Jenny và Gun đồng thời hướng ánh mắt đầy nghi hoặc về phía Kin thế nhưng nhận được là cái nháy mắt tinh nghịch của cô. Kin cũng là tuyệt người con gái nghiêm túc, hiếm khi thấy cô lại trẻ con như vậy. Điều này khiến không ít nam sinh trong lớp lại ôm mộng đào xuân.

Rất nhanh chóng, mọi người chuẩn bị cho trận đấu này. Nhóm nhỏ Shee tìm thêm 3 người con trai khác vào nhóm, họ đều là thành viên của đội bóng chuyền nam của trường và giữ vị trí chủ chốt. Bọn họ biết Jee, Kin, Ken, Gin, Han biết chơi bóng chuyền còn khả năng họ đến đâu thì chưa thấy họ thể hiện gì. Trận đấu này mới luôn giáo viên thể dục làm trọng tài. Những học sinh còn lại cũng tìm chỗ ngồi ổn định để xem.

– Chuẩn bị, trận đấu bắt đầu. – Thầy thể dục tuyệt còi thông báo. Đội của Jenny được quyền giáo bóng trước – là Gun giao. Quả bóng bay với quỹ đạo Parabol chuẩn xác rơi vào điểm trống ở sân bên kia nhưng cũng bị đội nhỏ đỡ được. Lại một hồi phản công, đập bóng, cuối cùng là đội Jenny ăn điểm. Cứ như vậy suốt hiệp đấu, tuy nhiên giữa hai đội cũng có sự chênh lệch về khả năng, hơn nữa đội kia chủ tâm đều hướng về phía Jenny mà phát bóng vì vậy mà điểm số có sự chênh lệch khá nhiều. Kin thấy vậy liền tiến thể giao cho Jee nhiệm vụ hỗ trợ Jenny, trên sân 2 người này lúc nào cũng kè kè cùng nhau. Jenny lúc này phải thật sự cố gắng vì cô là người yếu nhất, không thể để đội kia lợi dụng, đồng thời quan sát cách mọi người chơi. Thỉnh thoảng lại có giọng nói của Jee ngay bên cạnh âm thầm chỉ cô cách chơi.

Về phần nhóm nhỏ Shee, cô ta không ngờ khả năng của 5 người kia lại giỏi như vậy. Nếu không có nhỏ Jenny thì chắc chắn đội cô thắng là điều cực khó khăn. Nhưng đó chỉ là “nếu” thôi, cô sẽ nhắm vào điểm yếu này mà dành phần thắng.

Hết hiệp một, tỉ số bây giờ nghiêng về phía đội Shee nhưng cả nhóm Jee cũng không có thái độ bức tức gì. Hơn thế họ còn vui vẻ vì lâu không được chơi đá như vậy. Mọi người tạm thời nghỉ ngơi ở ghế, lấy khăn lau mồ hôi.

Trong khi Gun đi lấy nước, Jenny cũng cầm lấy cái khăn mình để sẵn trước đó để lau mặt đồng thời nghĩ lại những gì mình vừa mới biết. Đột nhiên, cô thấy cái khăn lau mặt có gì đó rất rất, bỏ ra xem, Jenny giật mình nhìn thứ khiến cô có cảm giác đó – một mẫu giấy nhỏ được đánh máy. Nhìn những dòng chữ đó, Jenny không khỏi suy tư. Cô rơi vào sự mơ hồ cho đến khi thông báo tiếp hiệp 2. Nhưng cô không biết rằng, không chỉ cô mà 1 người khác cũng như vậy, chẳng qua đó lại là cảm giác khác: có chút mong chờ.

Cả 2 đều không biết rằng, tại một góc khuất nào đó, có một người đứng đó quan sát tất cả qua cái ống nhòm.

– Start nào.

P/s : 22:51 ngày 21/4 cuối cùng cũng ra được chương, loạn quá. Sao thấy cái chủ đề này 2 chương vẫn chưa hết không lẽ bị lấy từ Cô dâu tám tuổi :3. Ngày thi bao giờ xong truyện đây, Huhu

Mọi người ngủ ngon. Sắp thi rồi a, chúc mọi người thi tốt.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Và Đức Vua Của Trường The World* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 29: Kế Hoạch Được “Ăn Cắp” Trong Tiểu Thuyết (P3)

Hiệp 2 nhanh chóng được bắt đầu. Mọi người tiếp tục háo hức đón chờ. Trận đấu này đâu phải lúc nào cũng có thể xem, toàn những nhân vật nổi tiếng của trường, coi về còn hay hơn cả chung kết bóng chuyền Quốc tế.

Vì mọi người đã thống nhất chỉ thi 3 trận thắng 2 cho nhanh, không thi theo thể lệ của bóng chuyền trong nhà (Bóng chuyền trong nhà thi 5 trận – Nguồn: Google) . Vậy nên trận thứ 2 này cũng cực kì quan trọng.

Đối với Jee, trận đấu này bắt buộc phải tốc chiến tốc thắng, anh không đủ kiên nhẫn nữa, bỏ thi thì không thể nào, còn 2 trận đấu đội anh trước mặt, hơn nữa còn có người mà anh ... đang đợi cả đời. 2 trận tiếp theo này, anh nhất định phải thắng.

Về kiên quyết đó hiện ra rõ nét trên khuôn mặt đẹp như điêu khắc, khiến nữ nhân nơi này xuyết xoa hờ reo. Liếc mắt sang chỗ Ken, 2 ánh mắt giao nhau, nhưng chỉ cần vậy cũng đủ để 2 người hiểu ý của nhau.

Bóng vẫn như cũ chỉ hướng về Jenny mà bay tới, Jenny nghe theo Jee thấy bóng tới thì lùi về sau, anh sẽ tiếp bóng. Như trong hiệp đầu anh sẽ trực tiếp phản công nhưng lần này anh lại chuyển cho Ken, bóng nhanh chóng rơi vào khoảng trống trên sân kia mà không có ai kịp cứu bóng. Kín đang chăm chú vào trận đấu cũng phải quay lại nhìn Ken với ánh mắt hình trái tim:

– Bạn trai ta giỏi nhất!!!!

Đội nhỏ Shee thực sự bất ngờ, thì ra bọn họ (Đội Jenny) chưa thể hiện hết khả năng của mình, đây mới là khả năng của họ: phối hợp với đồng đội cực kì chuẩn xác. Cứ như vậy, ngoại trừ Jenny ra thì ngay cả Gun cũng đã ăn nhập với cách đánh của mọi người, điểm số nhanh chóng tăng lên. Đội Jenny lần này chắc chắn thắng.

Không ngoài dự đoán của mọi người, hiệp 2 đội Jenny thắng. Chỉ còn hiệp 3 này quyết định mọi chuyện. Mọi người lại có một khoảng thời gian nghỉ ngơi. Jenny cũng ngồi nghỉ, nói là nghỉ nhưng quả thực cô chẳng tốn chút sức nào, mọi người mới vất vả còn cô lại đứng như bù nhìn rom, lần đầu trong đời cô thấy mình vô dụng như vậy.

Lúc này Gun đang rửa tay ở nhà vệ sinh, lâu lâu mới đánh 1 trận như vậy cũng khiến cô thấy mệt mỏi, còn một trận nữa thôi. Cố lên!!!!!!

Bước ra khỏi nhà vệ sinh định quay lại chỗ thi đấu thì Gun bất ngờ gặp phải tình cảnh trước mắt: 1 cậu học sinh khác đang ôm một cái hộp chạy lại cô. Cô nhanh chóng tránh ra nhưng cậu ta cứ như nhắm thẳng cô mà chạy tới rồi bất ngờ đâm vào cô. Gun cảm thấy cổ chân mình bị ai đó va mạnh vào khiến nó đau nhức, cả 2 ngã xuống sàn, chiếc hộp cũng hoàn hảo rơi vào cổ chân cô. Cậu học sinh đó nhanh chóng đứng lên, ôm chiếc hộp trừng mắt nhìn cô rồi bỏ đi. Gun bức mình nhìn kẻ trước mắt, cô mới là người phải trừng hấn đây, tự dung đâm vào cô, lại còn cái hộp kia rơi vào chân càng khiến nó đau thêm, hộp gì mà nặng vậy, hơn nữa ở trong trường đeo khẩu trang làm cái gì chứ????? Gun cố lê cái chân bám vào tường để đứng lên thì 1 nam sinh chạy đến.

– Đuổi theo nó. Nó chạy chưa xa đâu.

– Đuổi theo cậu ta sao???? – Gun nghĩ thầm rồi lắc đầu bỏ qua, coi như cô xui xẻo đi. Gun bước chậm vì cái cảm giác đau từ chân truyền đến. Đám nam sinh kia cũng cùng lúc chạy đến, mà không biết vô tình hay cố tình mà bả vai của 1 tên nam sinh lúc chạy qua va mạnh vào bả vai cô khiến cô ngã về sau.

– Hắn ta có thù oán với mình hay sao vậy. – Gun tức giận quay đầu lại nhìn kẻ vừa rồi, hắn thậm chí còn không quay lại nhìn cô lấy 1 cái. Thời gian nghỉ cũng không còn nhiều nữa, cô đành cắn răng chịu đựng mà bỏ qua cho họ.

Lúc này, Jenny đang rất lo lắng, không biết tại sao Gun lại đi lâu như vậy, có chuyện gì xảy ra hay không?

– Cô định đi đâu? – Jenny đứng dậy quyết định đi tìm Gun thì một giọng nói lạnh lẽo vang lên – Là Jee.

– Không... – Jenny chưa nói hết câu thì đã thấy Gun từ xa đi đến, cô liền chạy đến chỗ Gun bỏ mặc Jee với câu hỏi của anh ở lại. (Anh bị thất sủng rồi Jee :V)

– Không sao chứ? – Jenny nhìn Gun lo lắng hỏi.

– Không...không sao. – Gun gượng cười nhìn cô bạn. – Mà là rất nhiều sao. (Câu này Gun chỉ dám nói trong lòng vì sợ Jenny lại lo lắng.)

– Hiệp 3 bắt đầu. – Tiếng thầy giáo bắt giờ vang lên.

– Chúng ta đi thôi.

– Ừ.

Ở đội nhỏ Shee, các thành viên lần lượt ra sân, cô ta nhìn theo Gun và Jenny đang bước ra sân trong lòng đã sớm mở hội ăn mừng.

– Có trách thì trách cô đối đầu với tôi. Lần này xem mấy người thắng kiểu gì?

Hiệp 3 nhanh chóng được bắt đầu, vẫn giữ nguyên lối chơi như hiệp 2, đội Jenny nhanh chóng giành được điểm. Tiếng reo hò không ngớt vang lên. Mọi người tập trung hết sức vào quả bóng nhỏ vẫn đang bay lượn theo quỹ đạo hình Parabol hết sức đẹp mắt. Nhưng có 1 ngoại lệ – đó là Jenny. Cô không hề chú ý vào quả bóng mà lại chú ý vào một người khác – là Gun. Dù sao mọi người trong đội đều tập trung hết vào trận đấu chỉ có mình cô là không làm gì chỉ đứng quan sát mọi người. Chính vì vậy, cô mới phát hiện ra: chân Gun có vấn đề. Cô để ý từ lúc bắt đầu hiệp 3, lúc Gun bật lên để chặn bóng gượng gạo hơn 2 hiệp đầu, lúc di chuyển cũng cảm thấy khó khăn. Lúc Gun đi vệ sinh quay trở lại cô đã thấy có gì bất thường rồi. Cuối cùng là đã có chuyện gì xảy ra với Gun chứ?

Jenny hoang mang di chuyển về phía sau Gun. Nhân lúc bóng không đến chỗ Gun, Jenny lo lắng hỏi:

– Gun, chân cậu có vấn đề ?

Gun giật mình trước câu hỏi của Jenny, đúng là không gì có thể giấu cậu ấy, dù mình đã cố gắng chịu đau nhưng Jenny vẫn nhận ra được. Hiệp đấu sắp kết thúc được rồi, bỏ thì là không thể nào, chỉ một chút nữa thôi, chắc chắn mình chịu được.

– Không sao đâu, đừng lo. Tập trung vào trận đấu đi.

Thấy Gun nói vậy, Jenny cũng không nói thêm gì, đang thi đấu nói chuyện cũng không tiện, hơn nữa tính cách Gun vốn như vậy, cô cũng không thay đổi được gì. Nhưng nhất định cô sẽ hỏi rõ Gun chuyện này.

– Cần thận.

Gun mỉm cười nhìn cô bạn của mình, bọn họ sẽ mãi mãi như vậy, những người bạn tốt của nhau. Tình bạn rất dễ có, nhưng có thể lâu dài và tồn tại như tình thân thì có khi cả 1 đời người chờ đợi cũng không gặp được. Chính vì vậy, cô càng phải trân trọng tình bạn này.

Nói đến nhỏ Shee, cô ta không ngờ Gun có thể chịu đựng được đến như vậy. Cô ta nghĩ rằng, Gun phải sớm bỏ cuộc chứ? Điều này cũng đúng thôi, cô ta không hề biết rằng, Gun đã từng học võ. Bản thân người học võ đã trải qua quá trình tập luyện rất vất vả, họ đã có sức chịu đựng hơn người bình thường. Đây là điều cô ta không lường trước được, nếu cô ta mạnh tay hơn nữa thì sẽ không có chuyện này xảy ra, nhưng tiếc rằng... đã quá muộn rồi.

Điểm số ngày càng sát nút nhau, đội nhỏ Shee không chỉ tập chung vào Jenny mà Gun cũng trở thành điểm ngắm của bọn họ. Vì cái chân, Gun đã bỏ lỡ mất mấy điểm của đội, vì vậy đội kia mới có cơ hội rút ngắn khoảng cách. Xem ra, thủ đoạn của Shee cũng không phải là không có tác dụng.

Tỉ số càng sát nút thì mồ hôi trên mặt, áo của Gun ngày càng nhiều, mặt cô đã vì đau mà không ít lần nhăn nhó, môi đã sớm bị răng cắn đến sắp chảy máu.

Jee giao bóng chuẩn xác vào điểm mù trên sân nhưng không ngờ vẫn bị 1 tên đội kia đỡ được. Hắn không ngần ngại đập quả bóng khiến nó bay về phía Jenny. Cách biệt đã 2 điểm rồi, chỉ cần lấy được điểm này, đội Jenny sẽ thắng. Thế nhưng Ken, Kin, Gin, Jee, Han đều không ngờ rằng hắn lại nhắm vào Jenny mà không phải Gun. Lần này là họ tính sai hoàn toàn. Nhưng cũng không thể trách mọi người được, “người tính không bằng trời tính” mà. Jee lúc giao bóng đã cách xa Jenny 1 khoảng thế nên Gun hiện tại ở gần Jenny nhất, bởi lẽ cô đứng ngang hàng với Jenny, còn mọi người lại đứng sau cô. Gun

liền chạy lại chỗ Jenny nhưng chỉ được 2 bước thì cô ngã khuỵu xuống sàn thi đấu, con đau lúc này khiến cô không thể chịu được nữa.

Mọi người đều nghĩ lần này mất điểm rồi, cũng không sao vì điểm họ vẫn hơn, họ có thể gờ lại nên cũng không quá lo lắng, chỉ cần Jenny tránh không để bóng va vào người là ổn rồi. Thế nhưng, Jenny không nghĩ như họ. Cô muốn nhanh chóng kết thúc vì cái chân của Gun, và còn vì... những gì trong tờ giấy đó. Dùng hết sức mà bản thân mình có, thêm vào đó là những câu nói Jee đã bảo cô, và sự quan sát của một người từng học võ, quả bóng bay trở lại với tất cả sức lực mà cô có.

7 người đội nhỏ Shee chỉ biết nhìn quả bóng đang xoay tròn trên không với vận tốc cực nhanh hoàn hảo rơi xuống sân họ mà không dám làm gì. Với vận tốc nhanh, mạnh như vậy, kẻ nào dám đỡ, kẻ đó chắc sợ mình chưa bị thương bao giờ. Nhưng không chỉ riêng họ, mà tất cả mọi người đều không ngờ được. Không lẽ cô ấy che giấu tài năng không cho mọi người biết?????

Trước những cái nhìn của mọi người, Jenny vẫn lạnh lùng giữ im lặng. Thật ra, tay cô lúc này đã tê đến không còn cảm giác nữa rồi. Bước đến bên cạnh Gun vẫn đang nhìn chăm chăm mình, cô nhìn vào chân Gun mà lắc đầu.

– Cái chân sao rồi?

– Ô.... hà... à không sao. – Lúc này, Gun mới hoàn hồn nhìn cô bạn, sao Jenny vẫn bình tĩnh được đến như vậy??????

– Trận đấu kết thúc. Tỉ số 2 – 1. Đội bên này thắng (đội Jenny). Kết thúc buổi học, các em có thể đi thay đồ để ăn trưa. -- Thầy giáo vui vẻ lên tiếng, trận đấu hôm nay rất hay, ông cũng mừng vì trường mình có những tài năng như vậy.

Mọi người nhanh chóng tản đi, nhóm nhỏ Shee cũng bực tức bỏ đi.

– Giữ lời hứa. – Lúc đội nhỏ đi qua chỗ Gun thì Jenny bắt ngờ lên tiếng nhắc nhở.

– Không phải nhắc. – Nhỏ Shee tức giận trả lời rồi bỏ đi. – Cứ đội đi, không đời nào tôi bỏ qua cho cô, lời hứa ư ? Đối với loại bản thủ như cô, tiểu thư đây không cần phải giữ. – Đây chính là những suy nghĩ trong lòng nhỏ lúc này, sự cưng chiều đến tận trời của bố mẹ khiến con người cô ta quá kiêu căng rồi. Bố mẹ nào cũng luôn muốn con mình sung sướng, đáp ứng được những gì con yêu cầu. Thế nhưng, những ông bố, bà mẹ cũng nên cho con biết, những thứ chúng yêu cầu có đúng, thật sự cần thiết hay là không. Còn nếu không biết điều chỉnh hành vi của con, sẽ gây phản tác dụng cực kì lớn. Nói bao giờ cũng dễ hơn làm, thế mới biết, làm cha làm mẹ vất vả đến thế nào.

Liếc nhìn đồng hồ ở trên tường, Jenny khẽ nhíu mày rồi ngồi xuống xem cái chân cô bạn. Jee đã đi đâu đó, chỉ còn lại Gin, Kin, Ken, Han đứng nhìn. Kin liền lấy khuỷu tay huých nhẹ vào tay Han và Gin đứng bên cạnh. Nhưng chỉ huých được tay Han, còn tay kia thì huých phải... không khí. Thấy mình chỉ với được không khí, Kin quay sang định lườm Gin thì thấy anh đã không còn ở đó. Thấy tình cảnh ngỡ ngàng của bạn gái mình, Ken mỉm cười kéo tay áo cô chỉ chỉ về phía Jenny. Thì ra Gin đã đến chỗ Jenny và Gun rồi, mắt cô bạn tưởng mình phải huy động cứu viện.

– Để tôi. – Gin ngồi xuống cạnh Gun và Jenny, mắt anh chăm chú vào vết thương trên chân Gun mà không nhìn Jenny. Anh biết Gun có muốn anh giúp hay không thì phải xem cô bạn này của cô.

Jenny không ngại ngừng nhìn chăm chăm Gin xuy xét, sau đó lại nhìn về phía Kin. Có vẻ như giữa những con người này, Kin đã lặng lẽ xây dựng trong cô 2 chữ “tín tưởng”.

Thấy Jenny nhìn mình, Kin rất ngạc nhiên, cô ấy đang hỏi mình sao? Cô chắc chắn nên vui mừng rồi, cô gái lạnh lẽo này cô rất muốn làm bạn. Mỉm cười khẽ gật đầu, Gin là người đáng được tin tưởng mà, cô cũng lên xây dựng trong mắt cô gái kia vài chữ “tín tưởng” nữa mới được.

Nhận được cái gật đầu chắc chắn của Kin, Jenny khẽ ôm cô bạn nói nhỏ:

– Tớ có việc phải đi, rất quan trọng, gọi cho Halee bằng mọi cách đến trường đón cậu.

Jenny khẽ buông cô bạn, rồi liền đứng dậy. Gin nhìn thấy thế liền bế Gun lên đi đến phòng y tế hay nói cách khác là bệnh viện nhỏ của trường.

– Nhờ cô.

– Chắc chắn.

2 người con gái, 2 câu nói, ngắn gọn, đơn giản nhưng đủ để thể hiện những gì muốn nói. Giữa họ, có lẽ sớm hay muộn sẽ có một tình bạn đẹp. (Dĩ nhiên sớm hay muộn là do ta :V :V :V).

Nhận được đáp án mình mong muốn, Jenny liền chạy nhanh đến phòng thay đồ. 2 tay cô lúc này vẫn đau rất, lúc thay đồ, chiếc áo vô tình ma sát vào vết thương khiến cô khẽ nhíu mày. Chạy thật nhanh ra cổng, chiếc xe màu đỏ bình thường như trong giấy viết vẫn đang ở đó. Mở cửa xe ra, cô không thấy bất kì ai cả, chìa khóa xe cắm sẵn ở ổ khóa. Trên xe gắn sẵn thiết bị chỉ đường GPS, địa điểm đã được chọn sẵn. Xem ra, “người đó” muốn cô tự lái xe đến, và rõ ràng là hẳn biết cô biết lái xe. Không suy nghĩ nhiều nữa, cô ngồi vào ghế lái, thắt dây an toàn, nắm thật chặt vô lăng, gương mặt cô nghiêm túc hẳn lên, chiếc xe được khởi động rồi dần dần chuyển bánh

Quay trở lại trường The World

Sau khi Jenny rời khỏi, Gin bế Gun vào thẳng phòng y tế. Trên đường đi, không ít người nhìn chăm chăm họ với ánh mắt tò mò cùng nhiều lời bàn tán. Để tránh những ánh mắt đó, Gun chỉ còn cách chôn mặt mình vào ngực anh để giấu đi khuôn mặt đã sớm vì ngại mà đỏ ửng sau lớp trang điểm đó. Thế

nhưng, cô không hề biết rằng chính vì hành động này của cô mà những ánh mắt đó ngày càng nhiều hơn. Kin, Ken, Han đã đi thay đồ trước, họ sẽ quay lại phòng y tế tìm 2 người sau. Chính vì thế, những ánh mắt đó chỉ biết lấy họ làm tâm điểm chú ý. Còn nam nhân vật của chúng ta vẫn bình thản như cũ, nam thần mà, mặt dày là phải :3. Anh đẹp, anh có quyền. :3

Những cái nhìn của mọi người dần bớt đi khi họ vào đến phòng y tế. Y tá đứng sẵn ở cửa đã nhanh chóng gọi bác sĩ.

– Xem cái chân của cô ấy giúp tôi. – Gin nói với ông bác sĩ vừa mới chạy đến, vẫn còn đang thở hổn hển. Ông biết cậu ta, nhân vật này không dễ đùa, cái mạng già này lại phải vì cậu ta mà sắp rơi khỏi tay ông rồi.

– Cậu đưa cô ấy cho chúng tôi. – Ông bác sĩ già đẩy gọng kính vì chạy mà lệch lạc rồi ra hiệu với cậu bác sĩ trẻ đứng sau tiến lên đón lấy Gun.

– Tôi tự làm được. – Chân cậu bác sĩ trẻ mới bước được 1 bước thì đã dừng lại trước câu nói của Gin. Cậu ta lúng túng nhìn ông bác sĩ kia hỏi ý kiến, cuối cùng nhận được cái gật đầu của ông.

Không đợi ông bác sĩ nói gì, anh nhanh chân bế cô gái vẫn còn đang chôn mặt trong ngực mình vào phòng bệnh. Anh cũng từng cứu cô rồi đưa vào đây, thế nên cái phòng khám này đối với anh cũng không quá lạ lẫm. Nhẹ nhàng đặt cô lên giường bệnh, anh ngồi xuống chiếc ghế cách đó không xa nhường chỗ cho bác sĩ.

Từ lúc được Gin đặt xuống giường, Gun mới dám mở mắt ra. Đây là lần thứ 2 cô cùng con trai ở gần như vậy, hơn nữa lại là cùng một người. Lần trước được cứu, trong chút ý thức còn sót lại, cô nhìn thấy mặt anh. Nhiều lần muốn cảm ơn, nhưng vì xa lạ, nhiều chuyện lại xảy ra nên cô vẫn giữ nó lại trong lòng. Không ngờ lần này, anh lại tiếp tục giúp cô.

Ông bác sĩ cùng y tá đang xem cái chân cô. Cái chân lúc này đã tím xanh một mảng lớn nên đối nghịch với làn da trắng nõn ban đầu, hơn nữa nó càng lúc càng sưng. Cô được đưa đi chụp X quang để xem xương bên trong, còn anh ... vẫn không rời khỏi cô, trực tiếp bế cô đi theo bác sĩ. Anh thìu chung vẫn không nói gì, còn cô cũng vì ngại ngùng mà im lặng theo anh. Cô khám anh chờ, cô khám xong anh lại đưa cô quay lại giường bệnh. Các y bác sĩ không khỏi trợn mắt nhìn.

Để cô lại giường bệnh, y tá liền đến tiêm thuốc cho cô, chỉ đến lúc này anh mới rời cô để quay lại phòng bác sĩ nghe kết quả.

– Chân cô ấy có lẽ bị va đập mạnh, lại không nghỉ mà tiếp tục vận động nên vết thương càng nặng hơn. Cậu có thể thấy 1 vài mẫu xương vụn ở đây. Cũng may là không gãy xương. Chúng tôi sẽ cố định cổ chân của cô ấy lại, hạn chế việc đi lại. Tôi sẽ kê y tá lấy thuốc, cậu nhớ cho cô ấy uống.

Ông bác sĩ vừa nói vừa chỉ vào tấm chụp X-quang giảng giải, Gin cũng chăm chú ngồi nghe.

– Cảm ơn.

Cầm túi thuốc y tá đưa cho trở về phòng bệnh của Gun. Nhìn cô gái nằm trên giường, mắt nhắm nghiền, chân đã được băng bó lại anh tự hỏi IQ của cô là bao nhiêu? Không ai biết rõ cơ thể mình bằng chính bản thân mình, đã biết chân có vấn đề vậy tại sao còn cố chơi? Đặt túi thuốc lên cái bàn gần đấy, anh ngồi xuống tiếp tục nhìn người con gái ngốc nghếch kia.

Đúng lúc đó y tá cầm chiếc khăn ẩm đi vào, cô giật mình khi thấy anh đã trở lại. Cô mới vào làm ở đây ngày hôm nay vậy mà đã thấy được 1 couple dễ thương thế này, tâm hồn thiếu nữ mê ngôn tình của cô lại trở dậy. Nam chính ôn nhu, dịu dàng chăm sóc nữ chính, tuyệt quá còn gì. Bản thân là fan ngôn tình, cô phải tạo cơ hội cho những bạn trẻ mới được.

– Chào cậu. Cô ấy mới được tiêm thuốc giảm đau nên mới ngủ. Nếu cậu chưa đi thì có thể lau mặt cho cô ấy giùm tôi không? -- Nhìn về mặt của Gin cô y tá nói tiếp. -- Tôi nghĩ cô ấy mới chơi thể thao xong đến đây luôn chưa kịp lau mặt gì cả, tôi đi lấy đồ cho cô ấy rồi quay lại.

Nếu như cô biết anh là ai, chắc chắn sẽ không bao giờ làm vậy, nhưng cô mới vào làm không biết cũng phải. Gin nhìn chăm chăm cô nàng y tá khiến cô ta mặt đỏ như tôm luộc, thực chất anh đang phản vấn: nên làm hay không. Đối với cô, anh cũng không được tính là thân thiết với cô lắm nhưng anh đã hứa với mọi người chăm sóc cô. Vậy thì... được rồi anh làm.

Khẽ gật đầu với cô y tá, anh cầm lấy chiếc khăn ẩm sắp nguội đứng dậy. Nói đi nói lại, lần ày thì IQ của anh đã sụt giảm thật. Anh quên mất 1 điều là : mọi người đều hứa chăm sóc cho Gun chứ không chỉ riêng anh. Người ta nói con trai ngốc nhất khi nào? Khi nào, khi nào ?

– Con trai ngốc nhất khi yêu. – Đó là những gì nảy sinh trong đầu Kin lúc này. Cô, Ken, Han vừa mới đến đã chứng kiến cảnh này. Cô y tá kia đã có lòng họ làm sao phụ lòng tốt đó được. Thay đồ không mất bao nhiêu thời gian nhưng Kin cũng đã kéo 2 anh chàng này ra ngoài trường ăn mục đích chỉ để tạo không gian riêng cho 2 người thôi. E rằng bây giờ họ lại phải tiếp tục đi rồi.

– Gin, nếu cậu dám chọn lựa những gì trước mặt, tớ đảm bảo cậu sẽ không bao giờ hối hận. – Kin mỉm cười nhìn cậu bạn của mình. Cô không biết Gin có thực sự chọn lựa như vậy hay không, hay đó chỉ là ý nghĩ của riêng bản thân cô. Cô lo sợ cái về bề ngoài của Gun sẽ đánh lừa anh, nhưng nhìn những hành động của Gin lúc này, cô tin nếu anh tỉnh táo sẽ nhận ra. Cô quay đi kéo theo 2 người con trai bên cạnh. Ken vẫn chung thủy nhìn cô, dù cô làm gì anh cũng mãi mãi tin. Trước mắt, anh có 3 người phụ nữ quan trọng nhất trong đời, còn tương lai là bao nhiêu người phụ nữ thì... phải xem Kin rồi

Đứng trước cô gái đang nằm ngủ ngon lành trên giường, anh vẫn không biết nên bắt đầu thế nào cho phải. Bàn tay nắm chặt cái khăn mặt đã sớm nguội ngắt, Gin chậm rãi đưa tay đến gần khuôn mặt cô, thế nhưng chiếc khăn tưởng chừng sắp chạm đến thì anh đột ngột rút tay lại như bị điện giật. Gin ngồi xuống chiếc ghế ngay cạnh giường, tay anh không tự chủ đặt lên ngực trái. Từ khi sinh ra đến bây giờ, cuộc đời anh gặp, tiếp xúc với không biết bao nhiêu phụ nữ vậy mà lúc này chỉ là một cô gái bình thường nhưng lại khiến anh đủ trật vật. Nhanh chóng ổn định lại trái tim đã sớm bị anh làm cho nhảy tung tung, anh để chiếc khăn trong chậu nước nóng mà cô y tá để trên bàn rồi vắt nước một lần nữa tiến hành công việc anh cho rằng “khó khăn” hơn cả

học quản lý tập đoàn của gia đình.

Cánh tay anh lại lần nữa chậm chạp, dần dần hạ xuống khuôn mặt của Gun... 1...2...3...4...5 cuối cùng cũng tới, anh thở phào nhẹ nhõm. Nếu Han ở đây, chắc chắn cậu ta sẽ cười anh như điên mất. Nhẹ nhàng lau dọc khuôn mặt Gun, nhẹ nhàng hết mức tưởng chừng như thứ dưới tay anh cực kì mong manh dễ vỡ vậy. Lau được nửa khuôn mặt của Gun, anh dừng tay vì cái khăn đã nguội ngắt bởi những động tác chậm hơn sên bò của mình. Lúc chiếc khăn sắp bị anh thả vào chậu nước thì anh giật mình nhìn thứ kì lạ nổi bật trên chiếc khăn trắng. Gìn cầm lên chăm chú nghiên cứu, cái này hình như anh thấy ở đâu thì phải. Gìn nhìn chăm chăm nó như sinh vật lạ, não anh không ngừng hoạt động tìm lại những gì tương tự thứ này mà anh đã từng nhìn qua. Sau 1 phút 30 giây suy nghĩ, bóng đèn của nhà khoa học vĩ đại Edison cuối cùng cũng xuất hiện nhảy tung tăng trên đầu anh. Cái này anh đã từng thấy trong phòng mẹ anh, thay vì tẩy lớp phấn trang điểm bằng dung dịch tẩy trang như mọi người, bà hay tẩy trang bằng nước ấm. Có lần anh vào phòng mẹ lúc bà tẩy trang sau khi dự tiệc, thấy lạ nên anh mới hỏi. Vậy thì cái này... dường như nghĩ ra gì đó, anh bật dậy khỏi ghế nhìn Gun. Anh tin rằng nếu ai nhìn thấy những gì trước mặt anh chắc chắn họ sẽ có phản ứng như anh mà thôi. 2 bên gương mặt... khác hoàn toàn nhau. Anh lém chiếc khăn mặt vào chậu nước rồi nhanh chóng vò, lại một lần nữa nhẹ nhàng lau mặt Gun. Anh hồi hộp chờ đợi... chờ đợi xem những gì dưới lớp phấn trang điểm đó.

Sau khi ném trả cái khăn mặt đáng thương vào chậu nước, anh ngơ ngác nhìn khuôn mặt của người con gái trước mặt. Khuôn mặt trái soan, nắn da trắng nõn vì mới được lau bằng nước nóng lên ửng đỏ, đôi môi nhỏ xinh yêu kiều như đoá anh đào rực rỡ, mũi dọc dừa cao thẳng đứng chuẩn của người con gái đẹp phương Đông, lông mi dài cong vút lúc này đang khép chặt. Tất cả những gì anh thấy được là một khuôn mặt đẹp hoàn hảo. Vẻ đẹp của cô không mang vẻ kiêu sa, quyền rũ như Kin, cũng không phải ngây thơ, hồn nhiên như em gái của anh (Halee) mà đó là cái gì đó rất buồn bình, tình nghịch nhưng có chút nội tâm. Cô bây giờ vẫn ngủ, anh muốn nhìn thấy đôi mắt của cô với khuôn mặt này. Anh không biết cô làm như vậy có mục đích gì, thân phận cô thế nào, nhưng anh sẽ chờ một ngày cô đường đường chính chính trước mặt mọi người với khuôn mặt thật đứng trước mặt anh.

Trong đầu anh lúc này, từng hình ảnh của anh với cô trước đây như thước phim quay chậm dần dần xuất hiện. Lúc anh và cô tranh cãi trước nhà WC nam, cô không cho anh gặp em của mình, ra sức ngăn cản, lúc anh và cô lôi kéo nhau rồi ngã trên sân trường, lúc cô ngã đè lên anh, bàn tay anh ôm chôn cô trong lòng, lúc anh ngồi ăn gần ngơ ngẩn về khoảnh khắc đó, lúc anh ngồi trong lớp không tự chủ mà nhìn về phía cô. Những lúc như vậy, trong mắt anh cô không xinh đẹp như những người con gái trong trường, nhưng cô lại có thứ gì đó gây ấn tượng với anh. Anh cũng không phải là người coi trọng vẻ bề ngoài. Bố đã từng nói với anh:

– Sau này con lấy vợ, không cần đẹp, không cần gia thế cũng được, chỉ cần nó yêu con, con yêu nó thật lòng thế là đủ. Phụ nữ càng đẹp càng nguy hiểm. Nhưng bố là người can đảm thế nên mới lấy được 1 người đẹp như mẹ con. Sau này còn phải xem con thế nào.

Bố nói vậy rồi cười thật tươi xoa đầu anh. Anh biết, bố mẹ đã cố gắng xây dựng sự nghiệp thật vững trãi, 2 người không muốn như những gia đình khác mang hôn nhân của con cái mình ra để tạo lập mối liên kết giữa các tập đoàn, bố mẹ không muốn cuộc sống cả đời còn lại của con cái mình với người nó yêu. Anh tin rằng, nếu anh và cô còn có yêu nhau, chắc chắn sẽ không ai ngăn cản.

Lôi điện thoại trong túi ra, anh nhanh chóng chụp hình cô lại như sợ cô bất chợt tỉnh dậy nhìn thấy hành động của anh. Nhìn chăm chăm vào điện thoại nhìn bức ảnh vừa mới chụp, anh mỉm cười hạnh phúc rồi cất điện thoại đi. Có lẽ anh nên ra ngoài để y tá lo cho cô, nếu không đợi cô tỉnh lại biết anh nhìn thấy khuôn mặt thật của cô thì không hay. Nhìn cô một lần nữa anh quay người bước đến cánh cửa, thế nhưng chỉ bước được vài bước anh lại dừng lại quay đầu nhìn cô gái trên giường. Đôi chân không tự chủ lại bước về phía cô, nhẹ nhàng chống tay lên giường bệnh, anh từ từ cúi xuống nhẹ nhàng hôn lên trán cô. Khuôn mặt Gìn lúc này đã sớm nóng bừng, anh lại lợi dụng lúc người ta ngủ mà làm việc xấu, đưa tay gỡ đầu ngượng ngùng, anh nhanh chóng rời khỏi căn phòng, rặn rọ y tá rồi gọi điện cho Kin, có lẽ là con gái cô ấy sẽ nói chuyện với Gun dễ dàng hơn.

***** Chuyển địa điểm nào *****

Tại một căn nhà hoang ở ngoại thành của thành phố Seoul xinh đẹp, Jee đang chăm chú nhìn xung quanh tìm hiểu căn nhà này. Anh đã theo lời của “người đó” mà đến đây. Anh biết việc này có thể có nguy hiểm, nhưng anh nhất quyết dấn thân vào, chỉ cần có 1 chút hi vọng về Han Mi anh bất chấp mọi giá phải có được.

Lúc mới bước vào, anh chỉ cảm thấy sự âm u của cả căn nhà, toàn bộ chỉ là những thứ vứt đi, thùng rác-tông ngỗng ngang, cửa sổ căn nhà đóng chặt lại không có tầng 2, cửa ra vào vì gió mà đập ra lại đập vào. Có lẽ vì lâu ngày không có người vào, thiếu đi hơi người, ánh sáng chỉ có cách theo chiếc cửa chính mà đi vào thế nên căn nhà này mới âm u như vậy. Lúc này, việc duy nhất anh có thể làm đó chính là chờ đợi.

Đúng lúc đó, tiếng động cơ ô tô ngày càng gần, chắc chắn có người đang đến. Anh nhanh chóng tìm nơi nào đó ẩn thân rồi quan sát trước sau đó tính sau. Cánh cửa đang tự nhiên chơi đùa cùng gió bị một bàn tay thon thả giữ chặt rồi mở ra, ánh sáng nhanh chóng chui vào căn nhà. Jenny bước từng bước thận trọng vào bên trong, nhìn xuống sàn nhà, đầu chân ở nhiều nơi in lên sàn nhà bám bụi, đầu chân tuy nhiều nhưng không loạn, như vậy chỉ có 1, 2 người. Nhìn những dấu chân cuối cùng, cô dường như đoán được chủ nhân nó ở đâu.

Về phía Jee, anh cũng rất ngạc nhiên khi thấy cô. Anh đã ở ngôi trường này hơn 1 năm mà hoàn toàn không biết thứ gì, còn cô mới vào học được vài tháng mà đã tra ra Hội Trưởng thần bí kia. Nghi vấn trong đầu anh lúc này đó chính là: cô ấy là ai?

-- Ra đây đi. -- Đang mải mê suy nghĩ, Jee nghe thấy được câu nói lạnh lùng từ người con gái trước mặt. Anh quyết định ra gặp cô, mặt đối mặt.

Nhìn người con trai bước ra từ trong góc tối, Jenny thoáng giật mình. Là anh ta sao? 2 con người đứng trước mặt nhau im lặng không nói gì. Mắt nhìn vào mắt đối phương chăm chú tìm hiểu, mọi thứ xung quanh như chỉ làm nền cho 2 người họ. Cả 2 đều không có ý định mở miệng cho đến khi họ nghe thấy có tiếng bước chân đang đến gần, cả 2 đều nhìn chăm chăm vào cánh cửa hồi hộp chờ đợi. Thế nhưng trái với những gì họ mong muốn, cánh cửa không mở ra mà thay vào đó là nhanh chóng đóng sầm lại. Cả Jee và Jenny nhanh chóng chạy đến cánh cửa cố gắng ầm ra nhưng vô tác dụng, tiếng còi then, khóa cửa từ bên ngoài đã đủ cho 2 người biết: Họ bị lừa

Biết trước mọi cố gắng của mình để mở cánh cửa này sẽ vô dụng, Jenny và Jee cũng không ngu ngốc phí công vào cánh cửa nữa, thay vào đó cả 2 mỗi người 1 hướng tìm thử xem có cách nào thoát ra ngoài không. Thế nhưng, những kẻ này không ngu ngốc như cả 2 tưởng, ngoài cánh cửa chính và vài ô

cửa sổ nhỏ sát trần nhà với những song sắt như trong nhà tù đã được đóng kín từ bên ngoài ra thì không còn bất cứ chỗ nào có thể chón ra được. Jenny và Jee chán nản quay về chỗ họ đứng ban đầu. Vô tình 2 ánh mắt lại gặp nhau thể nhưng chỉ được vài giây ngắn ngủi. Jenny lại quay mặt đi chỗ khác quan sát mọi thứ xung quanh. Còn Jee, anh vẫn gửi cho cô những ánh mắt tò mò. Là 1 cô gái bình thường mà ở trong hoàn cảnh như vậy lại không hoảng loạn, khóc lóc, thay vào đó anh thấy ở cô một sự bình tĩnh đến kì lạ. Thấy người trước mặt nhanh chóng cho tay vào túi rồi lấy ra điện thoại, anh mới nhớ ra mình mang theo điện thoại. Thế nhưng, cả 2 lại phải 1 lần nữa thất vọng: Điện thoại không còn sim.

* Cùng lúc đó, ở trong chiếc xe dưới ngọn đồi, 1 nam thanh niên chăm chú vào chiếc máy tính ngay trước mặt. Nhìn hành động của người trong màn hình, nụ cười chế nhạo ngày càng nhiều.

– Muốn gọi điện tìm người cứu sao? Không có cơ hội đâu. Chỉ vì 2 cái điện thoại đó, ta mất công tổ chức học thể dục cho các người, làm giáo viên không dạy học được cũng tốn kém lắm. Nếu lần này không thành công ta sẽ “buồn” lắm đấy. – Buổi học thể dục hôm nay là do hấn làm ra, vì chỉ khi học thể dục, 2 người họ mới rời khỏi điện thoại, lúc đó bọn hấn mới ra tay được. Nhưng có trách cũng phải trách Jenny và Jee bất cẩn, vội vàng đi mà không kiểm tra điện thoại.

Chán nản ngồi xuống mấy cái ghế vẫn còn bám bụi trong căn nhà, Jee và Jenny trầm ngâm nghĩ cách thoát ra đồng thời cũng nghĩ lí do mà đối phương lại xuất hiện ở chỗ này. Không khí im lặng bao trùm cả căn nhà, thỉnh thoảng có tiếng chuột chạy, gián bò lung tung. Jenny cũng không sợ chúng, nhiều lúc cô còn nhìn xem chúng chạy đến đâu, làm gì. Im lặng mãi không phải là cách, nếu cứ im lặng thì cũng không biết được gì. Jenny chấp nhận mở miệng ra hỏi.

– Anh/cô tại sao lại xuất hiện ở đây. – Thật ngạc nhiên, không chỉ có Jenny mà ngay cả Jee cũng nói 1 lúc. Trước sự trùng hợp này, cả 2 không hẹn mà đều quay mặt đi chỗ khác, im lặng lại tiếp tục im lặng.

– Cô là người muốn tôi đến đây? – Không chấp nhận được sự im lặng của cả 2 Jee nên tiếng hỏi. Anh muốn nhanh chóng biết thông tin của Hội trưởng. Chỉ cần tiếp cận được cô ta, sẽ tiếp cận được với lão già đó.

– Có người gọi tôi đến đây. – Jenny thành thật trả lời. Vậy là anh ta cũng không biết thân phận của cô. Nếu anh ta biết thật, cô cũng không biết trong hoàn cảnh này nên “đối xử” với anh ta thế nào. Cảnh giác của cô với anh ta cũng dần hạ xuống.

– Người đó có ý định gì chứ? – Jee nhìn vào bức tường đối diện lơ đãng hỏi. Câu hỏi này, anh muốn hỏi cô cũng như muốn hỏi chính mình. Trước câu hỏi của Jee, Jenny cũng không biết nói cái gì, chính cô cũng thắc mắc. Rõ ràng biết thân phận của cô, vậy sự xuất hiện của anh ở đây là sao?

Ánh sáng trong phòng ngày càng yếu đi, qua ô thoáng nhỏ được che kín bằng cửa kính, từ bên trong có thể thấy dễ dàng trời đang tối dần. Jee đã thử mọi cách có thể mà không được. Ngay cả việc thử phá cánh cửa anh cũng đã thử nhưng vô dụng, cửa sắt chắc chắn cứng hơn cái chân anh. Mồ hôi đã sớm làm ướt đầm áo sơ mi đồng phục, chiếc áo cứ như vậy bám sát vào từng đường nét trên cơ thể, chiếc canavat cũng sớm bị anh ném đi, khuy áo trước ngực cũng đã được cởi bỏ mất 3 cái để lộ da thịt bên trong khiến ai đó đồ mặt không giám nhìn. Jenny cũng tự hỏi mình, cái này cô từng xem qua rồi trên TV, trên tạp chí... đâu chẳng có, vì có gì mà nhìn anh ta lại đồ mặt chứ?

Thời gian cũng trôi qua nhanh chóng, trời đã hoàn toàn tối hẳn, trong căn phòng tối tăm chỉ le lói ánh đèn từ 2 chiếc điện thoại đủ để thấy mặt nhau. 2 con người ấy vẫn im lặng, dường như đối với họ sự im lặng đã dần thành thói quen. Sự im lặng đó khiến kẻ nào đó không khỏi bức mình.

– Ngồi cả 1 buổi không nói với nhau câu nào, chẳng lẽ bị câm hết rồi à.

Tức giận quăng chiếc máy tính sang 1 bên, anh ta cầm chiếc điện thoại nên bắt đầu gọi cho ai đó.

– Tiếp tục kế hoạch đi. – Không đợi bên kia trả lời, anh ta đã tắt luôn điện thoại ném không thương tiếc lên ghế sofa.

Quay trở lại căn nhà tối tăm với Jee và Jenny, cả 2 vẫn sẽ đắm chìm vào thế giới riêng của mình nếu không có tiếng động cơ của máy móc bất ngờ hoạt động. Jenny và Jee lập tức đứng dậy, cảnh giác tìm nguồn gốc của tiếng động đó. Thế nhưng, ngay sau đó, họ biết rằng không cần tìm kiếm nữa. Bởi lẽ nhiệt độ của cả căn nhà lúc này đã cho họ biết nguồn gốc của chúng. Nhiệt độ căn phòng giảm đột ngột. Trong bóng tối của căn phòng, cả hai đều có thể nhìn thấy hơi thở trắng xóa từ phía đối phương. Trong mắt cả hai không có chút hoảng sợ, chỉ là một chút hoang mang khi không biết làm gì lúc này. Có lẽ lúc này Jee có thể hi vọng những người bạn của mình có thể cứu anh, họ sống cùng anh, có thể nhận thấy sự biến mất của anh; nhưng còn Jenny, cô không hi vọng gì nhiều, cô chẳng có ai hết. Bạn bè dù có, nhưng họ không sống cùng cô; còn gia đình thì cô càng không muốn nghĩ đến. Trong căn nhà đó từ trước đến nay, cô luôn một mình.

Cái giá lạnh dường như càng lúc càng ngấm vào cơ thể mỗi người. Jenny lúc này ngồi ôm gối trong góc tối. Cô cố gắng ôm thật chặt để cố lưu giữ lại chút hơi ấm từ cơ thể. Mặc dù hai tay vì chiến thắng từ trận đấu cuối đã sớm đau nhức. Đối với người mới tập chơi bóng chuyền như cô thì đây là điều dễ hiểu. Nhiệt độ tuy không còn giảm nữa nhưng nó đã dừng ở nhiệt độ mà một bộ đồng phục mùa hè không đủ giữ ấm cho cơ thể. Đã vậy, cô còn mặc váy ngắn càng khiến bản thân càng lạnh hơn. Jenny chỉ biết nhắm mắt lại chỉ mong khi cô mở mắt ra thì tất cả sẽ kết thúc như 1 giấc mơ mà thôi.

Là con trai tuy có sức chịu đựng hơn con gái, nhưng tình trạng của Jee cũng không khá hơn mấy. Đã quen với giá lạnh vốn có của Hàn Quốc nhưng với tình cảnh này giới hạn của con người cũng không phải là không có. Anh lại đưa mắt tìm hình ảnh bé nhỏ kia, thấy cô vẫn cầm điện thoại trong tay, ngồi co ro trong góc, cũng không mở lời nói với anh câu nào. Anh thật sự tò mò về con người cô, rốt cuộc cô là người như thế nào?

Đột nhiên 1 tiếng “cạch” vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của anh, hình như có vật nào rơi xuống đất. Jee đưa mắt nhìn xung quanh nhưng không thấy gì, quay lại nhìn về phía Jenny ánh sáng của chiếc điện thoại không còn, cô dùng đèn từ chiếc điện thoại của mình tìm lí do anh thấy điện thoại của cô rơi xuống đất rồi. Nhưng kì lạ là cô không hề nhặt lên, là cô không muốn nhặt hay là.....

Không muốn suy nghĩ trong đầu mình là sự thật, anh liền cố gắng đứng dậy tiến về chỗ cô. Ngồi lâu lại trong giá lạnh chân tay anh không tránh khỏi trở

lên khó cử động. Jee nhẹ nhàng nhất có thể tiến về phía Jenny. Ngồi đối diện trước mặt cô anh thở phào nhẹ nhõm khi thấy cô vẫn còn thở, anh không muốn trước khi ra khỏi đây bất cứ ai phải ra đi kiểu này. Tuy nhiên, Jee cảm thấy hơi thở của cô có phần yếu hơn nhiều. Khẽ lay người trước mặt nhưng cô cũng không hề phản ứng. Cầm tay cô lên xem thử, anh giật mình tưởng cảm thịt đông lạnh trong tay. Tay Jenny lạnh toát. Xem ra cô bị hạ thân nhiệt rồi. Nhưng nếu không phải trời tối, ánh sáng không đủ, và Jee chú ý hơn, anh sẽ để ý thấy gương mặt của cô không hề thay đổi, trắng bệch nên có, nó vẫn như vậy... vì lớp phấn trang điểm.

Đối với cô, anh coi như là người không quen, không thân, cũng coi là trong sự nghi ngờ của đối phương. Nhưng cùng trong cảnh ngộ này, anh thật sự không muốn cô chết. Cân nhắc suy nghĩ kỹ trong đầu, anh liền ngồi xuống ngay cạnh cô, 2 tay nhẹ nhàng nhắc cô đặt trong lòng mình. Chính cho cô có tư thế thoải mái nhất, anh đem 2 tay cô lại đặt trong lòng cô rồi lấy đôi bàn tay to lớn của mình bao trùm lên đôi bàn tay nhỏ bé lạnh toát kia. 2 cánh tay to lớn ôm thật chặt người trong lòng. Hi vọng cách này có thể giúp cả 2 giữ ấm được đến đâu hay đến đó, cũng hi vọng họ sớm sẽ ra khỏi chỗ này. Cứ như vậy, anh một lần nữa nhìn cô gái trong lòng, đôi mắt hút hồn người cũng từ từ khép lại.....

P/s: 01:00: Mìh mới viết xong, chưa kịp chỉnh sửa, sai sót chỗ nào thông cảm nha, ngày mới vui vẻ.

21/7/2016

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Và Đức Vua Của Trường The World* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 30: Kế Hoạch Ăn Cắp Trong Tiểu Thuyết (Phần Cuối)

Trở về đến nhà, Kin cực kì vui vẻ. Vì sao ư? Vì lúc ở Phòng y tế trường, cô đã “tẩy trang” được 2 cô nàng nghịch ngợm Gun và Halee. Trước đây, Kin, Gun, và Halee đã quen biết nhau trong một Show trình diễn thời trang do Kin tổ chức, trong đó khán giả đều là những nhân vật lớn. Do người mẫu đột nhiên bị tai nạn không đến được, Kin đành nghĩ cách cứu vãn tình hình. Thấy trong hàng ghế khán giả có Gun và Halee là 2 cô gái “lạ”, Kin quan sát 2 người rồi đưa ra quyết định liều: mời 2 người thay thế người mẫu. Trước lời mời trân thành từ Kin, Gun và Halee quyết định thử sức mình. Dưới sự hướng dẫn của Kin và tự mình quan sát người mẫu khác, tuy đi catwalk không được đẹp nhưng 2 người cũng không đi sai đường. Trang phục Kin chọn cho 2 người đều có mặt nạ đi kèm vậy nên khuôn mặt 2 người cũng không bị ai nhìn thấy trừ mọi người trong tổ sản xuất. Sau việc này cả 3 trở lên rất thân, cùng đi chơi, ăn, thỉnh thoảng tham gia sự kiện của Tập đoàn Kin. Lúc vào trường, 2 cô nàng cố tránh để Kin nhận ra vậy mà vẫn không thoát được. Sau khi nói chuyện riêng với Gun, Kin giúp Halee bí mật đưa Gun về. Cô cũng hứa giữ bí mật cho 2 cô nàng. Hơn nữa, nhìn khuôn mặt Gun lúc mới bước vào phòng, cô đoán được ngay Gin đã nhìn thấy mặt thật của Gun. Để giữ bí mật cho anh chàng này, cô đành nhận việc để lộ mặt thật của Gun về mình, đồng thời cũng có lí do về việc mình nhận ra cô nàng.

Nhìn nụ cười, hành động của Kin, Ken nhìn cô mỉm cười. Cô bé của anh mỗi khi làm được điều mình muốn sẽ như vậy, giống như đứa trẻ được người lớn cho quà, chẳng còn vẻ trưởng thành như mọi người hay thấy. Những lúc như thế, anh chỉ muốn ôm cô vào lòng, cắn mạnh lên cái má mềm của cô. Anh đã từng nói không để người khác thấy cô như vậy mà không nghe. Lần này phải phạt mới được.

Đi sau đôi bạn trẻ là thành viên của hội độc thân: Gin và Han. Han vẫn giữ bộ mặt mặt mọi ngáp ngáp dài như thiếu ngủ bước vào nhà nằm xuống ghế sofa nhắm mắt không buồn động đậy. Trái với Han, Gin tràn đầy sức sống hí hửng cầm điện thoại chạy lên phòng như sợ ai lấy mất. Lúc này, Ken mới để ý thấy Jee không có nhà liền quay sang hỏi Han:

– Han, Jee đâu?

– – Im lặng.

– Han.

– – Im lặng.

– 1...2....

– Anh rê, không biết, lúc học thể dục xong chạy đi đâu rồi. – Han uể oải, miễn cưỡng đáp lời. Cậu chỉ sợ Ken đếm đến 3 là không biết 1 ngàn lẻ 1 cách hành hạ người ông ta chọn cách nào nữa.

– Jee đâu có về muộn vậy bao giờ. – Kin nghe thấy Ken hỏi mới sực nhớ ra.

– Để anh gọi thử. – Nói rồi Ken lôi điện thoại ra gọi cho Jee, gọi đến lần thứ 10 vẫn là số máy bận. Jee là người rất cẩn thận, anh không bao giờ tắt máy, hay để điện thoại hết pin.

– Kêu Gin dùng máy cậu ấy tìm thử xem. – Kin lo lắng nói với Ken. 2 người lập tức lên phòng tìm Gin.

Lúc này Gin vẫn đang nằm trên giường mê mải ngắm ảnh của ai đó thì tiếng đập cửa vội vàng đã lôi anh ra khỏi những bong bóng màu hồng hình trái tim.

– Có chuyện gì vậy? – Khi anh mở cửa, thấy vẻ mặt lo lắng của Kin và Ken khiến Gin cũng khấn trương lên.

– Jee không nghe điện thoại, cậu tìm thử xem cậu ấy ở đâu.

– Được. – Gin nhanh chóng đi vào trong phòng, cầm lấy máy tính từ trên bàn rồi ngồi xuống ghế sofa nhỏ gần đó. 10 ngón tay nhanh chóng lướt nhẹ trên bàn phím. Kin và Ken đồng thời ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh chăm chú vào từng thao tác của Gin. 2 người họ không giỏi về cái này, Gin là người duy nhất ở đây họ có thể nhờ cậy.

– Không tìm thấy. Bị người ta hủy rồi. – Gin đặt máy xuống lắc đầu nhìn Kin và Ken, con chip được kết nối với máy của anh mà anh gắn vào máy mọi người đã bị hủy rồi. Lúc này Jee đang ở đâu anh cũng hoàn toàn không biết.

– Có lên gọi Lap để cử người tìm không? – Kin lo lắng hỏi 2 người.

– Không nên, Lap giờ đang bận tìm kiếm lão kia, anh ấy không giúp được gì đâu. – Ken nắm chặt tay Kin an ủi, anh biết cô lo cho Jee nhưng phải bình tĩnh mới giải quyết được mọi chuyện.

– Gọi Han dậy đi. Chúng ta nghĩ thử xem ai đang giờ trò. – Gin đứng dậy cầm theo máy tính đi xuống nhà. Ngay cả Jee mà cũng bị họ giờ trò, đối thủ lần này đáng để anh phải dùng toàn bộ IQ để đối phó rồi.

Kin và Ken nhanh chóng đi theo Gin xuống nhà. Han lúc này vẫn nằm trên ghế ngủ bị Kin gọi dậy thì lơ cô đi luôn. Nhưng nghe thấy không biết tung tích Jee, anh giật mình ngồi dậy nhìn chăm chăm mọi người như chưa hề có một Han đang mơ màng buồn ngủ vậy.

– Sao Jee có thể mất tích được. Mọi người không đùa chứ?

– Chuyện vui lắm hay sao mà mang ra đùa? Em tỉnh ngủ chưa vậy? – Kin nhìn bản mặt giống y trang cô mà bức mình. Thằng bé này vẫn không phân biệt được đâu là đùa, đâu là thật.

– Không tìm ra manh mối gì à? – Han lo lắng hỏi Gin.

– Hiện tại thì chưa. Chúng ta chỉ có thể đối đầu phương liên lạc thôi. Chắc chắn họ không giám làm gì nguy hại đến tính mạng Jee đâu. Nhưng đến bây giờ mình cũng không biết họ làm vậy là có mục đích gì.

– Liệu có phải là ông ta không? – Kin nắm chặt tay Ken hỏi. Ông ta đã bắt mất Han Mi rồi, liệu ông ta có tìm cách loại trừ cả Jee không?

– Chúng ta không thể chắc chắn được Kin. Những kẻ ganh ghét với nhà Jee và gia đình chúng ta không chỉ riêng ông ta. Yên tâm đi, anh tin Jee có thể xoay sở được. – Ken an ủi Kin, cô thường mất bình tĩnh trong những việc liên quan đến người thân. Anh muốn cô đủ bình tĩnh, tỉnh táo hơn ngay cả khi không có anh bên cạnh.

-----Chuyển cảnh nào-----

Trong một căn biệt thự lộng lẫy, 1 chàng trai đang nằm tựa người trên chiếc ghế sofa, đôi mắt nhắm nghiền. Dưới ánh sáng đèn mờ ảo chiếu lên từng góc cạnh của khuôn mặt, chỉ nhìn nghiêng thôi cũng đủ cho bất kì cô gái nào không thể rời mắt. Hai cánh tay anh gác lên thành ghế, tay vẫn cầm một ly vang đỏ khẽ lắc theo điệu nhạc vẫn được phát nãy giờ. Xung quanh người con trai đó là cả một đám người mặc đồ đen, họ chỉ đứng đó và im lặng chờ đợi mệnh lệnh.

– Bên đó sao rồi? – 1 giọng nói thờ ơ, bất cần từ người con trai vang lên.

– Có vẻ bọn chúng không chịu được thêm rồi, thưa cậu. – Đáp lại lời cậu ta là một giọng nam trầm, lạnh lùng nhưng đầy cung kính.

– Máy tính.

Người đàn ông kia cung kính đặt chiếc laptop lên bàn rồi lùi lại. Khẽ động người đổi tư thế, nhếch miệng cười, đôi mắt từ từ mở ra nhìn vào màn hình. Win – kẻ vẫn hay bám theo Jenny chính là kẻ đứng sau vụ này. Nhìn khung cảnh tối đen trước mặt chỉ thấy những ánh sáng nhỏ nhoi từ chiếc điện thoại, lại nhìn cảnh 1 nam 1 nữ như đang bắt tình nhưng vẫn ôm nhau trong màn hình máy tính, nét cười trên khuôn mặt Win thu lại. Bàn tay vẫn cầm hờ ly rượu vang từ từ nắm chặt lại, chiếc ly thủy tinh cũng theo đó mà vỡ tan thành từng mảnh. Cứ như vậy mà đứng dậy, Win cũng lười để ý đến những mảnh thủy tinh nho nhỏ vẫn bám vào tay mình. Màu đỏ của rượu vang, màu đỏ của máu, cùng với ánh sáng lấp lánh từ những mảnh thủy tinh hòa lẫn với nhau khiến người ta nhìn vào thấy yêu mị cũng có mà cảm giác chết chóc cũng có.

– Thả người. – Win chỉ bỏ câu nói lửng lơ đó cho đám người kia rồi bước lên lầu.

– Dạ. – Từng tiếng nam trầm vang lên đáp lại. Thế rồi tất cả lại chìm trong im lặng, ai làm việc lấy.

Tiếng róc rách vang lên từ căn phòng cuối cùng của tầng 2 – căn phòng của Win. Vẫn mặc nguyên bộ đồ đó bước vào phòng tắm, mở vòi hoa sen. Nước lạnh từ từ chảy xuống mái tóc màu vàng kim rồi chảy xuống theo từng đường nét trên khuôn mặt, cứ thế lăn xuống chiếc áo sơ mi. Khẽ vuốt nước trên mặt, Win nhìn chăm chăm khuôn mặt của bản thân trong gương rồi cười khẩy:

– Tội vì gì mà tức giận khi thấy em trong vòng tay kẻ khác?

Tại nhà chung của Jee, Ken cùng mọi người vẫn đang chờ tin tức từ chỗ của Lap (đừng ai quên anh này). May là đúng lúc này Lap trở về nếu không họ lại phải điều động người từ chỗ các bố mẹ đại nhân thì càng rắc rối thêm. Tuy vậy nhưng đã quá nửa đêm rồi nhưng chưa thấy thông tin nào báo về. Lần đầu tiên họ cảm thấy hối hận khi không nghe lời bố mẹ để người của họ ở đây.

– Kin, em đi nghỉ trước đi, để bọn anh đợi được rồi. – Nhìn cô bạn gái tựa người vào ghế sofa, mắt vẫn luôn nhìn về phía cửa ra vào không nói gì, anh quả thực không đành lòng để cô như vậy. Dù gì cô cũng đợi mấy tiếng đồng hồ rồi.

– Không, em muốn đợi tin tức của cậu ấy. Em hứa mới bố mẹ chúng ta sẽ chăm sóc mọi người vậy mà. – Kin vẫn như vậy, nhìn chằm chằm cửa ra vào mà đáp.

Thấy Kin như vậy, Gin và Han cũng chẳng biết nói gì ngoài cách im lặng chờ đợi.

– Pip....pip....pip..... – 1 âm thanh lạ xuất hiện trên máy tính của Gin khiến tất cả chú ý.

– Có chuyện gì vậy?

– Có người muốn xâm nhập vào máy tính của tót. Hẳn ta có gửi tin nhắn đến.

– Đọc thử xem sao. – Cả Kin, Han, Ken bước nhanh đến gần Gin. Ai cũng hi vọng tin nhắn đó có liên quan đến Jee, dù là tin tốt hay xấu ít nhất cũng là thông tin, còn hơn không biết cái gì.

– Là 1 dòng chữ, hình như là địa chỉ của nơi nào đó. Còn có ảnh nữa. – Tay Gin nhanh chóng lướt trên bàn phím, 1 hình ảnh xuất hiện trước mặt mọi người. Gin phóng to bức ảnh nên để mọi người nhìn cho rõ. Ảnh sáng trong bức ảnh khá yếu, anh đang cố gắng để có thể nhìn rõ hơn.

– Là Jee. Bộ đồ này là đồng phục trường mình. Nhìn kiểu tóc, mặc dù không rõ lắm nhưng rất giống Jee. – Nghe câu nói của Kin, từng người ở đây như được thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng có chút thông tin về Jee.

– “Người là ai?” – Để hình ảnh đó sang một bên, Gin gửi 1 tin nhắn cho bên kia.

– “Không cảm thấy bản thân nhiều lời sao? Nếu không muốn cậu ta chết thì nhanh lên.” – Đầu bên kia nhanh chóng trả lời.

– “Người vì gì mà chắc chắn ta sẽ tin người?”

– “Vì người muốn cứu hẳn còn ta thì không.”

– Đi thôi, gọi cho Lap nói anh ấy đến đó. – Trước câu trả lời của đối phương, Han nhanh chóng gọi cho Lap theo lời của Ken, tất cả chạy đi lấy xe, Gin cũng không quên đem theo máy tính của mình.

Không lâu sau đó, 1 chiếc xe phóng nhanh ra khỏi căn biệt thự. Không khí im lặng bao trùm cả xe, chỉ thỉnh thoảng nghe thấy âm thanh từ bàn phím máy tính, tiếng Gin chỉ đường cho Ken. Vận tốc xe vẫn cán mốc tối đa hướng theo phía ngoại thành mà đi tới.

1 tiếng sau đó, cuối cùng họ cũng đã đến nơi, cùng lúc đó Lap và người của anh cũng vừa tới. Lap nhanh chóng chia người của anh ra tìm, còn bản thân anh thì đi cùng nhóm của Ken. Ngon đói cũng không lớn lắm lên mọi người cũng nhanh chóng tìm ra căn nhà hoang mà Jenny cùng Jee đang ở trong đó.

– Cửa khóa rồi. – Nhìn thấy cánh cửa có vẻ cũ kỹ nhưng vẫn còn chắc chắn kia đang bị khóa, Han cùng cả nhóm hoang mang chưa biết nên làm thế nào.

Nhưng Lap lại khác, anh nhẹ nhàng rút khẩu súng từ trong vạt áo vest, lấy từ phía thuộc hạ một chiếc ống giảm thanh rồi lắp chúng lại. Sau khi xong việc, Lap bắn chính xác 1 phát súng vào ổ khóa kia, ổ khóa chia làm 2 rồi rơi xuống đất đồng thời với vỏ đạn. Không lường trước được việc làm của Lap, cộng với tiếng súng mặc dù đã qua giảm thanh nhưng ở gần vẫn nghe thấy khiến cho cả nhóm giật mình. Mặc dù họ đã cùng súng tiếp xúc qua nhưng cảm giác tự mình sở hữu một cái thì chưa từng có. Thấy Lap tự nhiên rút súng bắn “bằng bằng” như thế ai cũng nhìn chằm chằm với vẻ “ham muốn” vào Lap cùng khẩu súng trên tay anh.

Mặc dù Ken rất muốn nhanh chóng vào bên trong để tìm Jee nhưng Lap không cho. Anh sợ có nguy hiểm từ bên trong, dù cứu người quan trọng nhưng cũng phải để bản thân an toàn trước đã. Vậy nên, nghe theo lời của Lap, tất cả mọi người chia làm 2 đứng ở hai bên cánh cửa. Người của Lap đã cầm sẵn súng trong tay, 2 người tiến đến gần cánh cửa rồi cùng một lúc từ từ mở cánh cửa ra. Không khí lạnh từ trong phòng tràn ra khiến ai cũng bất giác run mình. Ngay sau khi cánh cửa được mở, không có chuyện gì xảy ra, ánh sáng từ những chiếc đèn đồng loạt hướng vào căn nhà. Mọi người xếp thành vòng tròn đi vào bên trong, như vậy nếu có người tấn công đột ngột, cũng không lo mình không kịp chống lại.

Ken, Gin, Han và Kin đã nhìn thấy lưng Jee ở ngay sau đồng bìa cactong, chỉ cần Lap đồng ý, họ có thể đến chỗ Jee. Cảm nhận được sự an toàn, Lap từ giữa vòng tròn ban đầu ra hiệu cho Ken tìm Jee, những người khác đi dò xét xung quanh.

Thật may, Jee vẫn còn thở. Nhưng ai cũng cảm thấy bất ngờ khi chạy đến chỗ Jee khi anh không chỉ có một mình mà còn có 1 cô gái nữa. Trừ Lap ai cũng nhận ra cô gái đó – đó chính là Jenny. Mọi người nhanh chóng tách 2 người vẫn còn đang ôm chặt nhau ra để đưa đến bệnh viện nhưng có vẻ như rất khó khăn. 2 người như bức tượng đá đúc ra liền nhau vậy, tách ra thôi cũng mất nhiều công sức. Xe ở ngoài đã đợi sẵn, khi đưa được người lên, chiếc xe phi nhanh đến bệnh viện gần nhất, còn người của Lap từ từ rút khỏi đó.

***** Quay lại căn phòng hoa lệ *****

Win nhìn vào màn hình máy tính chứng kiến toàn bộ mọi chuyện.

– Toàn 1 lũ ngu ngốc, ta để cho mấy người cứu người thì là cứu người, còn lo ta giờ trò mà trần trụi, cảnh giác. Nếu không cho cứu thì người cũng chết từ lâu rồi. Đây mới chỉ là bắt đầu thôi, từ từ sẽ có nhiều trò vui hơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Và Đức Vua Của Trường The World* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Cảm Giác Đó Là Gì ?

Nửa đêm, hàng loạt chiếc xe ô tô phóng vào cửa bệnh viện khiến cho những người trực buổi tối hôm đó ở bệnh viện được một ngày đáng nhớ. Họ chỉ thấy từng chiếc xe một đỗ trước cửa khoa cấp cứu của bệnh viện, sau đó những người trong xe đưa một nam, một nữ vào bên trong, các bác sĩ chỉ biết vừa chạy theo vừa chỉ đường cho họ, ngay sau đó thì chỉ có 1 vài người ở lại, những chiếc xe kia nhanh chóng rời đi. Đây chỉ là một bệnh viện nhỏ ở ngoại thành của thành phố, bệnh nhân chủ yếu chỉ đến khám thông thường, những vụ cấp cứu cũng ít, thế nên việc xuất hiện cùng lúc nhiều chiếc xe lúc nửa đêm thế này khiến cả y, bác sĩ đều bất ngờ.

Sau khi đưa cả hai người vào phòng cấp cứu, cả Ken, Kin, Han, Gin và ngay cả Lap cũng thấy nhẹ nhõm, mọi người chỉ còn việc ngồi chờ bác sĩ ra là xong.

– Lap, sao anh về đúng lúc vậy? – Kin quay sang hỏi chuyện Lap, đây cũng là cách giết thời gian nhanh nhất lúc này.

– Là trùng hợp thôi, vừa về thì gọi cho mọi người.

– Chuyện kia sao rồi Lap? – Han cũng tham gia vào cuộc nói chuyện.

– Không tóm được lão, chúng tôi mất dấu lão ở Ma Cao. Sau đó cố gắng tìm kiếm thêm nhưng không được.

– Vậy là không tra được thông tin gì cả.

– Không biết có phải tình cờ hay không nhưng tôi thấy người của ông ta ở Ma Cao.

– Vậy có khả năng lớn lão hiệu trưởng bị người của lão mang đi rồi cũng nên – Lại tiếp tục mất một manh mối lớn khiến Han có chút bực bội. – Tôi thấy cách của chúng ta dường như đi quá xa, hi vọng quá mong manh rồi. Cũng chưa chắc việc con gái ông ta sẽ biết chuyện của Han Mi.

– Tiếp cận cô ta chỉ để chúng ta có được một khe nước nhỏ để tìm ra nguồn nước lớn thôi. Được rồi, chuyện này nói sau, đợi xem Jee thế nào đã. – Ken ngắt lời mọi người, hiện tại bây giờ anh chỉ quan tâm đến người bạn nằm trong kia của anh, còn lại thì để sau nói cũng không muộn. Mọi người lại tiếp tục im lặng chờ đợi, hi vọng lần này không có gì nghiêm trọng xảy ra đối với Jee.

Đèn báo bên ngoài phóng phẩu thuật tắt, bác sĩ bước ra nhưng không phải từ phòng cấp cứu mà Jee đã được đưa vào mà là phòng của Jenny.

– Ai là người nhà bệnh nhân vậy? – Bác sĩ nhìn những con người khiến họ tắt bật lúc đêm khuya hỏi.

Nhưng chính câu hỏi bình thường đó của bác sĩ lại khiến cho cả nhóm không biết làm gì. Vì đơn giản, họ không phải người nhà bệnh nhân thế nên cuối cùng chỉ có cô gái duy nhất ở đây – Kin đứng dậy đến chỗ bác sĩ, những người còn lại vẫn giữ thái độ thờ ơ. Họ còn đang nghi ngờ tại sao Jenny lại ở cùng Jee. Riêng Kin, Halee và Gun đã nói cô không cần quá nghi ngờ Jenny vậy lên cô cũng không thờ ơ như họ được.

– Cô ấy sao rồi bác sĩ?

– Tạm thời thì không sao, do bị hạ thân nhiệt đột ngột nên giờ vẫn còn yếu, cũng may không ảnh hưởng nhiều đến phổi, chỉ cần nghỉ ngơi, giữ nhiệt độ phù hợp là ổn. Chúng tôi sẽ đưa cô ấy đến phòng bệnh thường để theo dõi vài ngày.

– Cảm ơn bác sĩ.

Ông bác sĩ già khẽ gật đầu chào Kin rồi đi, Kin cũng đáp lễ rồi đứng chờ y tá đưa Jenny ra, cô muốn xem tình trạng của Jenny rồi báo cho Gun và Halee. Nhưng đúng lúc chiếc giường bệnh của Jenny được đẩy ra, thì phòng phẫu thuật của Jee cũng mở, Kin liền chạy lại chỗ Ken. Chính vì thế, Kin đã bỏ lỡ mất cơ hội nhìn thấy gương mặt thật sự của Jenny. Giả sử cô chỉ nán lại chút thôi, cô sẽ nhìn thấy gương mặt kia, cô sẽ nhận thấy nó giống với gương mặt của ai đó ... người mà cô quen biết ...

– Bác sĩ, bạn tôi sao rồi? – Ken lo lắng hỏi.

– Bình tĩnh, đừng nóng vội, cậu ta không sao, thể lực cậu ta vốn rất tốt nên không bị ảnh hưởng gì, cứ coi như đây là cuộc rèn luyện sức khỏe đi mặc dù hơi quá một chút. – Thấy vẻ lo lắng của mọi người, ông bác sĩ già vừa nói, vừa cười đùa mong giảm bớt căng thẳng từ những người trẻ tuổi trước mặt. – Nhớ bồi bổ cho cậu ta chút, tránh khiến cơ thể bị lạnh sẽ ảnh hưởng đến phổi.

Nghe những lời nói của bác sĩ, lòng ai cũng đã ném đi được một cục đá. Mọi người theo chân y tá đưa Jee đến phòng bệnh thường. Chờ đến khi Jee tỉnh lại, họ sẽ đưa anh đến bệnh viện thành phố tốt hơn.

Trong khi phòng bệnh của Jee có đông đủ bạn bè quan tâm, chăm sóc thì ngược lại phòng của Jenny không có ai trừ cô cùng với cô y tá. Không lâu sau, Jenny cũng tỉnh lại. Cô lạ lẫm nhìn mọi thứ xung quanh. Mọi thứ thật giống như ngày nào đó, khi ấy cô cũng từ trên giường bệnh mà tỉnh lại rồi một người đàn ông mà cô không nhớ được là ai bước vào nói là bố cô. Cứ như vậy suốt bao năm qua, cô vẫn đi theo hình bóng của người đó để mong chờ được đón nhận sự quan tâm của người bố nhưng cái cô nhận được lại chẳng có gì. Ngày hôm nay cũng thế, cô cũng ở trên giường bệnh tỉnh lại nhưng không còn ai bên cạnh nữa, thật sự...thật sự cô đơn. Jenny cứ như vậy nhìn trần nhà im lặng không nói gì.

– Cô tỉnh lại rồi sao? Có thấy chỗ nào không ổn không? – Cô y tá vừa bước vào phòng nhìn thấy Jenny đã tỉnh liền hỏi thăm.

– Tôi không sao. – Jenny lạnh nhạt trả lời cô y tá, dù gì cô ấy cũng có ý tốt.

– Bạn bè cô đang ở chỗ bạn trai cô, có cần tôi gọi họ không?

– Bạn trai tôi? – Jenny ngạc nhiên nhìn cô y tá. Cô có bạn trai từ bao giờ vậy?

– Đúng vậy, lúc 2 người được đưa vào bệnh viện vẫn còn ôm chặt lấy nhau mà. Hai người đẹp đôi thật đó. – Cô y tá cười đùa, cô nghĩ chắc Jenny xấu hổ nên mới có phản ứng thế.

Nghe cô y tá nói, Jenny lúc này mới liên tưởng đến Jee. Nhưng mà chuyện 2 người ôm chặt lấy nhau là thế nào thì cô không thể liên tưởng nổi. Mà khoan... cô y tá nói đẹp đôi? Vậy mặt cô? Jenny giật mình đưa tay lên mặt xoa xoa vài cái.... toàn bộ phần trang điểm không còn nữa rồi.

Thấy phản ứng của Jenny như vậy, y tá nghĩ cô đang lo cho gương mặt mình liền cười bảo:

– Mặt cô không có việc gì đâu, vẫn rất đẹp.

Jenny lúc này không để ý đến lời khen của y tá, cô đang lo sợ họ nhìn thấy mặt thật của mình. Không được, cô phải rời đi trước khi họ tới.

– Đừng nói với họ tôi đã tỉnh, cô ra ngoài trước đi, tôi muốn nghỉ ngơi.

Y tá không nói gì thêm liền đi ra ngoài, còn Jenny, cô rút hết đồng dây dợ đang cắm trên cổ tay mình rồi bước xuống giường. Lúc này, Jenny vẫn còn yếu, việc đứng dậy đi lại cũng trở nên khó khăn hơn. Nhẹ nhàng mở cửa, Jenny nhìn quanh tìm kiếm bóng dáng những bác sĩ trực đêm. Không có! Cô đóng khế cửa, mò mẫm tìm đường ra khỏi bệnh viện. Thời gian này vẫn còn chưa sáng hẳn, cô sợ rằng sẽ không tìm được xe đưa cô vào trung tâm thành phố, hơn nữa cô vẫn còn mặc đồ bệnh nhân trên người việc ra khỏi cổng bệnh viện càng khó khăn hơn. Cô chợt nhớ tới Vin, đúng rồi! Vin chắc chắn có để người của anh tại Hàn Quốc. Jenny không mấy khó khăn khi hỏi mượn điện thoại của 1 y tá. Dù gì cô vẫn đang ở trong bệnh viện, đâu phải y tá nào cũng biết mặt cô. Việc của cô bây giờ chỉ là chờ đợi người của Vin tới đón.

*****Trong phòng bệnh của Jee*****

Không lâu sau khi Jenny bỏ đi, Jee cũng đã tỉnh, Ken đã đi làm thủ tục chuyển tuyến cho anh lên bệnh viện khác, Lap cũng đã trở về, còn lại mọi người đều ở trong phòng bệnh của Jee.

– Người ở cùng tớ hôm qua đâu? – Jee quay sang hỏi mọi người.

– Cô ấy ổn, chắc cũng tỉnh lâu rồi. – Kin vừa gọt táo vừa đáp. Cô chợt nhớ ra đã bỏ quên mặt cô ấy. Thật có lỗi mà. – Để tớ đi xem cô ấy thế nào.

Nói rồi, Kin ra ngoài, Han và Gin đối với Jenny chẳng có chút bận tâm gì, người lạ thì vẫn sẽ là người lạ mà thôi. Cứu cũng đã cứu rồi, họ với cô ta coi như hết trách nhiệm. Jee im lặng không nói gì. Cũng may là cô ấy không sao, anh còn có rất nhiều chuyện muốn hỏi cô ấy.

Lúc đi đến phòng Jenny, Kin không thấy cô y tá ở đó, cô gõ cửa nhưng vẫn không thấy có tiếng trả lời. Không lẽ cô ấy chưa tỉnh? Cô nhẹ nhàng mở cánh cửa ra định nhìn thử nhưng cái mà cô thấy chính là chiếc giường bệnh trống trơn, đồng dây truyền dịch buông thõng xuống dưới đất. Cô ngạc nhiên ra khỏi phòng tìm hỏi y tá.

– Cô có biết bệnh nhân ở phòng này đi đâu rồi không?

– Cô gái xinh đẹp ấy hả? Sau khi tỉnh cô ấy vẫn ở trong phòng mà. – Cô y tá thành thật trả lời.

– Tôi không thấy cô ấy trong phòng. Nhờ cô gọi người của bệnh viện tìm cô ấy giúp tôi. – Kin trầm ngâm nhìn vào trong căn phòng trống rồi nhanh chóng quay trở lại phòng Jee.

– Cô ấy biến mất rồi. -- Kin với vẻ mặt trầm ngâm khó thấy mở cửa phòng, nhẹ nhàng thông báo với 4 chàng trai ngồi đó. Gin và Han vẫn tỏ vẻ không mấy quan tâm, duy chỉ có Jee và Ken lại im lặng không nói gì.

– Chúng ta về thành phố đã, trước đưa Jee đến bệnh viện tốt hơn, sau đó tính sau. – Ken nhanh chóng quyết định, đồng thời kéo bạn gái ra ngoài, để lại 2 cậu con trai uể oải ngồi trên ghế cùng anh chàng mặt lạnh nằm trên giường.

Cùng lúc đó, nữ chính của chúng ta đang mệt mỏi dựa vào ghế xe nghỉ ngơi, cô quả thực không chịu nổi nữa rồi.

***** 1 tuần sau*****

1 tuần trôi qua, trường The World vẫn hoạt động bình thường như bao ngày, chỉ khác là họ không còn thấy những nữ nam, nữ nữ trong lòng họ, cùng với những người mà họ chẳng buồn nhìn mắt. Dĩ nhiên, Jee thì nằm trong bệnh viện nghỉ ngơi 1 tuần, những người còn lại thì cũng viện cớ chăm sóc anh mà nghỉ học. Còn về phía Jenny, cô không thể tự chăm sóc mình với tình trạng này, lại nhất định không muốn đến bệnh viện vậy nên đành đến ở cùng với Gun và Halee nhờ hai người chăm sóc.

1 buổi sáng đẹp trời, mây bay lượn trên không trung... vân vân + mây mây, học sinh trường The World vẫn đi học như thường lệ thi nhưng âm thanh quen thuộc của trường học bị cắt ngang bởi một loạt tiếng động khác: tiếng động cơ ô tô. Những chiếc xe này dường như đã quá quen thuộc với học sinh nơi đây, họ biết nam thần, nữ thần của họ đã trở lại. Lần lượt từ những chiếc xe sang trọng, Jee, Ken, Kin, Han, Gin lần lượt bước xuống. Một tuần này đã đủ để anh hồi phục, còn bây giờ, anh phải tiếp tục thực hiện được kế hoạch của mình, rốt cuộc cô ta đang ở. Trong khi Jee cùng các bạn trở lại trong sự nồng nhiệt của mọi người, thì ngược lại Jenny cùng 2 người bạn lại vào trường trong không khí im lặng, nhẹ nhàng. Cứ im lặng như vậy lại là tốt, cô không thích cái không khí ồn ào đầy mùi nước hoa như ở kia.

Bước vào lớp, Jee thoáng giật mình nhìn người con gái kia đã ngồi sẵn ở bàn học đọc sách. Khuôn mặt được che đầy bởi lớp phấn khiến không ai biết rõ tình hình của cô nhưng có vẻ cô đã quên mất một vài điều, nhìn đôi môi nhợt nhạt của Jenny cũng đoán được... cô không ổn. Đôi môi nhợt nhạt của cô cùng với khuôn mặt vẫn như mọi ngày có sự tương phản nhau, điều này khiến Jee nổi lên lòng nghi ngờ. Cô gái này đang che giấu anh điều gì? Jee không nói gì đi về chỗ ngồi của mình, nhưng người phía sau đều như vậy. Trong khi đó, có một người từ lúc đầu vẫn cúi gằm mặt xuống bàn, giảm thiểu sự tồn tại của mình đến mức tối đa – đó là Halee. Sao cô lại quên mất anh trai cô có mặt trong cái hội đồng đám này chứ. Thế nhưng mọi cố gắng của cô đều vô ích, Gin đã nhìn thấy cô. Chỗ ngồi của anh sau Halee 2 bàn, tìm Halee theo từng bước chân của Gin mà tăng tốc độ đập. 3...2...1... Gin cứ thế bước qua chỗ Halee, cô tưởng mình đã thoát liền thở phào nhẹ nhõm. Thế nhưng hai bàn tay to lớn bất ngờ đặt lên vai cô khiến trái tim nhỏ bé của cô chỉ thiếu bước nhảy ra ngoài. Gin kề sát khuôn mặt điển trai của mình vào tai Halee gần từng chữ:

– Dương Ngọc Vi, em nợ anh một lời giải thích. – Vừa nói, đôi bàn tay kia siết chặt một bên vai cô. Anh nói bằng tiếng Việt vậy nên Gun ngồi ngay sau Halee có nghe thấy cũng không hiểu gì hết, chỉ biết anh ta gọi tên Halee mà thôi. Trong lúc quay đi, bàn tay Gin vô tình chạm vào mái tóc dài của Gun khiến cả hai đứng hình trong giây lát. Còn trong lòng Halee đang thầm kêu gào: “Dương Hàn Long, anh là đồ ác ma. Em sẽ không gả Gun cho anh đâu”. Nếu Gun “không may” nghe được câu nói trong lòng này của Halee, cô nhất định sẽ đánh cho Halee một trận nhớ đời.

Trở về chỗ ngồi của mình, thế nhưng mặt hồ phẳng lặng trong tim Gin vẫn không ngừng nổi lên những ngọn sóng. Anh lại ngược nhìn người con gái kia, ngây ngốc ... thần thờ. Gin lặng lẽ rút chiếc điện thoại trong túi, mở khóa ... lướt ...lướt... hình ảnh một người con gái xuất hiện trên màn hình: hai mắt nhắm nghiền nhưng cũng không mất đi vẻ xinh đẹp vốn có. Anh nhìn bức ảnh mỉm cười. Cảm giác đó là gì? Tương tự chẳng? Anh không biết rõ nhưng dù thế nào anh cũng chấp nhận, vì đó có lẽ là sự thật.

Tất cả học sinh đều ổn định vị trí, giáo viên cũng đã vào lớp bắt đầu bài giảng, mọi người đều đi đầy đủ trừ Win. Anh ta lúc nào cũng bí ẩn như vậy, lúc thi biến mất tưởng chết rồi, lúc thi xuất hiện ồn ào như con vẹt mới học nói. Thế nhưng đám con gái vẫn thích anh ta.

Jenny vẫn ngoan ngoãn nhìn bài giảng của giáo viên mặc dù cô cũng không quan tâm lắm. Không được chăm sóc tại bệnh viện đầy đủ như Jee khiến cơ thể cô vẫn chưa hồi phục hoàn toàn, nhưng cô vẫn sẽ cố gắng trụ cho đến giờ ăn trưa. Mặc dù Halee và Gun bắt cô đến bệnh viện nhưng cô không muốn đến nơi đó. Bệnh viện – đây là nơi cô bắt đầu một kỉ ức mới, bắt đầu một cuộc sống cô không mong muốn trong suốt 11 năm, 11 năm không có kỉ ức; 11 năm không có khái niệm về gia đình hạnh phúc có bố, có mẹ quan tâm, chăm sóc; 11 năm không có bất cứ hình ảnh nào của mẹ. Cô ghét nơi này, nó lấy hết mọi thứ mà cô mong muốn.

Cứ như vậy, cô tiếp tục dồn hết tinh thần của mình để cả cơ thể không gục xuống bàn. Chính vì thế, cô không hề biết rằng, mọi cử chỉ, hành động của cô đều được ai đó quan sát đầy đủ. Nhưng ngay cả bản thân anh cũng không hiểu được chính những hành động ngớ ngẩn của mình lúc này.

– Jee, mày đang làm cái gì vậy? Việc mày cần làm bây giờ là gì? Làm ơn, đừng quên nó.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Và Đức Vua Của Trường The World* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Sự Dị Dàng, Ấm Áp

Những ngày sau đó, trường The World vẫn diễn ra những khung cảnh quen thuộc, mọi thứ đều bình yên giống như một ngôi trường bình thường khác. Trong cái lớp đặc biệt kia, vẫn có những ánh mắt dõi theo ai đó, có chân thật, có giả dối nhưng hầu như họ vẫn không nhận ra.

**** Tại canteen của trường - giờ nghỉ trưa****

Nhóm của Kin, Jee, Han,.. vẫn theo thói quen ngồi chiếc bàn cuối canteen vì nơi này yên tĩnh nhất giữa cái chốn canteen ồn ào nhốn nháo này. Mọi người đang nói chuyện vui vẻ, trừ Jee, còn Ken và Gin đã đi lấy đồ ăn cho mọi người. Dù không nói ra nhưng ai cũng cảm thấy gần đây tinh thần Jee có vẻ bất ổn, hỏi anh thì anh vẫn nói mình không sao.

– Jee, cậu không sao thật chứ? – Han cau mày hỏi khi thấy bộ dạng của Jee lúc này. Trong trí nhớ của anh, ngoài khoảng thời gian đó (thời gian Jee bị tự kỉ) anh chưa thấy vẻ mặt này của Jee bao giờ.

– Không sao. – Jee khẽ lắc đầu trả lời, nhưng mắt vẫn không nhìn vào Han mà nhìn vào khoảng không vô định nào đó.

– Đây ... – Han định nói tiếp thì thấy Gin đã mang đồ ăn quay lại, trên tay anh cầm hầu như tất cả đồ của mọi người khiến anh không khỏi chột vạt, Han liền đứng dậy giúp tiện thể nhòm xem ông anh rể của mình đang chui chón nào mà để Gin thành bộ dạng vậy. Ngó một hồi mới thấy Ken bước ra từ đám học sinh đứng đầy khu đồ ăn. Ken vẫn vậy, cái vẻ trưởng thành, trững trạc vẫn luôn lôi cuốn mọi nữ sinh dù trong bất cứ hoàn cảnh nào thế nhưng trong mắt Han lúc này anh lại giống tên bồi bàn cao ngạo :P. Một tay anh cầm khay đồ ăn, một tay nghe điện thoại nhanh chóng bước về phía bàn mọi người đã ngồi trước. Là do anh mãi nghe điện thoại không để ý đến việc chọn đồ nên cứ đứng 1 chỗ, không ai dám nhắc anh nhường chỗ vậy nên mới có cái tình cảnh kia. Nhanh chóng đặt khay đồ ăn trước mặt Kin, xoa đầu cô ý bảo ăn, anh ngồi xuống tiếp tục cuộc điện thoại.

– Con cũng đã tính rồi.

–

– Dạ được. Vậy khi đó con sẽ đến đón mọi người.

–

– Vâng. Mọi chuyện vẫn ổn. Được rồi, gặp lại mọi người sau.

– Ai vậy Ken? – Gin tò mò hỏi sau khi Ken đã cất xong điện thoại vào túi quần

– Bố mẹ Kin.

– Bố... mẹ em... gọi... cho anh... làm gì? Sao...không gọi...cho em? Có... thiên vị anh quá... không vậy? – Nghe thấy Ken nhắc đến bố mẹ mình, Kin đang ăn giật mình ngẩng đầu nhìn Ken.

Nhìn cô bạn gái má vẫn còn đang phồng lên vì đồ ăn, anh đưa tay gỡ nhẹ lên chán cô cười nhẹ nói:

– Cẩm em nói trong khi ăn. Không sợ nghẹn sao? Đợi đó, tối nay phạt em. (Thỉnh nghĩ trong sáng chút).

Kin phụng phịu, trừng mắt nhìn bạn trai mình âm thầm hỏi thăm: Anh mang tướng gà mẹ sao? Lúc này, đầu Han và Gin lần lượt chày từng vạch đen dài. “Gà mẹ” này chỉ có gặp đúng “gà con” của mình thì mới có cái vẻ mặt thế kia thôi. Đầu đó trong đầu hai người lần lượt gào thét: “Có để yên cho hội FA bọn tôi không hà”.

– Bố mẹ định tổ chức sinh nhật cho hai người ở Hàn Quốc, nhân dịp này họ cũng muốn về đây nghỉ ngơi mấy ngày.

– Sinh nhật? Đúng ha, Kin vs Han sinh đôi, xem nào... đúng là sắp đến rồi. – Gin nhanh chóng lỏ điện thoại ra xem lịch.

– Bố mẹ có nói gì thêm không? – Jee nghe thấy sinh nhật bạn cũng chợt nhớ ra, gần đây anh lại phân tâm rồi, có mấy ngày này mà cũng không nhớ.

– Họ nói sẽ về sớm vài ngày để bàn bạc, tớ nói chúng ta sẽ đến đón họ.

– Ừ. Thôi ăn đi, nhanh rồi quay lại lớp. – Gin nói xong cũng ăn nốt phần ăn của mình. Không thể để cho bản thân đói, tương tự tốn năng lượng lắm nha!!!

Nghe Gin nói đến ăn, Kin mới chợt nhìn thấy trước mặt bạn trai mình hoàn toàn chống trớn.

– Anh không ăn gì sao?

Ken ngạc nhiên nhìn Kin, lúc này anh mới nhớ ra mình chỉ lấy cho Kin mà quên mất phần của mình. Anh đưa tay lấy chiếc đĩa trong tay Kin, trên đó vẫn còn miếng Bit-tết mà Kin đang ăn giờ tao nhả đưa vào miệng mình sau đó yêu thương nhìn bạn gái mình vẫn còn đang ngây ngốc nhìn anh:

– Anh vừa ăn rồi.

Kin đỏ bừng mặt, tròn mắt nhìn anh chàng điển trai ngay cạnh mình trong lòng lặng lẽ kêu gào:

– Cho em tí mặt mũi được không?.

Cô không biết rằng, cậu bạn mình cùng với thằng em trai không những không an ủi cô mà còn âm thầm ghi cái vào đầu: chiêu thức cung chiêu người yêu, sau này sẽ áp dụng được a. Gin âm thầm rút điện thoại ra mở bức ảnh quen thuộc ngắm nhìn rồi tự cười một mình:

– Bao giờ chúng ta mới được như họ nhỉ?

Jee lắc đầu cười nhìn ông bạn phúc hắc của mình. Cuộc sống của họ đáng ra phải như vậy mới phải.

– Tớ đi trước đây, mọi người ăn xong rồi lên sau nhé. – Jee đứng dậy, để lại một câu nói duy nhất rồi đi. Nhìn bóng lưng cậu bạn, Ken im lặng không nói gì.

*** Trên hành lang lớp học***

Jenny mệt mỏi bước chậm từng bước trên dãy hành lang dài đã có lác đác học sinh xuất hiện sau giờ ăn trưa. Cô vừa từ trong phòng hội trường đi ra, nghĩ chắc Gun và Halee vẫn đang ăn trưa lên không muốn về lớp. Thời gian gần đây, cô phải cố gắng rất nhiều mới có thể hồi phục sau vụ đó, nhưng cô vẫn cảm thấy khá mệt vậy nên đành lợi dụng giờ nghỉ trưa nghỉ ngơi trong phòng hội trường. Thấy không gian yên tĩnh lúc đầu bị phá vỡ bởi những tiếng nói xuất hiện càng nhiều của học sinh, Jenny khẽ cau mày quay trở lại lớp học. Thấy lớp không một tiếng động, Jenny nghĩ chắc chưa có ai quay lại, nhưng không ngờ, cô vừa bước vào lớp đã nhìn thấy Jee ngồi ngay ngắn ở chỗ của mình đọc sách. Cùng lúc đó Jee nghe thấy tiếng bước chân liền rời mắt khỏi quyển sách ngẩng đầu lên nhìn, ánh mắt hai người cứ như vậy mà chạm nhau. Thế nhưng chỉ được vài giây ngắn ngủi, cả hai lại tiếp diễn cảnh ai làm việc đấy. Jee vẫn tiếp tục đọc sách, Jenny quay về chỗ ngồi của mình. Cô cứ ngỡ cái không khí im lặng, ngưng đọng này sẽ tiếp tục cho đến khi có nhưng học sinh khác xuất hiện. Thế nhưng cái không khí đó bị phá vỡ nhanh hơn cô tưởng bởi một giọng nói trầm, lạnh lẽo quen thuộc:

– Cô vẫn ổn chứ?

Sững người trước câu hỏi của Jee, cô không biết nên trả lời hay nên giữ im lặng. Thật sự khoảng cách của hai người hiện giờ là quá lớn. Ngoài việc anh và bạn anh cứu cô liên tiếp hai lần, chịu cái tát cùng những lời lăng mạ của cô ra thì anh với cô cũng không có sự dây liên hệ nào.

– Tôi ổn. Cảm ơn. – Do dự một hồi, cô quyết định trả lời. Hình như đây là câu trả lời thông dụng nhất đúng không?

– Tại sao cô không ở lại bệnh viện? Làm cách nào cô quay lại đây? – Mắt của Jee từ đầu vẫn không rời khỏi quyển sách nhưng anh không đọc được dòng nào trong đó, bởi lẽ... anh vẫn luôn đợi câu trả lời của cô, hơn nữa anh có rất nhiều câu hỏi muốn hỏi cô.

Trước câu hỏi của Jee, cô thật sự không biết nên trả lời anh thế nào, cô không thể đem bí mật cô vấp và cất dấu nói cho anh. Đang phân vân không biết trả lời thế nào cho qua chuyện này thì từng nhóm học sinh vào lớp nghiêm nhiên trở thành cứu tinh cho cô. Anh im lặng, cô cũng vậy. Nhưng cô biết, anh vẫn chờ câu trả lời của cô. Có 1 điều, cô không biết mơ hay thật nhưng: giọng nói của anh ta ấm áp, dịu dàng hơn mọi ngày rất nhiều.

Tại một căn phòng hoa lệ khác, Win đang nhâm nhi ly rượu đỏ trong tay, tay kia vẫn giữ chiếc điện thoại áp lên tai, đầu dây bên kia lên tiếng trước:

– Sắp tới lão già họ Han kia sẽ tổ chức sinh nhật cho con trai, con gái của hắn ta. Chắc chắn bọn họ sẽ xuất hiện, người chắc biết phải lợi dụng cơ hội thế nào rồi chứ?

– Dĩ nhiên rồi, chúng ta sẽ chơi một màn thật đẹp. – Khóe môi dần nâng lên tạo thành nụ cười quỷ dị.

Con người của Win rất kì lạ, lúc biến mất, lúc xuất hiện, trước mặt mọi người luôn giữ nụ cười tươi trên khuôn mặt nhưng nếu để ý thật kĩ sẽ thấy được, anh ta cười nhưng thực chất như không cười, ánh mắt thỉnh thoảng sẽ mang nét u sầu, đượm buồn, nhìn bề ngoài có vẻ dễ gần nhưng lại có gì đó lạnh lùng xa cách.

Sau đó vài ngày, cả nhóm Jee theo kế hoạch ra sân bay đón các bậc cha mẹ đại nhân về Hàn Quốc. Lần này họ không ở nhà riêng mà trực tiếp về nhà của mấy đứa nhóc của họ sống. Căn nhà to lớn bây giờ càng ấm cúng hơn nhiều, chỉ là nó vẫn chưa đầy đủ mà thôi.

– Con đã dọn sẵn phòng cho mọi người rồi, chỉ cần chuyển đồ lên là được.

– Han, con nói sai rồi. Là người làm dọn chứ con thì dọn hồi nào chứ? – Han phu nhân không hề nương tay gõ thẳng vào đầu đứa con trai tính cách giống chồng như đúc.

– Sao bà cứ bắt bẻ con nó vậy? – Ông Han khẽ đẩy gọng kính nhìn vợ yêu cùng thẳng con trai lên tiếng. Nhan sắc đúng là có tính di truyền cao, chỉ cần nhìn Han và Kin là đủ biết gen của ông bà Han không phải bình thường.

– Ai bảo nó giống ông, tôi không bắt bẻ được ông thì bắt nạt nó thôi. – Bà Han ngồi xuống ghế sofa liếc xéo ông chồng.

– Bà cũng đã hơn 40 rồi mà tính tình vẫn cứ như trẻ con vậy hả? – Mẹ Jee cùng chồng vừa bước vào nhà đã nghe thấy bà bạn mình đang giở tính trẻ con lên tiếng. Quả thật, nhìn dáng vẻ của mẹ Jee, không ai nghĩ bà sẽ là người phụ nữ của gia đình. Từ trước đến nay, ai cũng biết bà Can (họ của Jee là Can) luôn xuất hiện cùng chồng bàn bạc công việc với đối tác. Bà là người phụ nữ bản lĩnh, thành thực hơn 40 nhưng vẫn còn giữ nét quyền rũ riêng.

Bà Han lẻ lười nhìn bà bạn già lâu lắm của mình rồi tiếp tục giơ tay bắt nạt thẳng con. Cuối cùng mới là mẹ của Ken cùng với Kin khoác tay nhau tươi cười bước vào, bỏ mặc hai ông đàn ông đi sau xách vali mà không thèm để ý hai bố con đang nhìn nhau tóe lửa.

Ông bố lờm con trai ý muốn nói:

– Vị trí vợ con đang đứng lẽ ra phải của bố.

Ông con không nhường nhịn cũng nhìn bố không cảm xúc:

– Bố nghĩ con thích đứng cùng bố sao ?

Thấy Kin đi vào, bà Han tươi cười đẩy ông chồng ra xa rồi kéo con gái yêu ngồi bên cạnh.

– Con ngoan, để mẹ nhìn xem dạo này có gầy không nào. – Nói xong bà lại quay sang nói với mẹ Ken -bà Lee.

– Bà nhớ chăm sóc bảo bối của tôi tốt đấy nhé, con bé mất kí thịt nào tôi tính đủ với Ken nha.

Lee phu nhân mỉm cười dịu dàng nhìn Ken, bà nhìn mấy đứa nhỏ từ lúc trong tã đến bây giờ, đứa nào cũng yêu thương như con ruột, Kin vừa là con gái yêu của bạn thân, hơn nữa con trai bà cũng thích con bé, sao lại không yêu thương nó hơn được chứ? Bà chỉ thấy khổ cho con gái mình, không biết bây giờ nó đang ở đâu. Bà chỉ dành tình yêu thương của mình dành cho Kin, nuôi nó như con gái. Cảm nhận được sự thay đổi nhỏ của vợ, ông Lee nhẹ nhàng nắm chặt tay bà cười an ủi.

– Mẹ, mẹ có thiên vị không vậy? Con cũng là con ruột mẹ mà. – Han tròn mắt nhìn bà mẹ mình thay đổi 360 độ với chị gái. Không hiểu anh có phải con đẻ của mẹ mình không nữa.

– Được rồi mọi người, chuẩn bị ra ngoài ăn cơm. – Jee cùng với Gin chuyển nốt đồng vali vào trong nhà, thấy cũng đã đến giờ cơm liền lên tiếng nhắc nhở. Khung cảnh ấm áp của một đại gia đình luôn làm ấm lòng cả những con người lạnh lùng nhất.

– Được rồi, lần này ăn ngoài thôi. Tối chúng ta cùng nhau nấu ở nhà sẽ vui hơn nhiều. – Bà Lee vui vẻ nhìn mọi người cùng lũ trẻ, bà thích cảm giác cả nhà cùng nấu, cùng ăn cơm hơn là ngồi trong nhà hàng sang trọng.

– Mà Gin này, bác đã gọi cho bố mẹ con rồi, họ sẽ đến đây sớm thôi, lâu lắm rồi mọi người chưa gặp nhau. – Bố Jee từ đầu bây giờ mới lên tiếng. Nhìn Gin, ông lại nhớ đến thời trẻ tuổi của mấy lão già ở đây có vui buồn, khổ cực lẫn lộn đan xen nhưng lại cực kì hạnh phúc. Có lẽ cuộc sống này, quan trọng nhất vẫn là hạnh phúc gia đình.

* Nắng không thể làm tan chảy trái tim giá lạnh

* Mưa không thể xóa đi những kí ức đau thương

* Gió không thể cuốn trôi nỗi nhớ còn cào

** Chỉ có sự quan tâm và một tình yêu chân thành mới có thể lấp đầy những khoảng trống trong tim**

(Nguồn: internet :V)

P/s: Thật sự nhiều lúc tui thấy tội cho Win, anh ít xuất hiện mà đã xuất hiện lại có chuyện, dự định sau này kết của anh rất thảm ~~~ hehe. Tui vừa thi xong và kết quả không mấy khả quan =.= Chúc mn ngủ ngon. 11:59 pm pp

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Và Đức Vua Của Trường The World* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Cái Ôm Bất Ngờ...

Sinh nhật của Kin và Han đang tới gần, mọi kế hoạch đã được những bố mẹ đại nhân sắp xếp đâu ra đó. Khách mời, địa điểm, hoạt động trong bữa tiệc...v.v đều đã được chuẩn bị chu đáo. Hôm nay, từng chiếc thiệp mời màu xanh xinh xắn xuất hiện trong những cuộc trò chuyện trong ngôi trường The World – đó là thiệp mời của Kin và Han. Những chủ tập đoàn lớn khác, hay bạn đầu tư làm ăn lớn của tập đoàn HJK đều lấy danh nghĩa của ông bà Han mời đến, còn lại ông Han để hai đứa con tùy ý mời bạn bè của mình đến dự. Sinh nhật phải có bạn bè mới vui.

Tuy vậy, theo quan điểm của Han, bạn bè hiện tại của hai chị em ngoài Jee, Ken, Gin, Lap (đã ai quên anh ý chưa?) ra không còn mấy ai. Vậy nên hai người quyết định mời bạn bè cùng lớp, những người trong Hội Học sinh còn lại dựa theo danh sách khách mời của bố mẹ mà mời con cái của họ nếu học ở Trường The World. Nhưng Han không biết, với Kin, bạn bè của cô còn có Gun, Halee và cô bé bí ẩn Jenny.

Kin vẫn còn nhớ khi cô đưa thiệp mời cho Jenny, cô bé ngẩn người một lúc lâu nhìn cái thiệp rồi nhìn cô. Cô nhìn Jenny đầy vẻ mong chờ. Cuối cùng, dưới ánh mắt thiết tha cầu khẩn của Gin và Halee, bàn tay búp măng xinh đẹp nhấc lên cầm lấy chiếc thiệp mời đó. Kin tin rằng một ngày nào đó, Jenny sẽ gần gũi hơn với mọi người, thật sự cô thấy rất thích Jenny nha.

Trước sinh nhật một ngày, bố mẹ đại nhân ra lệnh cho cả nhóm đến Trung tâm Thương mại mua quà sinh nhật cho Han và Kin, đồng thời chuẩn bị lễ phục cho cả nhóm. Bản thân vốn là một nhà thiết kế, Tập đoàn của gia đình cũng làm về lĩnh vực này, quà của mọi người mua chắc chắn là đặt riêng chứ không mua ở trung tâm thương mại vậy nên Kin cũng không hứng thú đi. Nhưng nghĩ ba mẹ muốn cho cả đám nghỉ ngơi, vui chơi, thư giãn sau những chuyện cũ vậy nên cô cũng đi cùng mọi người cho vui, cô đi thì Ken sẽ đi, mà Ken đi sẽ kéo theo được cả nhóm đi cùng.

Cùng lúc đó, trong một căn phòng xinh xắn được trang trí rất đẹp, có 2 cô công chúa vẫn còn đang mặc đồ ngủ chụm đầu vào cái điện thoại, miệng nói không ngừng nghỉ.

– Jenny, đi đi mà, đi nha, nha nha. – Cái giọng ngọt sớt như mật ong này vẫn không khiến đầu dây bên kia có chút phản ứng gì.

– Jenny, từ lúc chúng tớ về cả 3 đâu có dịp đi chơi đâu? Coi như lần này đi vì bọn tớ mà Jenny.

Và sau đó là vân vân và mây mây các câu nói, từ ngữ ngọt ngào đến tận xương tủy. Cuối cùng, đầu dây bên kia mới trả lời:

– Được rồi, chuẩn bị đi, tớ đến đón 2 người.

– Được, được, 2 chúng tớ đợi cậu, bye bye, yêu Jenny lắm cơ.

Chậm rãi tắt điện thoại, 2 cô nàng như nhận được lệnh đặc xá sung sướng nhảy tung tăng trên giường đôi rộng lớn. Phải biết là Jenny không hứng thú với việc đi chơi thế này đâu, thành công lần này cũng coi như là chiến tích lớn nha. Sau khi một hồi nhảy nhót trên giường, Halee thều thào nói với Gun:

– Gun, cho tớ ít nước, tớ khát nước lắm rồi. (Tích Chu, cho bà ít nước, bà khát nước lắm rồi!! :v)

– Tớ cũng khô cả cổ rồi, kêu được Jenny đi thật là tốn nước bọt. Dậy đi chuẩn bị mau. – Gun thờ không ra hơi nằm bên cạnh Halee nhanh chóng kéo cô bạn đầu tóc rối xù bên cạnh dậy chuẩn bị.

Nửa tiếng sau, 2 cô gái xinh đẹp xuất hiện ở trước cửa khu biệt thự thu hút bao ánh mắt của mọi người xung quanh. Không cần trang điểm cầu kì, chỉ là chút phấn hồng nhẹ nhàng cùng một chút son, bộ quần áo với kiểu dáng đơn giản, mái tóc tùy tiện cột lên, trông cả hai vừa năng động lại dễ thương. Không lâu sau 1 chiếc xe ô tô màu trắng xuất hiện trước mặt cả hai, cửa kính chậm chậm hạ xuống để lộ khuôn mặt không chút trang điểm của Jenny. Cả hai nhanh chóng vào xe, Jenny chuẩn bị cho xe chạy thì bị Halee ngăn lại.

– Jenny, nhắm mắt lại chút đi.

Nhìn gương mặt mình trong gương chiếu hậu, Jenny biết ngay ý định của cô bạn. Cô không thích trang điểm lắm, trong các bữa tiệc của trường học cũ cô đều không tham gia, những bữa tiệc ba cô mở... ông cũng không cần cô tham gia vậy nên, càng ngày cô càng không thích trang điểm. Nhưng khi đến trường The World vì ý định của mình cô buộc phải giả trang, thế nên bù vào đó những lúc không cần thiết Jenny đều không trang điểm. Trước yêu cầu của Halee cô khẽ lắc đầu.

– Đi mà, 1 chút thôi, dù gì cũng là ra ngoài cậu không thể để cái mặt nhợt nhạt ý ra ngoài được. – Halee dùng đôi mắt cún con nhìn Jenny

– Đúng vậy Jenny, cũng không phải sau này cậu không bao giờ trang điểm chứ? – Gun ngồi ghế sau cũng phụ họa, cô biết tính Jenny, bề ngoài có vẻ khá lạnh lùng khó gần nhưng Jenny rất mềm lòng với người cô thân quen, quan tâm. Vậy nên Jenny trầm ngâm một lát rồi lấy thoi son trong tay Halee. Chỉ son môi thôi là đủ nhỉ? – Cô nghĩ vậy.

2 cô nàng sung sướng khi đạt được mục đích, ngồi hát véo von trong xe cho đến khi tới trung tâm thương mại lớn nhất của thành phố. Hai người đứng đợi ở cửa chờ Jenny đi đổ xe dưới tầng hầm của khu thương mại thu hút bao ánh nhìn từ những người qua lại.

Chiếc xe màu trắng của Jenny vừa phóng qua cửa của bãi đỗ xe thì lướt qua một đám người: 1 nữ 4 nam từ trong đi ra. 1 trong năm người bất giác quay đầu lại nhìn chằm chằm chiếc xe mới phóng qua. Anh cảm thấy có điều gì đó quen thuộc vừa vụt qua, cảm giác như mình đã bỏ lỡ điều gì đó. Người đó chính là Jee!!

Nhanh chóng bỏ qua suy nghĩ bất chợt kia, Jee đi theo bạn bè tiến vào khu trung tâm thương mại. Tầng hầm để xe nằm ở phía bên phải so với cửa chính ra vào, vậy nên nhóm Jee không hề thấy được Halee và Gun đứng đợi ở phía bên trái sảnh, còn lí do tại sao 2 người đợi ở bên trái thay vì bên phải là vì 2 cô nàng bận chụp ảnh với đám hoa đầy màu sắc phía bên trái cửa chính. Jenny nhanh chóng tìm ra vị trí của 2 cô nàng, cả 3 tiến vào trung tâm thương mại. Tất cả... đều hứa hẹn... một cuộc gặp gỡ bất ngờ giữa những người có duyên trong thế giới này.

Halee và Gun vẫn như những đứa trẻ sung sướng được ba mẹ cho đi chơi, cả hai hết vào cửa hàng này lại cửa hàng kia, dường như thứ gì cũng khiến các cô nàng thích thú. Nụ cười rực rỡ đầy sức sống của cả hai lọt vào ánh mắt của các chàng trai nơi đây, và không chỉ thế, họ còn lén lút nhìn cô gái xinh đẹp đi phía sau. Cô không nói cũng chẳng cười, thế nhưng vẫn thu hút được trái tim của các chàng trai đi ngang qua.

Ở một nơi khác của trung tâm thương mại, ánh mắt của người xung quanh cũng đều tập trung tại một chỗ. Lần này không chỉ cánh đàn ông mà đa phần là chị em phụ nữ đều phải ngoái lại nhìn. 5 con người, 4 chàng trai, 1 cô gái, bất kì tư thái, vẻ bề ngoài, đến từng lời nói cũng đều thu hút người đối diện.

4 chàng trai: 1 trầm ổn, trưởng thành, ngạo nghễ – Ken; 1 lạnh lùng, đơn độc – Jee; 1 năng động, tươi trẻ đầy sức sống – Gin; và 1 dịu dàng* lại đào hoa – Han. 4 con người nhìn vào thấy 4 tính cách khác nhau nay lại tụ hội về cùng một chỗ làm thành bức tranh hoàn mỹ. Bức tranh ấy đẹp từ khuôn mặt đến dáng người, và tính cách làm nền cho bức tranh đã làm nổi bật nên từng con người trong đó. Chỉ khổ cho cô gái xinh đẹp quyến rũ (Kin) đi ở giữa 4 chàng trai, nhận hết ánh mắt của cánh nam nhân mà còn chịu những cái nhìn ghen ghét của hội phụ nữ.

Cảm thấy từng trái tim hồng thắm tập từ những tên nam nhân đi qua bay đến hướng vào Kin, Ken không nói gì chỉ khoác vai bạn gái, kéo chặt cô vào người mình công bố chủ quyền khiến tất cả đám con trai ngán ngẩm. Kin cười khổ trong lòng khi bị Ken cứ thế mà vừa ôm vừa đi. “Anh ghen cái gì chứ? Anh bị cả đám người như vậy nhìn em còn chưa kịp ghen đâu, đồ bá đạo.” – Kin than thầm.

5 người đi vài cửa hàng quần áo cùng mĩ phẩm xem xét, mấy thứ đồ ở đây họ đều không thiếu, chỉ muốn đi xem thử chọn vài món đồ về làm quà cho mấy vị phụ mẫu ở nhà thôi. Nhắc đến mua sắm thì 4 anh chàng chẳng biết gì vậy nên chỉ giữ chân xách đồ để một mình Kin chọn lựa, thỉnh thoảng lại quay qua hỏi ý kiến Han, dù gì Tập đoàn nhà cô cũng chuyên về thời trang, mĩ phẩm, đá quý.

– Chị à, còn mua gì nữa sao?? – Han uể oải nhìn chị rồi nhìn từng người một, trừ Kin ra tay ai cũng xách vài cái túi rồi.

– Em mệt chưa? – Ken lo lắng hỏi Kin rồi liếc nhìn Han vẻ khinh bỉ. Từ lần chỉ có Kin như con sóc nhỏ đi hết chỗ này chỗ kia trong các cửa hàng để tìm, ngắm, thử đồ, còn bọn họ chỉ việc ngồi chờ và rút thẻ ra... quẹt, một cái gì? Chưa gì đã than rồi. Trước cái nhìn khinh bỉ của ông anh rề tương lai, Han ngán ngẩm than: Vừa nhìn đã biết, anh dính kiếp thê nô rồi.

– Kin, nghỉ ăn chút gì đi, mình đói rồi. Lát mua sau cũng được mà. – Gin cũng than vãn, sao phụ nữ có thể đi đôi giày cao gót chạy tung tăng đi mua sắm mà không biết mệt nhì. Chân anh mỏi hơn cả lúc leo núi rèn luyện sức chịu đựng để tập võ rồi.

– Vậy lên tầng trên ăn chút gì đó vậy, nghỉ ngơi chút. – Nhìn 4 người mỗi người một vẻ mà Kin bật cười, hiếm khi thấy họ dành thời gian đi mua sắm kiểu này, đã vậy còn một mẻ thành 1 đoàn như vậy.

– Mọi người cứ đi đi, mình chưa muốn ăn gì, cũng muốn đi xung quanh chút. – Jee nhìn mọi người nói, không đợi câu trả lời từ bất kì ai, anh để túi đồ vào tay Han rồi quay người đi.

– Đề cậu ấy đi đi, không đến trường lại chui mình trong phòng, đi như vậy lại tốt. – Ken lên tiếng. Cậu bạn này vẫn khiến anh lo lắng nhiều.

Sau khi rời đi, Jee cũng chỉ đi vòng quanh khu thương mại ngắm nhìn cảnh vật xung quanh, nhìn những người qua lại, từng khu vui chơi, các cửa hàng. Ánh mắt của anh vô tình lướt qua một cửa hàng bán trang phục phụ nữ, ngay lập tức chiếc váy màu trắng được đặt ở trung tâm cửa hàng đã thu hút được ánh mắt anh. Chiếc váy màu trắng chắc chỉ đến đầu gối của một cô gái, phần eo được chiết lại trông nhỏ nhắn, chiếc váy bó sát ngực điểm theo vài bông hoa hồng nhỏ nhỏ xinh xinh, vai áo được điểm bởi những viên ngọc... Đẹp! Đó là từ duy nhất anh có thể nhận xét, nhưng anh không nói chiếc váy mà nói người anh vẫn chờ đợi bấy lâu nay. Nếu cô còn ở đây, nếu cô mặc chiếc váy này chắc chắn rất đẹp, lúc còn nhỏ anh thấy cô hay mặc màu trắng, từng ngày trôi qua, anh thấy màu trắng chỉ dành cho cô mà thôi. Anh luôn ước có một ngày anh có thể đưa cô đi khắp nơi mà cô muốn, anh muốn cô mặc những bộ đồ mà anh tặng, anh muốn... anh muốn... nhưng... anh vẫn chưa làm được. Mắt Jee vẫn nhìn chăm chăm vào chiếc váy, bàn tay chạm vào cửa kính của cửa hàng đã bắt đầu run run.

Bỗng nhiên, một bàn tay xinh đẹp chạm vào chiếc váy, suy nghĩ của anh cũng bị gián đoạn từ lúc này. Anh nhìn nhân viên tháo chiếc váy đó ra đưa cho cô gái kia. Không thể... đó là của Han Mi... không ai có thể lấy được. Anh tức giận nhìn theo bóng dáng của người con gái kia đang đi vào thử đồ. Anh không nhìn thấy mặt cô nhưng nhìn từ đằng sau, bóng hình cô như liều thuốc tê khiến người anh như mất cảm giác.... nó giống với hình ảnh xuất hiện trong giấc mơ của anh, nó giống với hình ảnh mà anh tưởng tượng ra. Jee ngay lập tức chạy vào trong cửa hàng, anh giống như ông thần giữ cửa đứng trước phòng thay đồ mà cô ấy bước vào trước những ánh mắt nghi hoặc từ những người xung quanh. Jee đang chờ ... chờ cô xuất hiện.

...Sau khi thay xong chiếc váy mà cô ưng ý nhất trong cửa hàng, Jenny chỉnh lại váy trước khi đi ra. Cô vốn rất thích màu trắng, nhưng tủ quần áo của cô lại chia hai màu rõ rệt: 1 nửa trắng, 1 nửa đen. Màu đen cô mặc đi đến những nơi không thích, màu trắng thì ngược lại. Tuy nhiên có những lúc, những nơi mà mặc hai màu này không thích hợp thì sẽ có người chuẩn bị đồ cho cô. Tuy vậy số lần cô cần người chuẩn bị đồ cực ít vì ngoài trường và nhà ra thì cô chẳng mấy khi đi đâu cả.

Chắc chắn là mọi thứ đã ổn, cô khẽ mở cửa bước ra ngoài. Jenny còn chưa định hình được mọi thứ xung quanh thì bất gặp cái nhìn chăm chăm của người đối diện. Là anh ta – Jee. 2 ánh mắt bắt gặp nhau, cả 2 giữ nguyên tư thế đó nhìn nhau không rời, tưởng chừng như xung quanh không còn sự sống nào tồn tại, ở nơi này: chỉ có anh và cô. Jenny còn chưa suy nghĩ được hành động tiếp theo của mình thì cả người cô rơi vào vòng tay ấm áp của Jee, cả đầu anh đặt lên vai cô, nhưng cô cảm nhận được cánh tay đang ôm lấy cô ... run rẩy, giọng nói trầm ấm của anh vang lên bên tai cô: Han Mi – anh lập đi lập lại cái tên này, còn cô khi nghe thấy cái tên này như ngừng thở, bối lễ ... cô cảm thấy nó rất quen thuộc, như mình đã từng nghe đâu đó. 1 vài hình ảnh đen trắng lẫn lộn xuất hiện qua trong đầu cô rồi biến mất nhanh chóng như sao băng vụt qua. Cái ôm của anh thật ấm nhưng cũng thật chặt khiến cô thấy khó thở, sức lực của cô hoàn toàn vô dụng trước cái ôm mạnh mẽ của anh. Jenny khẽ thở dài, cứ coi như anh bị vấn đề về thần kinh đi vậy. Bàn tay thon dài của cô khẽ quàng sau lưng anh, vỗ nhẹ như dỗ dành đứa trẻ.

Sau một lúc lâu, Jenny còn đang nghĩ mình phải chịu đựng cái cảnh vạ ánh mắt nhìn chăm chăm mình cùng với người con trai trước mặt trong bao lâu nữa thì vòng tay của anh đã bắt đầu lỏng ra, đầu vẫn cúi thấp. Đến khi hai tay anh buông thõng song song với đường chỉ quần, anh mới ngước mặt lên nhìn cô. Đôi mắt lạnh lùng mà cô thấy thường ngày bây giờ lại nhiễm một màu đỏ nhàn nhạt, lại mang vẻ u buồn khiến cô không thể rời mắt khỏi đôi mắt ấy, gương mặt ấy.

– Tôi xin lỗi. – Câu nói của anh lời cô trở về sau những giây thất thần, cô cũng là con gái nha, với vẻ mặt hiếm có của một chàng trai như vậy cô không bị lời cuốn thi đành phải xem lại giới tính của mình rồi.

– Không có gì. – Ngoài câu nói này ra cô cũng không biết nói gì với anh. Những lần cô gặp anh vẫn là cái vẻ lạnh lùng, cô đơn đến sợ đó, nhưng lần này cô lại thấy được cái vẻ “yếu đuối” từ sâu trong trái tim anh.

– Cô rất đẹp, bộ đồ này rất hợp với cô. – Anh mỉm cười nhìn cô, còn cô thì đang say trong nụ cười đó. Jee rất ít cười, mặc dù không tiếp xúc nhiều nhưng cô cảm nhận được điều đó. Anh cũng ít nói, không phải do tính cách từ bé mà là anh không muốn nói, nhưng cô thà để anh không nói còn hơn phải nghe những câu nói làm dễ siêu lòng phụ nữ như thế này.

– Cảm ... cảm ơn anh. – Jenny cười gượng trả lời.

– Tôi muốn tặng cô bộ đồ này, coi như món quà xin lỗi của tôi.

– Không – Jenny còn chưa kịp trả lời, anh đã quay qua chỗ nhân viên bán hàng, chỉ vào cô rồi rút thẻ từ trong ví. Sau khi nhận lại thẻ, Jee quay lại nhìn cô mỉm cười rồi quay đi để lại cô im lặng đứng đó cùng với mọi người cứ nghĩ là 2 người là 1 đôi đang cãi nhau.=.=

**** Quá khó để diễn tả “nỗi đau” bằng lời****

****Thế nên cứ “mỉm cười” thay câu trả lời cho tất cả****

*****Chuyển cảnh aaaaaa*****

Trước khi Jenny đi chọn đồ rồi gặp Jee, thì Han và Halee kêu đói loạn xạ lên chuồn trước lên tầng trên ăn bỏ lại cô bạn thân Jenny đi chọn đồ 1 mình. Cả hai nhanh chóng kéo nhau vào một nhà hàng để lấp đầy cái bụng đang biểu tình.

Ngay từ khi Halee và Gun tiến vào Han ngồi đối mặt với cửa ra vào ngay lập tức nhìn thấy. Anh không ngờ lại có thể gặp lại cô ở đây. Han định đứng dậy tới chỗ hai cô nàng chào hỏi nhưng ngại mọi người ở đây nên vẫn ngồi im. Thế nhưng ánh mắt của anh vẫn không rời khỏi một người – Halee. Thấy em trai mình không tiếp tục ăn mà ngồi nhìn về một phía, Kin tò mò nhìn theo: Halee, Gun? 2 cô bé đến đây ăn sao?

– Em quen hai cô gái đó à? – Kin tò mò hỏi Han.

Thấy ánh mắt tò mò muốn giết người của bà chị, Han khẽ ho khan ra vẻ lạnh lùng nói:

– Cô gái đang cầm Menu chọn món thì có gặp vài lần, còn người còn lại cũng chỉ gặp 1 lần coi như có ấn tượng.

Kin quay đầu lại nhìn một lần nữa: cầm Menu à? Vậy là Halee. Ngay lập tức một âm mưu bùng nổ trong đầu Kin. Ken nhìn bạn gái mình thấy vẻ mặt như vậy của cô chỉ cười lắc đầu. Anh biết Kin đang có âm mưu gì đây mà.

Nghe cuộc nói chuyện của Han và Kin, Gin đang ăn cũng ngẩng đầu lên nhìn. Vừa thấy hình ảnh kia, đầu của anh lập tức cúi xuống. Là Gun... là Gun nha. trong đầu Gin tái hiện lại khung cảnh ở phòng y tế hôm đó khiến anh mặt đỏ đến tận mang tai. Thấy vẻ mặt không bình thường của Gin, Ken hỏi:

– Gin, ốm sao? Mặt đỏ vậy.

– Không ... không có gì. Có chút nóng thôi. – Câu trả lời của Gin khiến anh ngược mặt nhìn lên tường, điều hòa không đủ mát sao?

Sợ bạn bè phát hiện, Gin cố tỏ ra bình thường, thế nhưng cũng đã nhanh chóng lấy điện thoại ra giả vờ xem gì đó nhưng thật ra là đang chụp nén con gái nhà người ta. Chụp xong anh mới nhìn thấy 2/3 gương mặt của ai đó cũng ở trong ảnh. Lúc này Gin mới nhớ ra hình như em gái anh cũng ở bên cạnh. Ánh mắt hình viên đạn ngay lập tức bắn tới chỗ Halee anh chưa tính xong với nó đâu. Chỉ tội hai cô nàng vẫn đang hồn nhiên ăn mà không biết chuyện gì đang xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Và Đức Vua Của Trường The World* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Gương Mặt Thật Của Nàng Công Chúa.

Một buổi sáng mát mẻ trong lành lại đến, trong khi nhiều nhà còn đang an giấc thì ở ngôi biệt thự to lớn kia lại tấp nập kẻ vào người ra. Tại sao ư? Vì ngày hôm nay là sinh nhật của cô, cậu chủ của nơi đây – Kin và Han. Mặc dù tiệc chúc mừng được tổ chức vào buổi tối nhưng cả căn biệt thự lớn như vậy mất rất nhiều thời gian. Mọi sự chuẩn bị đều được thực hiện từ vài ngày trước, công việc của ngày hôm nay chỉ là hoàn thành nốt 1 số việc còn lại, kiểm tra lại cho chắc chắn trang trí, vật phẩm sẽ được dùng trong bữa tiệc. Trong khi mọi người đang tấp nập chuẩn bị thì 2 đương sự vẫn an nhàn vui mình trong đồng chăn để ...ngủ. Hơn nữa 1 trong hai đương sự còn bị khiêng đi đâu cũng không biết.

Trái ngược với hai đương sự, lại có 2 người khác cả đêm mất ngủ. Hết quay bên phải lại bên trái, quay đến mức cả chân cả gối roi hết xuống đất nhưng Jenny vẫn không tài nào ngủ được. Cả đầu cô lúc này tràn ngập hình ảnh ở trong trung tâm thương mại ngày hôm qua. Sau khi Jee đi, cô thần thờ đứng đó một lúc lâu rồi cũng theo bước anh rồi đi trước những cái nhìn khó hiểu của mọi người. Gặp lại Gun và Halee, cô vẫn giữ nguyên vẻ mặt đó khiến cho 2 cô nàng tò mò muốn chết nhưng không thể cạy nổi miệng hên của Jenny. Cho đến lúc này, mọi hình ảnh vẫn hiện ra trước mắt cô như mới xảy ra. Cảm giác cái ôm thật chặt đầy ấm áp của anh vẫn còn quanh quẩn bên người cô, cái giọng trầm ấm nhưng đượm buồn của anh vẫn vang vọng bên tai cô. Còn nữa.... Han Mi... Han Mi là ai? Tại sao cái tên Han Mi này khiến cô cảm thấy quen thuộc đến vậy. Đầu cô lúc này như một mớ bòng bong không biết nên gỡ kiểu gì. Tiếp tục lăn qua lăn lại, tầm mắt của cô dừng lại ở túi đồ để trên bàn. Đôi chân thon dài chui từ trong chăn ra, bước nhanh chóng về phía bàn rồi quay trở lại giường, cô lôi chiếc váy từ trong cái túi ra. Đây chính là chiếc váy ngày hôm qua cô mặc. Ngắm một lần lại thêm một lần, Jenny ôm theo chiếc váy chìm vào giấc mộng.

Cùng lúc đó, cũng có một chàng trai mất ngủ cả đêm – Jee. Cứ mỗi lần nhắm mắt lại trong đầu anh lại hiện lên hình ảnh người con gái hôm qua. Đây là lần đầu tiên anh nhận nhầm người khác cùng với Han Mi. Đã nhận nhầm thì thôi, đã vậy còn ôm người ta như vậy, không tự chủ mà thốt lên cái tên Han

Mi mà anh đã cất dấu trong tim bao nhiêu năm qua. Nhưng quả thực cô ấy rất giống với Han Mi trong trí tưởng tượng của anh. 11 năm qua, giây phút đó làm anh thoải mái nhất, tưởng chừng anh có thể buông xuôi tất cả để lưu giữ lại con người trước mặt. Han Mi, bây giờ em ra sao rồi? Em còn nhớ đến anh không? Em... đang ở đâu...

*** Một số người nghĩ rằng mạnh mẽ tức là không bao giờ thấy đau. Nhưng trong thực tế, những người mạnh mẽ nhất là những người cảm thấy nỗi đau, thấu hiểu nó, và chấp nhận nó***

Đến chiều Jenny vẫn đang ngủ ngon trong căn biệt thự của ba cô ở Hàn Quốc thì chuông điện thoại reo vang khắp phòng. Cố gắng mở ra đôi mắt trĩu nặng do buồn ngủ, Jenny ngồi dậy nhắc máy nhưng không nói gì. Mà cũng không cần nói gì đâu dây bên kia vừa thấy cô nghe máy thì đã bắt đầu luyên thuyên, lái nhái.

– Jenny, cậu chuẩn bị xong chưa? Bọn mình chuẩn bị hết rồi này. Hôm nay cậu mặc màu nào vậy? Là đen hay trắng?

– Jenny nếu cậu chưa chuẩn bị gì thì đi cùng bọn mình đi, bọn mình sẽ chuẩn bị cho cậu đẹp nhất luôn thấy thế nào?

– Jenny, lần này đôi màu khác nhé, mặc màu trắng hay đen đều không được đâu. Tụi mình có 1 mua một cái màu hồng hôm qua này, chắc cậu cũng mặc vừa thôi.

– Đúng vậy, chắc hôm nay sẽ vui lắm đây, mấy khi trùng hợp về Hàn Quốc lại đúng dịp sinh nhật chị Kin đâu.

Đây, rõ ràng là cô không cần nói, hai người họ nói liền một mạch như nói chuyện với nhau kìa. Khẽ dụi mắt nhìn đồng hồ bên cạnh. Ừm, cũng khá muộn rồi, bữa tiệc bắt đầu lúc 7h30 tối, bây giờ đã gần là 5h rồi. Tính cả thời gian phí phạm cho giao thông ở thủ đô thì khoảng thời gian này không đủ cho những cô gái chăm chút cho sắc đẹp, nhưng với cô thì là đủ rồi.

– Ngồi im đợi tớ đến.

Tắt điện thoại, Jenny định bước xuống giường thì chợt thấy chiếc váy ngày hôm qua vẫn ở trong lòng cô. Không lẽ cô ôm cái này mà ngủ đi sao? Ngượng ngùng bỏ lại nó vào trong tủ. Jenny thay một bộ đồ thường ngày để ra ngoài rồi đến chỗ Gin và Halee ở. Cô cho đến bây giờ cũng không muốn hai người họ đến nơi này. Vì cô thấy mọi nơi ở đây đều có ánh mắt của ba kiểm soát cô. Cô không muốn ông thấy hai người họ vì cô thấy bất an.

Một chiếc xe ô tô màu trắng phóng ra khỏi biệt thự bỏ lại sau lưng căn nhà to lớn mà chỉ có duy nhất một cô gái nhỏ bé sống. Đúng như dự đoán của cô, Gin và Halee đã chuẩn bị hết cho cô từ váy đến giày chỉ còn mỗi trang điểm thì cô quyết định giữ lại khuôn mặt như mọi ngày ở trường. Mà đã 1 thì cũng 3, cả Gin và Halee đều làm theo Jenny.

** Trước đó một tiếng, 1 trong hai nhân vật chính của buổi tiệc tối nay mở màng tình dục. Đôi mắt xinh đẹp khẽ chớp vài cái để có thể nhìn rõ hơn. Cho đến khi có thể nhìn rõ những thứ trước mặt, cô mới nhận ra có cái gì không đúng. Trần nhà như thế này đâu giống phòng của cô, phòng của cô ở trần nhà gắn những chiếc đèn pha lê hình kim cương chứ đâu có trống không thế này, tông màu là màu đỏ làm chủ đạo chứ đâu giống thế này một màu xám ngắt.....như này giống phòng của Ken nha.

Trước phát hiện của mình, Kin giật mình ngồi dậy, đập vào mắt cô là một chàng trai nửa thân trần để lộ dáng người cân đối, tay anh cầm lấy chiếc áo sơ mi để trên bàn bắt đầu mặc dần dần che đi vóc dáng mà người con trai nào cũng hướng tới. Cho đến khi anh mặc xong chiếc áo sơ mi tiếp tục mặc nốt chiếc áo vest cùng bộ, Kin mới giật mình khỏi cơn mê. Ngay lập tức khẽ mở cái chăn nhìn người mình. Phù... vẫn nguyên như ngày hôm qua nha. Nào cô tự dưng chậm chạp đi, bây giờ mới load nổi suy nghĩ của mình, trong lòng thầm phỉ báng đầu óc cô càng ngày càng đen tối. Người trước mặt đã quay lại từ lâu, anh vui vẻ nhìn cô gái đang ở trên giường phụng phịu không biết nghĩ gì mà mặt đỏ bừng.

– Sao vậy, mặt đỏ thế này? – Trước câu hỏi của Ken, Kin giật mình ngẩng đầu lên, khuôn mặt đẹp trai của anh cách cô chỉ có 10cm. Lúc này cô mới ý thức được tình trạng của mình: Cô đang ngồi, hai tay anh chống xuống giường... ở ngay bên cạnh hông cô, coi như cả người cô nhìn từ trên xuống chỉ thấy mỗi cái đầu, còn lại... bị người anh che hết rồi.

– Không...không có gì, em chỉ hơi nóng thôi. – Hai tay cô chống ở bả vai anh cười cười trả lời qua qua.

– Nói dối là không ngoan. – Áp trán của mình vào trán cô, làm cô gái đối diện nhìn anh với khoảng cách gần nhất. Anh đã chinh phục điều hòa theo thói quen của cô, không thể nóng được, nhìn đôi mắt đảo qua đảo lại của cô, anh biết ngay cô nói dối.

– Cái này... sao em lại ở đây? – Trước sự vạch trần của anh cô cười cười lấy lòng, hai tay vẫn không quên kéo dài khoảng cách hiện tại giữa cả hai. Mặc dù đã yêu nhưng trước cái tình huống này cô ngại nha.

– Anh mượn phòng em có việc. Dậy rồi thì đi thôi, anh đưa em đi chuẩn bị. Bây giờ cũng khá muộn rồi. – Nói xong không kịp để cô đồng ý hay không anh kéo cái chăn ra khỏi người cô trực tiếp bế cô xuống giường.

– Em...em có thể tự đi mà. – Anh làm thế này nếu gặp bố mẹ thì.... cô không muốn nghĩ tiếp đâu.

– Anh chỉ lấy người trong phòng em, không lấy dép trong phòng em.

Nghe được câu trả lời của Ken, trong lòng Kin âm thầm mặc niệm cho chính mình:

– Lí do này cũng được sao Ken? Anh bị ai lây nhiễm rồi, nói mau ~~~~

Sau khi đợi Kín hoàn thành hết các công việc vệ sinh cá nhân mặc dù đã quá muộn này, các chuyên viên trang điểm đã chờ sẵn. Hiệu suất làm việc cực kì cao, chẳng mất bao lâu, đội ngũ hoàn thành công việc tự hào nhìn tác phẩm của mình rồi mỉm cười rời đi. Cùng lúc đó mẹ Kín cũng bước vào tay cầm theo một chiếc hộp. Trong phòng chỉ còn Kín, Ken sau khi đưa cô vào cũng đã ra ngoài.

– Con gái mẹ thật xinh đẹp nha.

Kín quay đầu lại nhìn bà cười vui vẻ. Cô gái trước mặt mặc chiếc váy màu đỏ nổi bật, chiết eo, để hở vai, thân váy phồng như váy của công chúa trong những câu chuyện cổ tích mà khi còn nhỏ chúng ta thường xem. Mái tóc dài được búi gọn phía sau lại cài thêm những bông hoa nhỏ bằng pha lê để lộ chiếc cổ thon trắng, hai lọn tóc xoắn nhẹ được thả tự do phía trước. Trên đầu gắn một chiếc vương miện nhỏ. Từ vẻ ngoài đến khí chất, Kín hoàn hảo như một nàng công chúa.

Khẽ vuốt mặt con gái yêu, bà Han đặt chiếc hộp trên tay xuống bàn trang điểm rồi nhẹ nhàng mở ra – là một hộp trang sức.

– Quà của bố mẹ đây. Mấy nhà chúng ta chỉ có 2 đứa con gái. Từ lúc các con còn nhỏ, ba con tự thiết kế hai bộ trang sức: 1 cho con, 1 cho Han Mi. Ý định đợi đến sinh nhật 18 tuổi rồi mới tặng. Bây giờ đến lúc tặng con rồi. Chỉ tiếc là... con bé Han Mi không biết hiện giờ ra sao? Ngày nào cũng thấy hai người họ như vậy, bố mẹ cũng không còn cách nào, lại chưa kể đến Ken với Jee. Ha Na (tên mẹ của Ken-Chương 1) đến bây giờ cũng chỉ hi vọng con bé còn sống, còn nó có tìm lại gia đình được không thì để trời định, cô ấy cũng không muốn Jee vất vả mãi, nhiều lần khuyên nó nên nghĩ đến cô gái khác nhưng thẳng thắn vẫn cứ cứng đầu không nghe. Chúng ta cũng bất lực. – Vừa nói, bà Han vừa tự mình đeo trang sức cho con gái: vòng cổ, vòng tay, khuyên tai, nhẫn. Thấy khuôn mặt con mình lại có chút buồn, bà nhẹ nhàng vuốt khuôn mặt cô:

– Coi kia, sinh nhật con mẹ lại nói chuyện buồn. Cười lên nào, hôm nay là ngày vui, đừng nhăn mặt như thế.

– Mẹ, con tin Han Mi nếu còn sống chắc chắn sẽ trở về. – Kín ôm chặt lấy mẹ mình. Cô tin một ngày nào đó mọi người sẽ tìm thấy Han Mi.

“Cộc...Cộc...Cộc” – Tiếng gõ cửa cắt đứt dòng cảm xúc của hai mẹ con. Ken đẩy cửa bước vào. Trước hình ảnh của Kín lúc này, Ken mỉm cười gật đầu hài lòng.

– Cô, Kín, mọi thứ đã xong rồi. Đội khách đến đông đủ chúng ta sẽ bắt đầu. Mọi người đang ở phòng chờ. Chúng ta cũng đi đến đó thôi.

Mẹ Kín mỉm cười cầm tay con gái đặt vào tay Ken. Cậu con rể này bà đã chăm ngay từ lúc nó mới lọt lòng, không hài lòng sao được. Cũng may hai đứa đều có tình cảm với nhau khiến bà bớt đau đầu vì hôn nhân của con gái sau này. Mẹ Ken lại là bạn thân với bà, tính cách của Ha Na (mẹ Ken) bà hiểu rõ, cũng không lo con gái chịu cảnh mẹ chồng nàng dâu. Bà tươi cười đi trước để hai bạn trẻ có không gian riêng.

Đội bà Han rời đi, Ken bắt chợt xoay người ôm lấy eo Kín nhìn chăm chăm vào mặt cô 1 lúc lâu nhưng không nói gì.

– Anh đang nghĩ gì vậy? – Không thấy anh nói gì, Kín tò mò hỏi.

– Anh nghĩ có nên nhốt em trong nhà không cho người ta thấy không?

– Miệng anh bắt đầu ngọt từ bao giờ vậy?

– Sao? Muốn thử? Anh cũng không ngại cho em thử.

– Em cũng chưa muốn thử. – Kín trừng mắt nhìn người trước mặt. Anh có đáng vẻ lưu manh này từ bao giờ? – Đi đi, không phải anh bảo mọi người đang đợi sao?

–Được rồi, đi thôi.

***** Quay trở lại bữa tiệc*****

Bữa tiệc lần này được tổ chức khá lớn, từ trong ra ngoài đều được trang trí rất đẹp. Khách mời của ông bà Han được đưa vào sảnh chính của khu biệt thự, còn lại những người trẻ tuổi đều đến tiệc ở bể bơi. Bể bơi lần này cũng được trang trí cực đẹp. Những chiếc bóng bay được bơm khí Hidro được cố định 1 đầu dây bằng vật nặng rồi đặt dưới đáy hồ, cái cao sát mặt nước, cái cao hơn hẳn, nhìn qua những quả bóng như những bông hoa sen vậy. Đây là ý tưởng của Gin, dù gì anh cũng là người Việt mà. Bóng bay trải rộng khắp hồ, dưới mặt nước còn thả những chiếc thuyền nhỏ xinh xắn. Xung quanh bể bơi là bàn tiệc, đồ ăn đồ uống phong phú, cách vài chỗ lại có người phục vụ đứng đó sẵn sàng đáp ứng được nhu cầu của khách mời.

Jenny, Gun và Halee cũng vừa mới đến không lâu, đặc biệt hai cô nàng Gun và Halee rất thích thú với trang trí nơi này. Quà của cả 3 đều đã chuẩn bị, biết là sinh nhật của hai người nhưng các cô chỉ tặng quà cho mình Kín. Hai cô nàng kia thì không nói làm gì, còn Jenny, cô nghĩ nếu Kín đã biết Halee và Gun thì chắc cũng đã lờ mờ đoán ra cô. Vậy nên cô cũng không che giấu làm gì cho mệt, trực tiếp gọi điện cho Vin nhờ anh đặt người thiết kế riêng một chiếc đồng hồ nữ ở Thụy Sĩ. Cũng may thiệp mời trước vài hôm nên kịp, đồ vừa xuống máy bay không lâu thì đã được cô mang đến đây.

– Oa, xem ai kia. Không phải công chúa lọ lem của chúng ta hay sao? – Giọng nói mặc dù không ẩn tượng nhưng lại nói khá lớn khiến Jenny đang nói chuyện với Gun và Halee phải quay đầu lại nhìn. Thì ra là Shee cùng đám bạn của mình đang đi gần đến chỗ cô.

– Sao rồi, im hơi lặng tiếng một thời gian khiến tôi quên mất cô luôn đấy, để tôi xem cô có bớt được chút phần nào chưa? Nhưng nói gì thì nói, tôi đứng đây còn thấy mùi nước hoa nồng nặc của cô. Thế nào? Muốn dọa người trước mặt phải gấp rút tìm bình dưỡng khí rồi sao?

– Cô ... – Shee tức tối nhìn Halee không nói được gì.

– Ngoài miệng lưỡi ra cô còn làm được cái gì chứ? Tôi đang thắc mắc không biết các cô dùng cách gì mà vào được đây đây? – Gun nhìn người vừa mới nói chuyện, thì ra là Kis.

– Không lẽ cô dùng cái nhan sắc này quyến rũ được công tử nhà nào rồi?

– Hana ak, mình cũng thắc mắc “công tử” mà cậu vừa nói sao ánh mắt lại thấp đến vậy. – Min vừa nói vừa khoác tay Hana.

– Tôi nói ra thì cô sẽ sợ đó, người ta giàu hơn cô rất rất rất nhiều nha. Coi chừng người ta nói với anh ấy, tập đoàn nhà cô lại lướt sóng một lần thì rất mệt nha. – Halee cọt nhả đùa nói sau đó khoác tay Gun cười vui vẻ.

– Đi thôi Halee, Gun; nói chuyện với người IQ thấp mình thấy tốn năng lượng. – Bước đến sát gần Shee, Jenny cười lạnh vừa nhìn nhỏ vừa nói. Phía sau cô Halee và Gun cười đến đau cả bụng. – Đối với tôi, cô không đáng được để vào mắt. – Jenny nói sát vào tai Shee.

– Tôi với cô chưa xong đâu. – Shee tức tối nhìn Jenny, thấy cô quay người định đi, Shee cũng bỏ đi theo hướng ngược lại. Nhưng Shee vừa quay lại thấy một người phục vụ mang khay đựng đồ uống từ bên phải đi tới sắp ngã vào cô. Theo bản năng, Shee nhanh chóng lùi sang bên trái, nhưng cô quên mất một điều, chỗ hai người đứng ngay sát bể bơi. Giày cao gót làm cô không vững ngay lập tức khiến cô ngã về phía sau, Shee cố gắng bám vào Jenny đứng ngay sau khiến Jenny giật mình quay đầu lại nhìn nhưng chưa định hình được gì thì cả người mất trọng lực, người phục vụ nhanh chóng lao đến đỡ, người ngoài nhìn vào chỉ thấy anh ta không kịp khiến hai người nhanh chóng rơi vào trong bể bơi. Nhưng chỉ Jenny biết, anh ta không có ý đỡ cô mà là cố ý đẩy thêm khiến cô ngay lập tức ngã xuống bể bơi.

Gun và Halee hốt hoảng chạy lại, nhưng cũng nghĩ Jenny biết bơi nên chắc cũng không sao. Nhưng hai cô không ngờ đến một điều, Jenny lúc ngã xuống muốn bơi đến gần bờ nhưng hai chân cô đi giày cao gót lại bị vướng vào dây treo bóng bay, thêm vào đó Shee lúc ngã lại đè lên người cô, trời tối, bóng bay lại che mất toàn bộ ánh sáng khiến cô không nhìn được gì. Ngoài trừ xúc giác ra, mọi giác quan của cô lúc này như bị vô hiệu hóa hoàn toàn.

Cô là bị ngã xuống hồ, ngay từ đầu đã mất trọng lực, giờ càng vùng vẫy lại càng bị dây trói chặt càng khó khăn để đứng lên. Jenny cố gắng đẩy Shee ra một bên tìm cách ngoi lên mặt nước, nhưng lúc này Shee không khác gì con bạch tuộc vùng vẫy trong vô vọng cản trở cô.

– Không ổn rồi, xuống cứu Jenny mau. – Thấy Jenny mãi không lên, Gun lo lắng nói với Halee, hai người nhanh chóng bỏ giày ra chạy đến bên bể bơi. Cùng lúc đó vài người phục vụ ở gần đó chạy tới giúp.

Gun và Halee rất nhanh tìm được Jenny và Shee, cả hai được những người phục vụ đưa vào bờ. May mắn là những vật cố định bóng bay là rời nhau, nếu không lại mất thêm thời gian tìm kéo cắt dây. Nhưng cũng bởi vì thế mà lúc được đưa lên bờ, những dây bóng bay cùng vật nặng vẫn treo ở chân cả hai tạo thành những vết xước, máu cũng theo đó chảy ra. Mọi người xung quanh cũng vì tò mò mà tiến lại gần quan sát, xì xào bàn luận. Đã có người chạy đi tìm kéo, Shee mặc dù còn thờ nhưng khá yếu, bất tỉnh hoàn toàn không có dấu hiệu tỉnh lại ngay. Cô nâng nhanh chóng được đưa đến bệnh viện, đám bạn của cô cũng đi cùng. Lúc nhỏ, Shee từng bị đuối nước, từ đó gây ra sợ hãi khiến cô đến bây giờ vẫn không biết bơi. Cũng chính vì lý do này mà lần này cô không chỉ hại chính mình mà còn cả Jenny.

Jenny thì đỡ hơn, vừa lên bờ, cô tham lam hít từng ngụm khí trong lành như nó sắp rời bỏ mình. Khi cảm giác mình được đặt xuống nền đất lạnh lẽo cô mới tin rằng mình vẫn còn sống. Đang định mở mắt ra nhìn mọi thứ xung quanh, thì mũi cô tràn ngập một mùi quen thuộc, cảm giác mềm mại của vải ma sát trên gương mặt. Đến lúc cô giật mình nhớ ra mùi này thì đã quá muộn. Đôi mắt lạnh lùng của cô mở lớn nhìn về phía trước nhưng cũng không ăn nhằm gì so với hàng chục ánh mắt đang nhìn cô. Bàn tay có chút đã dờn nắm chặt tay người phục vụ vẫn đỡ lấy cô. Anh ta nhìn gương mặt tức giận của cô kín đáo nhếch môi cười.

Gun và Halee vừa mặc trang phục dạ hội vương vãi, khó khăn leo từ thành bể bơi lên bờ lại bị đám đông ngăn ở ngoài, lúc này mới chen được vào trong:

– Jenny, cậu không sao chứ? – Halee hốt hoảng chạy lại ôm cô. Người phục vụ thừa lúc đó buông cô ra quay đầu bỏ đi: Nhiệm vụ hoàn thành. – Jenny, mặt ... mặt cậu.

Câu nói ngạc nhiên của cô kéo theo Gun vẫn đang xử lý vết thương ở chân của Jenny ngẩng đầu lên nhìn.

– Phần trang điểm

Jenny im lặng không nói gì, cái mùi cô ngửi thấy vừa rồi chính là mùi của nước tẩy trang. Như vậy dù phần trang điểm có bền đến đâu cũng phải mất hoàn toàn. Lần này cô chính thức lộ gương mặt thật. Nhưng người ở gần đây đa phần đều là học sinh của The World, xem ra sau này không giấu được nữa rồi.

– Có chuyện gì vậy? – Một giọng nói trầm mang theo chút lạnh lẽo nổi bật trong đám người vẫn xì xào bàn tán từ lâu. Vòng vây bị tách ra tạo thành một đường đi, Jee, Han, Gin đồng thời tiến vào. Lúc mọi người đang ở phòng chờ thì nhân viên thông báo có sự cố ở bữa tiệc tại bể bơi. Jee để Ken ở lại cùng Kin báo cho bố mẹ đang tiếp khách ở sảnh chính trong nhà, còn anh dẫn Han và Gin đến xem tình hình. Vừa bước vào trong, đập vào mắt anh là 3 cô gái người ướt sũng ngồi dưới nền, một cô gái mặc váy hồng được bạn cô ôm lấy, một người khác đang lau vết máu ở chân. Jee tiến đến trước mặt cô gái kia, anh sững sờ khi vừa nhìn thấy gương mặt cô. Đây chẳng phải cô gái anh gặp hôm qua sao?

– Halee, chuyện gì xảy ra vậy? – Gin vừa nhìn thấy bộ dạng em gái mình, trán đã nhăn lại thành hình chữ xuyên.

Nghe tiếng Gin gọi, Jee mới để ý, một người là Halee, người còn lại là Gun, vậy cái người bị thương đang dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn mình là Jenny. Nhưng là một Jenny với gương mặt khác hoàn toàn.

– Jenny? – Jee nhìn thẳng vào mắt cô hỏi nhưng đúng hơn là khẳng định.

– Là tôi. – Jenny không hề yếu đuối, dùng cái giọng bị lạc tông trả lời anh.

Nhận được câu trả lời xác nhận từ cô, Jee tiến lại gần cúi người xuống bế cô theo kiểu công chúa quay vào trong nhà mặc dù người cô lúc này không khác gì chuột lột.

– Giúp mình xử lí. – Jee đi qua chỗ Han đang đứng nói nhỏ rồi bỏ đi.

– Mọi người, không có chuyện gì nữa đâu, tất cả đều ổn rồi, đừng ảnh hưởng đến không khí buổi tiệc, cuối buổi sẽ có quà cho mọi người nữa. – Han nhanh chóng giải quyết không khí mất bình thường của buổi tiệc. Sau khi thấy mọi chuyện đã ổn, anh tới chỗ Gin giúp anh mang Gun và Halee vào trong. Sau khi 4 người rời đi, tiếng bàn luận tuy có bớt nhưng không ngừng mà chủ yếu là những học sinh nam của The World.

– Cô ấy thật sự là cô nàng xấu xí mới chuyển về trường sao?

– Rõ ràng như vậy còn gì.

– Nhưng thật xinh đẹp. Sao lại khác biệt lớn vậy nhỉ?

– Chúng ta lại có thêm một đại mỹ nữ, mà còn là một đại mỹ nữ thích che giấu.

Sau khi vừa rời khỏi vòng vây của những người tò mò, Jenny mới lạnh nhạt nhìn người đang ôm mình.

– Thả tôi xuống, tôi tự đi được, không phiền đến anh.

– Đây là buổi tiệc của chúng tôi, cô ở đây có bất kì vấn đề gì, chúng tôi đều chịu trách nhiệm. Cô một chút cũng không để ý tình trạng của mình?

– Nhưng anh biết là tôi không cần.

– Tôi biết. Tôi còn biết chúng ta lại gặp nhau.

Jenny im lặng không nói gì thêm, mặc kệ anh ôm, cô nhìn mọi thứ xung quanh dần thay đổi theo bước đi của anh, rồi lơ đãng thấy nước từ váy của cô chậm chạp, chậm chạp thấm ướt áo vest của anh.

P/s: Chương này chủ yếu cho a/c Ken Kin thả bong bóng hồng :3

Mn ngủ ngon . 00:02

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Và Đức Vua Của Trường The World* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Han Mi Của Mẹ.....

Jee bước lên tầng 2 của căn biệt thự rồi đi về phía cuối hành lang. Vì hai tay đều bế Jenny lên có chút khó khăn khi mở cửa. Vừa bước vào trong phòng, đèn điện tự động bật lên giúp Jenny nhìn rõ mọi thứ xung quanh. Căn phòng được bài trí khá đơn giản nhưng lại rất đẹp. Mọi vật dụng trang trí từ rèm cửa, bàn ghế, giá sách ... đều có sự kết hợp hài hòa. Jee đặt cô xuống chiếc ghế trong phòng rồi xoay người đi. Jenny ngồi ngây ngốc ở đó nhìn mọi thứ xung quanh thêm lần nữa. Mắt cô đảo qua chiếc tủ ở đầu giường, là ảnh của Jee.

– Chẳng nhẽ đây là phòng anh ta? – Jenny nghĩ thầm.

Tầm mắt cô lại bị một bức ảnh bên cạnh thu hút: Một bé gái, khoảng 5, 6 tuổi, nhưng sao cô lại cảm thấy quen mắt vậy. Hình như cô đã thấy ở đâu rồi thì phải. Suy nghĩ của Jenny liền bị cắt ngang khi Jee quay trở lại. Anh đặt chiếc hộp cứu thương xuống bên cạnh, rồi lấy cái khăn lớn choàng qua người cô. Tiếp đó, anh thấm chút oxi già vào bông rồi lau nhẹ vào vết thương ở chân cô. Mặc dù anh đã cố nhẹ nhàng nhưng cảm giác đau xót dưới chân vẫn khiến cô nhúm mày, kêu khẽ. Cả quá trình ngoài việc thỉnh thoảng nghe tiếng xuyt xoa của Jenny ra thì cả hai đều giữ không gian im lặng cho bản thân, không ai nói với ai một lời nào.

Sau khi đã băng bó sơ qua cho Jenny, thu dọn xong mọi thứ còn sót lại, anh mở tủ quần áo lấy ra một bộ vest khác, bộ vest hiện giờ của anh bị cô làm ướt hết rồi. Sau khi lấy mọi thứ cần thiết, anh quay đầu lại nói với Jenny :

– Đợi ở đây, lát nữa sẽ có người mang đồ đến để cô thay, tôi sẽ gọi bạn của cô tới sau.

– Anh định đi đâu? – Jenny ngay lập tức hỏi lại như một phản xạ tự nhiên. Bởi vì nhìn bóng lưng rời đi của anh, cô có cảm giác như tiếc nuối một cái gì đó.

– Bố mẹ, bạn tôi còn đợi ở dưới. – Ngập ngừng một chút, Jee nhìn khuôn mặt xinh đẹp bây giờ của cô đang nhìn anh rồi nói tiếp. – Tôi sẽ quay lại!

“Tôi sẽ quay lại!” Câu nói cuối cùng này của anh không hiểu tại sao khiến cô an lòng đến như vậy. Khẽ nở nụ cười, Jenny kéo cái khăn anh choàng cho cô thật chặt trong lòng không khỏi nghĩ đến vòng tay ấm áp của ai đó. Có lẽ là một mối nên cô nhanh chóng ngủ thiếp đi trên chiếc ghế.

Jenny không biết rằng, còn có một lí do khiến Jee phải đi ngay lập tức: Anh không chắc mình có thể thân nhiên thay đồ trong khi đó biết cô ở ngoài đó. Cô sẽ không cho rằng anh là kẻ biến thái chứ? Lắc đầu để bỏ đi suy nghĩ ngớ ngẩn của mình, anh đi sang phòng Han để thay đồ rồi xuống dưới nhà, buổi tiệc vẫn đang diễn ra.

Trong khi Jenny được Jee mang đi thì Gin cũng nhanh chóng đưa em gái nghịch ngợm của mình cùng cô bạn của nó về phòng anh. Ném cho mỗi người một cái khăn, anh tức giận nhìn chăm chăm cô em gái khiến Halee sợ hãi nép vào người Gun. Gun cũng rất tốt bụng che cho cô bạn thân đáng thương của mình. Nhìn thấy cảnh này, Gin không còn cách nào để nhìn tiếp. Ai kêu cô gái anh ngày nào cũng nhớ đến đang ở trong phòng anh, đối mặt với anh. Dừng ánh mắt tức giận với em gái mình nhìn cô, Gin vẫn là không lời.

– Halee, đợi anh đi lấy đồ để hai em thay. Anh nói với bố mẹ rồi. Họ muốn gặp em. – Dịu dàng hơn vừa rồi, Gin nói với cô. Ai kêu cô ấy cũng ở đây. – Em có muốn xuống dưới không? – Gin lại hỏi Gun.

Suy nghĩ một lát, Gun liền lắc đầu. Bây giờ ở đó cô cũng không quen ai, tốt hơn là ở đây đợi đi. Nhận được câu trả lời của cả hai, Gin quay đầu đi ra khỏi phòng. Lúc này Halee mới thở phào nhẹ nhõm, nằm sõng soài ra ghế.

– Ông anh hắc ám. Em còn lâu mới sợ anh. Ple Ple – Cô nàng Halee tính nghịch nói xong còn le lưỡi về phía cửa. Gun chỉ biết lắc đầu nhìn cô bạn rồi nhìn mọi thứ quanh phòng giống như bất cứ ai khi mới bước vào một nơi chưa tới bao giờ. Đây còn là phòng riêng của một tên con trai nữa.

Một lúc sau, người làm mang 2 bộ đồ vào phòng đưa cho hai cô. Gun để Halee thay đồ trước còn mình thì ngồi ngoài đợi sau. Sau đó Gun còn giúp Halee sấy khô tóc rồi mới cho cô đi. Gin đã đợi sẵn ở ngoài chỉ chờ Halee đi ra rồi lờ cô đi trang điểm. Chỉ còn một mình trong phòng, Gun mệt mỏi lê thân mình vào phòng tắm. Bộ đồ ẩm ướt khiến cô khó chịu. Gun nhìn quanh một lượt chỉ thấy toàn đồ dùng của nam: đầu gội đầu, sữa tắm... Không còn cách nào khác, cô đành dùng tạm đồ của anh. Halee thì đỡ hơn, đồ của anh trai mình thì dùng thế nào chẳng được.

Lúc Gin trở về phòng mình thì không thấy Gun đâu cả nhưng anh lại nghe thấy tiếng nước chảy từ phòng tắm. Không lẽ cô đang ở trong đó? Mùi sữa tắm đặc trưng của nam bay khắp phòng giúp anh khẳng định điều anh đang nghĩ là đúng. Cô...cô đang dùng đồ của anh? Không phải là thật đấy chứ?. Gương mặt đẹp trai của anh đã có chút đỏ, Gin lặng lẽ ra khỏi phòng, nếu tiếp tục ở lại liệu cô có cho rằng anh là kẻ biến thái không? (Tên biến thái thứ 2)

Gun thoải mái bước ra khỏi phòng tắm. Bây giờ cảm thấy tốt hơn lúc trước nhất nhiều. Mà vừa rồi, dù ở bên trong nhưng cô cũng loáng thoáng nghe thấy có tiếng mở cửa, sao bây giờ không có ai vậy? Không lẽ cô nghe nhầm? Chắc là vậy thôi, bây giờ mọi người vẫn đang ở bữa tiệc, ai lên đây làm gì chứ.

Nhưng Gun có chút nhầm, ngoài Gin vừa rồi lên phòng có chút việc thì Jee cũng muốn lên phòng. Sự có mặt của anh vậy là đủ rồi. Anh không thích mấy thứ tiệc tùng như vậy lắm. Bước chân đến trước cửa phòng, theo thói quen định mở cửa bước vào, nhưng anh chợt nhớ ra bên trong phòng anh đang có thêm một người nữa. Vì vậy, anh đành phải làm 1 hành động ngược đời: gõ cửa để vào phòng của chính mình. Nhưng anh gõ đến lần thứ 2, thứ 3 vẫn không thấy ai trả lời, không lẽ cô đã rời đi rồi sao? Mở cửa bước vào, đập vào mắt anh là hình ảnh nhỏ bé của 1 cô gái đang nằm nghiêng người ngủ trên ghế. Nhìn bộ đồ cô đang mặc lại nhìn bộ đồ mới bên cạnh, anh khẽ nhíu mày. Cô vẫn chưa thay đồ. Chắc lúc người làm mang đồ vào cô đã ngủ rồi nên họ không muốn đánh thức cô dậy. Thế nhưng nếu như vậy cô không sợ bị ốm sao. Jee tiến lại gần cô nàng đang ngủ ngon lành kia định đánh thức cô dậy nhưng anh phát hiện ra một điều: anh hoàn toàn không biết đặt tay vào đâu để lay cô dậy. Giữa cô và anh không phải chưa tiếp xúc qua nhưng đều trong tình cảnh khó khăn, nguy cấp. Còn bây giờ, cái tình huống yên bình này anh lại trở lên lóng ngóng. Không còn cách nào khác, anh đành lấy tạm chiếc khăn khác choàng thêm cho cô.

Ngồi lên chiếc ghế đối diện, anh im lặng nhìn Jenny, trong đầu lại nhớ đến khung cảnh ở trung tâm thương mại. Gương mặt đó, cô gái đó lại lần nữa ở rất gần anh, hình ảnh về Han Mi lại ùa về, ước gì lúc này Han Mi cũng ở đây, ngoan ngoãn ngủ trước mặt anh như cô vậy. Anh cuối cùng vẫn không hiểu tại sao khi nhìn cô anh lại liên tưởng đến Han Mi. Có phải anh đã nhớ cô quá rồi không. Cánh tay anh chậm rãi vươn ra muốn chạm vào khuôn mặt ấy. Cảm xúc khi tay anh chạm vào mặt cô khiến anh có chút vui mừng len lỏi trong tim. Từng ngón tay thon dài vuốt nhẹ trên gương mặt cô từ lông mi cong dài, gò má, và... môi. Hàng mi cong dài khẽ động chứng tỏ cô sắp tỉnh, anh nhanh chóng rút tay về, trở lại trạng thái lạnh lùng vốn có, che lấp đi hành động vừa rồi của mình.

Cảm giác có ai đó chạm vào mặt khiến cô lơ mơ tỉnh dậy. Vừa mới mở mắt ra đã thấy gương mặt lạnh lẽo vốn có của anh. Cô chống tay xuống ghế để ngồi dậy, chiếc khăn đắp trên người theo đó mà rơi xuống thu hút sự chú ý của cô. Là anh đắp cho cô ư?

– Xin lỗi, tôi có chút mệt, đã làm phiền anh rồi.

– Không có gì. Cô vẫn chưa thay đồ, không sợ ốm sao?

– Không cần, tôi về luôn bây giờ, cảm ơn.

– Cô không đợi bạn mình sao?

– Tôi với 2 cậu ấy không cùng 1 đường về. Với lại, có anh trai của Halee lo. Anh giúp tôi nhắn với họ một câu, 2 cậu ấy sẽ hiểu.

– Được rồi, tôi giúp cô xuống gara.

Jee đứng dậy đỡ lấy tay cô, Jenny chần chừ một chút cũng đứng dậy theo anh, hai người cứ như vậy mà ra khỏi phòng. Anh nói nhiều như vậy để làm gì? Không phải chỉ muốn giữ cô lại thêm 1 chút thôi sao? Nhưng là anh lưu luyến cô, hay là lưu luyến bóng hình Han Mi mà anh thấy được ở chỗ cô. Anh có thể coi cô là Han Mi cho đến khi tìm được cô ấy, nhưng anh rõ một điều nếu coi cô là Han Mi không chỉ anh đau hơn mà còn khiến cô tổn thương.

Trong khi Jee và Jenny rẽ phải xuống cầu thang để xuống gara thì một bóng dáng người phụ nữ cũng từ hướng đối diện cũng vừa đi tới, chỉ kịp nhìn bóng hai người bước xuống cầu thang. Từ xa, bà đã để ý thấy Jee và một cô gái khác. Vì tò mò, bà muốn xem ai đi cùng Jee lên liền đi theo. Lúc bà vừa đến cầu thang thì hai người họ đã đi đến bậc cuối cùng rồi. Dường như sự xuất hiện của bà gây chú ý cho cô gái bên cạnh. Cô ấy ngược mặt lên nhìn bà rồi gật nhẹ đầu coi như chào hỏi rồi bước đi. Nhưng cô không biết rằng, chỉ vì cái nhìn đó đã khiến người phụ nữ ngồi bệt xuống sàn, đôi mắt đã từ rất lâu rồi lại tiếp tục đỏ lên, những giọt nước mắt trong suốt như pha lê từng giọt từng giọt rơi xuống bộ lễ phục. Bà đứng lên định đuổi theo nhưng cuối cùng lại ngã khụy xuống, bà đã không còn sức mà đứng lên nữa. Một quý phu nhân giờ đây bò từng bước từng bước trên nền đá hoa lạnh lẽo. Hai hàng nước mắt như không có điểm dừng cứ rơi mãi. Đôi tay run run với về đằng trước như muốn tóm hình ảnh vừa rồi lại với mình. Vừa đến bậc thang đầu tiên, đã nghe thấy tiếng người làm hét lên:

– Han phu nhân!!! Có ai không giúp với!!! – Có lẽ nếu cô giúp việc không đến kịp bà đã cứ thế bò xuống mà tìm người mới rồi đi. Cô chỉ nghe thấy bà thều thào vài chữ rồi cứ thế ngất đi. “Han Mi...Han Mi của mẹ....”

p/s: Chương này hơi ngắn xịu, sorry mn, tại viết thêm thì mik cũng ko biết đặt tiêu đề thế nào. Hẹn gặp ở chương sau. PP

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Và Đức Vua Của Trường The World* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Hi Vọng!

Đôi mắt nhuộm màu đau thương của Han phu nhân khẽ mở, trước mắt bà là một thế giới màu trắng tinh. Rốt cuộc bà đang ở đâu? Chông lại sự đau nhứt ở đâu, bà loạng choạng đứng dậy rồi cứ thế tiến về phía trước. Không biết bà đã đi bao lâu nhưng bà thấy một cái hồ mà không biết có phải hồ hay không vì bà không thấy bờ bên kia, ngoại trừ cái hồ có nước màu xanh ra, còn lại không gian xung quanh toàn một màu trắng.

– Mẹ ơi!

Tiếng gọi quen thuộc đánh thẳng vào trái tim đau thương của bà bao nhiêu năm nay. Nước mắt bà lại bắt đầu rơi, bà chạy xung quanh, chạy không có phương hướng tìm kiếm tiếng gọi đó.

– Han Mi, Han Mi, con ở đâu, mẹ đến tìm con đây, Han Mi... Han Mi... chúng ta không chơi trốn tìm nữa được không. Mẹ rất nhớ con.

Bà cứ chạy, chạy mãi, kêu gào trong tuyệt vọng, bà chạy như một con thiêu thân tìm kiếm thứ mà bà chờ đợi bao lâu nay, nhưng rồi cuối cùng bà bị vấp ngã. Bà muốn đứng dậy tiếp tục tìm kiếm thì một đôi giày nhỏ bé không biết từ bao giờ xuất hiện trước mắt bà. Bà sung sướng ngồi dậy muốn nhìn người vừa đến, đây là đôi giày con bé thích nhất. Đến lúc bà quan sát được người đối diện, chưa bao giờ bà cảm thấy hạnh phúc như lúc này, đây không phải là Han Mi con gái bà sao? Nó mặc chiếc váy trắng quen thuộc, mái tóc mềm mại ướt nhep. Bây giờ bà mới để ý, con bé bị ướt hết.

– Mẹ, con lạnh lắm, váy bị ướt hết rồi. – Bé con dùng ánh mắt ngây thơ nhìn bà, bàn tay nhỏ nhỏ xinh xinh cầm chiếc váy đã ướt, mày nhăn nhó lại.

Bà mỉm cười nhìn bé con trước mắt, nó là con gái duy nhất của bà, đứa con mà bà yêu thương.

– Đến đây, mẹ ôm con, sẽ không lạnh nữa, chúng ta trở về tìm baba với anh con, chúng ta đi mua váy mới xinh đẹp cho Han Mi được không?

Bé con ngược đôi mắt ngây thơ nhìn bà, khuôn mặt xinh xắn đáng yêu lại trở lên tức giận nói:

– Không, mẹ không cần con, mọi người không cần con. Váy của con bị ướt lâu rồi nhưng mẹ không đến, không ai ở cùng con, mọi người để con một mình, con không về.

Giọng nói non nớt nói xong câu nói vừa rồi, hình ảnh của cô bé cũng lớn dần nhưng càng lớn, nó lại càng rời xa bà, bà hốt hoảng đuổi theo nhưng một loạt những cây gai đen từ dưới đất ngoi lên ngăn giữa bà và Han Mi, cuối cùng bà chỉ nhìn thấy hình ảnh của một cô gái qua khe hở giữa các cây gai. Bà hoảng sợ, không màng đau đớn, máu chảy ra do những chiếc gai cào xé da thịt, bà chỉ biết bà muốn con bà, nhưng nó cứ đi xa mãi.

– Không... đừng... đừng bỏ mẹ. – Bà hét lên trong tuyệt vọng, một không gian khác lại hiện lên trước mắt bà.

– Ha Na, em tỉnh rồi. – Chủ tịch Lee lo lắng cầm tay vợ. Nghe giọng của chồng, bà mới giật mình nhận ra đây là phòng ngủ của hai ông bà.

– Mẹ, mẹ không sao chứ? – Mẹ anh đã ngủ nửa ngày rồi, bây giờ đã là sáng, dù bác sĩ nói không sao nhưng anh vẫn thấy lo lắng.

Nhìn thấy chồng và con trai, nước mắt bà không nhìn được mà trào ra, mặc kệ dây tiếp nước vẫn cầm trong tay, bà cố gắng ngồi dậy ôm hai lấy hai người đàn ông quan trọng nhất trong cuộc đời mình. Ken im lặng không nói gì ôm chặt lấy mẹ, sau ngày Han Mi mất tích đến nay, đây là lần thứ 2 anh

thấy được vẻ mặt đau khổ của bà. Bà luôn tự nhận mọi lỗi lầm về mình, luôn tự trách mình đã để mất Han Mi. Rốt cuộc lần này bà vì nguyên nhân gì mà trở lên như vậy.

Chủ tịch Lee vuốt nhẹ theo sống lưng vợ đỡ dành bà, ông biết trong lòng bà vẫn cất giữ một nỗi buồn không muốn để cho ai biết. Bao nhiêu năm nay không tìm được con, ông mới là người có lỗi với bà. Thời gian cứ ngày một trôi, con gái ông cũng theo đó lớn lên, không ai biết hình dạng nó trưởng thành chính vì vậy thăm thử tư ông bỏ tiền ra thuê cũng gặp nhiều khó khăn.

Đột nhiên, bà đẩy cả hai người ra, nhìn thẳng vào cả hai mà nói, hai tay vẫn bám chặt vào tay hai người trước mặt chứng tỏ bà không nói đùa.

– Em đã thấy Han Mi. Hôm qua ở bữa tiệc mẹ đã thấy Han Mi. Han Mi của chúng ta vẫn còn sống, Han Min nó đang ở đây, nó về đây tìm chúng ta.

Hai người đàn ông chỉ vì một câu nói của 1 người phụ nữ mà đứng người, không nói được câu gì. Những điều mà bà nói ra quá bất ngờ đối với cả hai.

– Ha Na, anh biết em rất nhớ con nhưng

– Anh phải tin em, em thật sự rất giống em...

Nói rồi, bà mở ra mấy ngăn kéo tủ đầu giường tìm lấy một bức ảnh cũ của hai vợ chồng bà rồi đưa cho chủ tịch Lee.

– Anh nhìn này, nó rất giống em ngày trước đúng ... đúng rồi hôm qua con bé đi cùng với Jee, chắc Jee biết con bé ở đâu. Em ... em đi tìm Jee.

– Mẹ à, bây giờ sức khỏe mẹ không tốt, giao cho con có được không? – Ken im lặng nhìn ba mẹ nói chuyện, trong đầu anh lúc này đang là đồng hồ loạn thông tin mà mẹ anh vừa nói. Đi với Jee ngày hôm qua? Anh phải lựa thời gian hỏi thử Jee. Tốt nhất trước khi xác minh được cái gì thì càng ít người biết càng tốt.

– Ken, tìm em giúp mẹ được không? – Lee phu nhân nắm chặt tay con trai, bà đặt hết niềm tin của mình vào nó. Bà cảm nhận được Han Mi nó đang ở đây, ở ngay gần bà.

– Mẹ nghỉ ngơi đi, con nhất định sẽ tìm được em về.

Chủ tịch Han cũng nắm chặt tay con trai, dù không rõ về những điều mà vợ mình nói, nhưng ông nghĩ giữa những người mẹ với con cái luôn có một sợi dây vô hình liên kết chặt chẽ sâu sắc hơn so với những người cha. Suốt bao nhiêu năm nay, từng đợt báo cáo đưa lên khiến vợ chồng ông thất vọng cũng không hề ít, thêm lần này nữa cũng chẳng sao. Ông lựa chọn tin vợ của mình!

– Con xuống nhà ăn chút gì đi. Chắc mọi người cũng xuống cả rồi. Bố ăn qua vài thứ rồi, để bố ở đây với mẹ con.

– Vậy con xuống nhà trước. Bố cũng nghỉ ngơi chút đi.

Ken rời khỏi phòng với ánh mắt đầy lưu luyến và niềm tin của mẹ. Đóng cửa lại, dựa vào tường, đôi mắt anh nhắm chặt lại để bình ổn lại cảm xúc trong lòng. Anh cần xác nhận chuyện này nhanh nhất có thể. Vụ điều tra ông ta cứ để Lap giải quyết trước vậy.

Một bàn tay mềm mại đột nhiên vuốt ve khẽ khàng trên gương mặt anh, Ken mở mắt ra liền nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc của bạn gái. Cô luôn xuất hiện trước mặt anh với nụ cười rạng rỡ, nhưng lần này lại là khuôn mặt đầy lo âu.

– Anh một sao? Mẹ ổn rồi chứ? – Kin đau lòng lấy tay xoa xoa gương mặt có chút mệt mỏi của Ken.

– Anh không sao, mẹ ổn rồi, em đừng lo. – Ken ôm người đối diện vào lòng tựa cằm mình lên vai cô.

– Ken, em luôn ở bên anh. Không chỉ có em, còn có mọi người nữa. – Nghe được câu nói của Kin, Ken xiết tay ôm chặt người trong lòng. Phải, anh còn mọi người, những người bạn, người thân luôn ở bên anh.

– Anh biết. Đối với món quà của anh, em có ý kiến gì không? – Ken đem trán mình cọ cọ vào trán cô bạn gái, ngày hôm qua vì chuyện của mẹ, anh không có thời gian cùng cô hưởng trọn vẹn một ngày sinh nhật ý nghĩa, có chút cảm thấy có lỗi với cô.

– Không... không có, em rất thích. – Kin lí nhí trả lời. Hôm qua trở về phòng, cô đã có kỉ niệm đáng nhớ nhất trong những lần sinh nhật trước đây. Cả căn phòng trải đầy hoa hồng đỏ, hai bên là hai hàng nến trắng, những quả bóng bay được bơm khí Hidro bay lơ lửng khắp phòng, dưới mỗi quả là những dây tua rua màu sắc, đính trên đó là những bức ảnh của cô lúc ở nhà, ở trường, ở tập đoàn, lúc ăn, lúc chơi, lúc ngủ, lúc cười, lúc buồn, lúc tức giận...vv..vv.. Thi ra, mọi hành động, cảm xúc của cô đều được anh thu lại, anh vẫn luôn quan tâm cô, có anh cả đời này có lẽ là niềm hạnh phúc lớn của cô. Ở trên giường ga màu kem chất đầy những quả bóng bay màu trắng, cô vui thích cầm từng quả tung lên cho đến khi thấy chiếc hộp màu đỏ và chiếc thiệp cùng màu bị chiếc hộp đè lên. Cô tò mò cầm chiếc thiệp đỏ lên mở ra, từng nét chữ không thể quen thuộc hơn hiện ra trước mắt.

“Kin, anh biết em vừa bước qua con đường nhỏ trải đầy hoa hồng và nến trắng. Nhưng hãy nhớ điều này, một ngày không xa, anh sẽ cùng em đi trên con đường đầy hoa hồng, hai bên sẽ không phải là nến nữa mà là khách khứa, bạn bè, bố mẹ chúng ta. Anh giao nhân cưới cho em bảo quản. Chờ anh! Anh yêu em!”

Cô biết tính bạn trai của mình, anh không giỏi nói những lời khiến bất cứ cô gái nào nghe xong cũng phải động tâm, nhưng anh luôn quan tâm cô qua những hành động thực tế. Nói được những câu như vậy cũng ... quá đáng yêu đi.

– Vậy không đáp lại anh cái gì sao?

– Cái ... cái này, chúng ta xuống dưới nhà đi, mọi người cũng đang đợi đó, em nấu chút đồ cho anh rồi, ăn chút rồi nghỉ ngơi đi. Anh thức cả đêm qua rồi.

– Được rồi, tạm tha cho em. – Ken mỉm cười xoa đầu cô gái nhỏ.

Lúc 2 người xuống nhà, mọi người có mặt đầy đủ, và còn xuất hiện thêm 3 người: Bố mẹ Gin và Halee.

– Chào chị Kin, anh Ken.

– Chào cô chú, chào em, tối qua ngủ ngon không, hôm nay chị gọi người dọn một phòng riêng cho em. Hôm qua để em chịu khổ ngủ cùng chị rồi. – Kin tươi cười chào bố mẹ Gin và Halee, hai ông bà lúc này vừa ăn sáng vừa nói chuyện cùng các vị phụ huynh. Hôm qua mẹ Ken ngắt ở cầu thang làm mọi người cuống cuống cả lên, chỉ kịp dọn một phòng khách, mặc dù bố mẹ Gin có ý không cần, nhưng mấy nhà thân thiết nhau, các vị phụ huynh cũng không có ý để họ rời đi nên Halee chỉ còn cách sang phòng cô ở.

– Không sao, em cũng hay ngủ cùng Gun mà.

– Lại ăn chút gì đi hai đứa. – Mẹ Jee vừa nói, đã có người bê món ra để sẵn trên bàn. Hôm qua bà đã dự tính sáng nay không có thời gian cho các bà chuẩn bị bữa sáng liền nhấc vôi đầu bếp chuẩn bị tiệc tối qua sáng nay đến sớm chuẩn bị cho mấy gia đình trong căn biệt thự này, chỉ trừ có Ken vẫn có "đầu bếp riêng". Căn biệt thự ban đầu chỉ có mấy đứa nhỏ, giờ thành mấy gia đình, bà có cảm giác ấm áp hơn rồi.

– Jee chưa xuống sao mẹ? – Kéo ghế ngồi vào bàn, Ken quay sang hỏi bà Can- mẹ Jee.

– Thằng bé ăn chút ít rồi ra vườn rồi. Mấy đứa ăn nhanh lên. Lát mẹ với mấy bà ấy mang chút đồ ăn nhẹ cho mẹ con ăn, tiện thể để bố con nghỉ ngơi, ông ấy còn phải giải quyết chuyện tập đoàn, lo không xuể đâu. Kin, nhớ mang Halee đi dọn đồ chuyển vào.

– Bà cứ kệ con bé, nó lớn rồi tự biết lo. Có gan làm loạn phải có gan giải quyết hậu quả. – Bà Dương lườm đứa con gái gây loạn của mình, chưa đủ, bà còn tiếp tục trừng mắt với ông chồng nuông chiều con gái ngay bên cạnh khiến Halee nghịch ngợm cũng phải ngồi im re còn ông Dương chỉ biết cười khổ nhìn vợ. Ai bảo con gái là áo bông nhỏ của bố, ông thương con gái nhất làm sao bây giờ? À không, vợ mới là số một!

Ăn xong bữa sáng muộn, Ken liền ra vườn tìm Jee. Sơ mi trắng, quần đen càng làm nổi bật con người ấy dưới ánh nắng của buổi sáng.

– Mẹ sao rồi? – Nghe thấy tiếng bước chân, Jee đang ngả người trên chiếc ghế mây mở mắt ra liền thấy gương mặt quanh năm suốt tháng mùa đông, còn khi về nhà may ra mùa thu với mùa hạ. Còn mùa xuân? Cái này nên đi hỏi Kin thì chắc chắn hơn.

– Mẹ tỉnh rồi, chắc giờ đang nghỉ ngơi. Mà hôm qua có thấy cậu đi cùng 1 người xuống cầu thang. Là ai vậy?

– Hôm qua? Là Jenny. – Nếu anh nhớ không nhầm thì ngoài Jenny ra anh không đi cùng ai trong cả bữa tiệc. Lúc Ken nhìn thấy chắc là lúc anh đưa cô đến bãi đỗ xe. – Có chuyện gì sao?

– Không... Không có gì. Chỉ là chưa thấy cậu đi cùng con gái bao giờ lên tò mò hỏi thôi. – Nghe cái tên phát ra từ miệng Jee, anh thoáng có chút ngạc nhiên rồi nhanh chóng che dấu đi. Ngay từ lần đầu tiên gặp mặt, anh đã có cảm giác khác thường gì đó với cô gái này. Nghe Han nói, hôm qua cô ấy để lộ mặt thật của mình, cả tối qua anh đều đi theo Kin nên cũng không để ý đến chuyện khác. Cuối cùng, Jenny có phải là Han Mi hay không anh phải xác nhận bằng được.

– Hôm qua cô ấy bị thương ở chân, mình giúp cô ấy lấy xe. Mà bên Lap điều tra thế nào rồi? – Nhận thấy chút biến đổi trên gương mặt của cậu bạn nhưng Jee không đề cập đến. Anh biết nếu cậu ấy muốn nói sẽ không giấu anh, vậy anh cũng không hỏi thêm nữa.

– Có chút tiến triển, bên Lap điều tra ra ông ta cùng với một tập đoàn lớn có dấu hiệu lén lút buôn bán hàng cấm. Nhưng chưa biết rõ là tập đoàn nào.

– Vậy còn tên Win kia?

– Thông tin của hắn ta trước khi xuất hiện ở KJN thì không có bất cứ thông tin gì hết. Ngay đến các thành viên trong cổ đông cũng không rõ ràng đối với sự xuất hiện của hắn ta. Họ chỉ được mời tham dự họp cổ đông rồi hắn được trực tiếp giao cho chức PTGD từ Chủ tịch Hội đồng quản trị.

– KJN và tập đoàn của ông ta có rất nhiều hạng mục đầu tư chung kể từ khi hắn ta xuất hiện.

– Cậu có nghĩ Win có liên quan gì đến ông ta không?

– Không chỉ vậy, có lẽ tập đoàn lén lút cùng ông ta buôn hàng cấm chính là KJN.

– Vậy cứ để Lap tiến hành điều tra theo hướng này. Để tớ gọi điện cho Lap. – Nói rồi Ken đứng dậy bước vào nhà. Jee vẫn nhìn theo bóng dáng cậu bạn xa dần.

– Ken!

– Gì vậy? – Ken khó hiểu quay lại nhìn Jee hỏi.

– Không có gì, mai nhớ đến trường.

– Tôi biết rồi.

Nhìn bóng dáng Ken từ từ bước vào nhà, trong đầu Jee không ngừng nghĩ ngợi. Cậu ấy rất lạ. Ken đang muốn giấu anh điều gì?

P/s: KNJ là tập đoàn Win đã nói ở những chương đầu. Nhắc đến cái j đã lâu mà mn chắc ko nhớ đk mik sẽ giải thích lại hết. Chúc mn ngủ ngon. Chiến đấu vì sự nghiệp cuối cấp nào !

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Và Đức Vua Của Trường The World* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.